

Fremsat den 29. marts 2023 af skatteministeren (Jeppe Bruus)

Forslag

til

Lov om ændring af momsloven, chokoladeafgiftsloven, skattekontrolloven og forskellige andre love og om ophævelse af lov om ændring af momsloven¹⁾

(Indberetning af betalingsoplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig, omvendt betalingspligt for teleydelser, notifikationsordning i visse afgiftslove, ændring af regler om ansvarsfrihed, tydeliggørelse af praksis om skærpede bøder, oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradrag, justering af regler om udtagning, fritagelse for lønsumsafgift på energivirksomheders aktiviteter vedrørende indefrysning i forbindelse med indefrysningsordning for høje energiregninger, ændring af regler om kompetence til opkrævning af visse underholdsbidrag m.v.)

Skatteministeriet

§ 1

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 26. september 2019, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 1295 af 5. december 2019, § 1 i lov nr. 1310 af 6. december 2019, § 1 i lov nr. 810 af 9. juni 2020, § 5 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og § 2 i lov nr. 2616 af 28. december 2021 og senest ved § 1 i lov nr. 904 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnote 1* til lovens titel ændres », Rådets afgørelse 2020/1109/EU af 20. juli 2020 om ændring af direktiv (EU) 2017/2455 og (EU) 2019/1995, for så vidt angår datoerne for gennemførelse og anvendelse som reaktion på covid-19-pandemien, EU-Tidende 2020, nr. L 244, side 3« til: », Rådets direktiv (EU) 2020/284 af 18. februar 2020 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår indførelse af visse krav til betalingstjenesteudbydere, EU-Tidende 2020, nr. L 62, side 7, Rådets afgørelse 2020/1109/EU af 20. juli 2020 om ændring af direktiv (EU) 2017/2455 og (EU) 2019/1995, for så vidt angår datoerne for gennemførelse og anvendelse som reaktion på covid-19-pandemien, EU-Tidende 2020, nr. L 244, side 3«.

2. I § 28, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for varer, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 6, når udtag-

ningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale.«

3. I § 28, *stk. 2*, indsættes som 2. *pkt.*:

»1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for ydelser, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 3 og 6, når udtagningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale.«

4. I § 34 *b*, *stk. 2*, ændres »leveringstidspunktet« til: »det tidspunkt, hvor betingelserne for fritagelsen ophørte med at finde anvendelse«, og som 2. *pkt.* indsættes:

»Afgiften skal indbetales senest 14 dage efter påkrav fra told- og skatteforvaltningen.«

5. I § 35 *a*, *stk. 2*, ændres »indførelstidspunktet« til: »det tidspunkt, hvor betingelserne for fritagelsen ophørte med at finde anvendelse«, og som 2. *pkt.* indsættes:

»Afgiften skal indbetales senest 14 dage efter påkrav fra told- og skatteforvaltningen.«

6. Efter § 38 indsættes:

»§ 38 a. Momsregistrerede virksomheder skal én gang årligt efter told- og skatteforvaltningens anvisning i forbindelse med en momsangivelse oplyse, om virksomheden har momsfrie aktiviteter omfattet af § 13, stk. 1, der medfører, at der skal opgøres delvis fradrag efter § 38, stk. 1.

¹⁾ Loven gennemfører Rådets Direktiv (EU) 2020/284 af 18. februar 2020 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår indførelse af visse krav til betalingstjenesteudbydere, EU-Tidende 2020, nr. L 62, side 7-12.

Stk. 2. Ved oplysning om delvis fradragsret, jf. stk. 1, skal virksomheden angive størrelsen af den foreløbige fradragsprocent og slutdatoen i det regnskabsår, hvis omsætning den delvise fradragsprocent er beregnet på baggrund af.

7. I § 46, stk. 1, nr. 10, ændres »her i landet, eller« til: »her i landet,«.

8. I § 46, stk. 1, nr. 11, ændres »gasforsyning.« til: »gasforsyning, eller«.

9. I § 46, stk. 1, indsættes som nr. 12:

»12) aftageren er en afgiftspligtig person her i landet, der køber ydelser nævnt i § 21 c, stk. 4, fra en virksomhed her i landet, når det primære formål med købet af disse ydelser er videresalg, og aftagerens eget forbrug af ydelserne er ubetydeligt.«

10. I § 74, stk. 1, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Materialet nævnt i 1. pkt. omfatter også materiale nævnt i § 80 c.«

11. I § 74, stk. 1, 3. pkt., der bliver 4. pkt., ændres »2. pkt.« til: »3. pkt.«

12. *Overskriften* til kapitel 20 affattes således:

»Kapitel 20

Særligt for betalingstjenesteudbydere.«

13. Efter § 78 a indsættes i *kapitel 20*:

»§ 79. Ved anvendelse af reglerne i kapitel 20 forstås ved:

- 1) **Betalingstjenesteudbydere:** Enhver af de kategorier af betalingstjenesteudbydere, som er anført i artikel 1, stk. 1, litra a-d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF, eller en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 i det nævnte direktiv.
- 2) **Betalingstjeneste:** Enhver af de forretningsaktiviteter, som er anført i punkt 3-6 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.
- 3) **Betaling:** En betalingstransaktion som defineret i artikel 4, nr. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalings-tjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF eller en pengeoverførsel som defineret i det nævnte direktivs artikel 4, nr. 22, med forbehold for de undtagelser, der fremgår af artikel 3 i det nævnte direktiv.

4) **Betaler:** En betaler som defineret i artikel 4, nr. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

5) **Betalingsmodtager:** En betalingsmodtager som defineret i artikel 4, nr. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

6) **Hjemland:** Et hjemland som defineret i artikel 4, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

7) **Værtsland:** Et værtsland som defineret i artikel 4, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

8) **Betalingskonto:** En betalingskonto som defineret i artikel 4, nr. 12, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

9) **IBAN:** IBAN som defineret i artikel 2, nr. 15, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

10) **BIC:** BIC som defineret i artikel 2, nr. 16, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

§ 80. Betalingstjenesteudbydere skal for hvert kalenderkvar-tal føre et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i forbindelse med de betalings-tjenester, som de udbyder, når følgende betingelser er opfyldt, jf. dog stk. 2:

- 1) En betalingstjenesteudbyder udbyder grænseoverskridende betalinger. En betaling anses for at være en grænseoverskridende betaling, når betaleren befinder sig i et EU-land, og betalingsmodtageren befinder sig i et andet EU-land, på et tredjelandssområde eller i et tredjeland, jf. § 80 a.

- 2) En betalingstjenesteudbyder udbyder betalingstjenester svarende til mere end 25 grænseoverskridende betalinger til den samme betalingsmodtager i løbet af et kalenderkvartal. Antallet af de grænseoverskridende betalinger beregnes ud fra de betalingstjenester, der udbydes af betalingstjenesteudbydere pr. EU-land og pr. identifikator, jf. § 80 a, stk. 2. Hvis en betalingstjenesteudbyder har oplysninger om, at en betalingsmodtager har flere identifikatorer, foretages beregningen pr. betalingsmodtager.

Stk. 2. Kravet i stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingstjenester, der udbydes af en betalers betalingstjenesteudbydere, hvis det fremgår af betalingstjenesteudbyderens BIC eller enhver anden forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen og det sted, hvor vedkommende befinder sig, at mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i et EU-land. Betalerens betalingstjenesteudbydere skal ikke desto mindre medtage disse betalingstjenester i den beregning, der er omhandlet i stk. 1, nr. 2.

Stk. 3. Oplysninger i registret nævnt i stk. 1 skal opbevares af betalingstjenesteudbyderen i et elektronisk format i en periode på 3 kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen.

Stk. 4. Er Danmark enten hjemland eller værtsland for betalingstjenesteudbyderen skal oplysningerne i registret nævnt i stk. 1 gøres tilgængelige for told- og skatteforvaltningen ved hjælp af en elektronisk standardformular i overensstemmelse med artikel 24 b i forordning (EU) nr. 904/2010 med senere ændringer. Oplysningerne skal gøres tilgængelige for told- og skatteforvaltningen senest ved udgangen af den måned, der følger det kalenderkvartal, som oplysningerne vedrører. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis de respektive oplysninger skal gøres tilgængelige for et andet EU-land efter tilsvarende regler som følge af, at dette EU-land er værtsland.

Stk. 5. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger registret efter stk. 1 skal indeholde.

§ 80 a. Betaleren, som nævnt i § 80, stk. 1, nr. 1, anses for at befinde sig i det EU-land, der svarer til:

- 1) IBAN-nummeret på betalersens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betaleren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer,
- 2) BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betaleren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

Stk. 2. Betalingsmodtageren, som nævnt i § 80, stk. 1, nr. 1, anses for at befinde sig i det EU-land, på det tredjelandsområde eller i det tredjeland, der svarer til:

- 1) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalingsmodtageren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer,

- 2) BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betalingsmodtageren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

§ 80 b. Har en betalingstjenesteudbyder forsøgt indberetning efter § 80, stk. 4, og har told- og skatteforvaltningen meddelt den indberetningspligtige betalingstjenesteudbyder, at indberetningen ønskes genindberettet som følge af fejl eller lignende, skal den indberetningspligtige betalingstjenesteudbyder foretage genindberetning inden en frist, som meddeles af told- og skatteforvaltningen.

§ 80 c. Betalingstjenesteudbydere skal opbevare grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, jf. § 80, stk. 1, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af, om en oplysning skal føres i registret. Grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af, om en oplysning skal føres i registret, skal opbevares i 3 kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen.

§ 80 d. Overholdes kravene, jf. § 80, stk. 1, 3 eller 4, eller regler fastsat i medfør af § 80, stk. 5, ikke, kan told- og skatteforvaltningen give påbud om overholdelse af kravene inden en fastsat frist og betaling af daglige bøder fra overskridelse af fristen, og indtil påbuddet efterkommes.«

14. I § 81, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »§ 38, stk. 3, 3. pkt.,«: »§ 38 a, stk. 1 og 2,«.

15. I § 81, stk. 1, nr. 2, ændres »eller § 78, stk. 1,« til: »§ 78, stk. 1, eller § 80, stk. 1, 3 eller 4,«.

§ 2

I chokoladeafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1446 af 21. juni 2021, som ændret senest ved § 5 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. § 29, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 3. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 2.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 4. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

§ 3

I skattekontrolloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 283 af 2. marts 2022, som ændret ved § 3 i lov nr. 2612 af 28. december 2022, § 3 i lov nr. 902 af 21. juni 2022 og § 3 i lov nr. 905 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 1, 1. pkt.*, udgår », jf. dog stk. 2«.
2. § 2, *stk. 2*, ophæves.
Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 2 og 3.
3. I § 6, *stk. 1, nr. 3*, ændres »§ 10, stk. 1-3« til: »§ 12, stk. 1«.
4. I § 82, *stk. 1*, indsættes efter »§ 289«: », jf. dog § 83 A«.
5. § 82, *stk. 2*, ophæves.
Stk. 3 bliver herefter stk. 2.
6. I § 83, *stk. 4*, indsættes efter »§ 289«: », jf. dog § 83 A«.
7. Efter § 83 indsættes:

»§ 83 A. En skattepligtig kan ikke ifalde ansvar efter §§ 82 eller 83 for oplysninger, der er eller burde være indberettet efter skatteindberetningsloven af tredjemand, som er uafhængig af den skattepligtige, hvis

- 1) oplysningerne skal anvendes i den skattepligtiges årsopgørelse, jf. § 8, og den skattepligtige ved modtagelse af årsopgørelsen ikke af told- og skatteforvaltningen gøres særskilt opmærksom på sin oplysningspligt, hvad angår de pågældende oplysninger, jf. § 2, stk. 1, eller
- 2) oplysningerne skal læses i den skattepligtiges årsopgørelse eller oplysningskema, jf. § 15.«

§ 4

I affalds- og råstofafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 14 af 10. januar 2023, foretages følgende ændring:

1. § 24, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:
»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som

skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

§ 5

I lov om afgift af hermetisk forseglede nikkell-cadmiumakkumulatorer (lukkede nikkell-cadmium-batterier), jf. lovbekendtgørelse nr. 820 af 30. maj 2022, foretages følgende ændring:

1. § 24, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

§ 6

I lov om afgift af bekæmpelsesmidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 595 af 29. april 2020, som ændret ved § 3 i lov nr. 168 af 29. februar 2020 og § 4 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, foretages følgende ændring:

1. § 31, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

§ 7

I lov om afgift af cfc og visse industrielle drivhusgasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 448 af 17. april 2020, som ændret senest ved § 5 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 15 indsættes som *stk. 2-4*:

»*Stk. 2.* Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 3. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 2.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 4. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

§ 8

I emballageafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 600 af 5. maj 2020, som ændret senest ved § 4 i lov nr. 288 af 7. marts 2022, foretages følgende ændring:

1. § 20, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er

opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

§ 9

I lov om forskellige forbrugsafgifter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1445 af 21. juni 2021, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 2616 af 28. december 2021 og senest § 7 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 14 a, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Virksomheder, der kun modtager afgiftspligtige varer omfattet af §§ 3 og 11 fra udlandet, kan anmelde sig som registrerede varemottagere hos told- og skatteforvaltningen, jf. § 16 a.«

2. I § 18 a indsættes før stk. 1 som nye stykker:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er

blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1.

- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 1 bliver herefter stk. 4.

3. § 18 a, stk. 1, 1. pkt., ophæves.

4. I § 18 a, stk. 1, 2. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »beløb«: »efter stk. 2 og 3«.

5. I § 18 a, stk. 1, 3. pkt., der bliver stk. 4, 2. pkt., indsættes efter »anvendelse«: »på beløb omfattet af stk. 2 og 3«.

6. I § 21 indsættes som *stk. 2-4*:

»Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 3. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 2.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 4. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

§ 10

I lov om afgift af konsum-is, jf. lovbekendtgørelse nr. 1148 af 2. juni 2021, som ændret ved § 13 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og § 8 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 6 indsættes som *stk. 2-4*:

»*Stk. 2.* Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 3. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 2.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 4. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

§ 11

I lov om afgift af kvælstof indeholdt i gødninger m.m., jf. lovbekendtgørelse nr. 784 af 24. maj 2022, som ændret ved § 15 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. § 26, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er

opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, jf. dog stk. 4, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, jf. dog stk. 4.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 4-6.

§ 12

I lov om afgift af lønsum m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 2729 af 21. december 2021, som ændret ved § 11 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 2, nr. 10*, ændres »voksenuddannelse og« til: »voksenuddannelse,«.

2. I § 1, *stk. 2, nr. 11*, ændres »år« til: »år, og«.

3. I § 1, *stk. 2*, indsættes som *nr. 12*:

»12) finansielle ydelser i forbindelse med energivirksomheders indefrysning for høje energiregninger efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger.«

§ 13

I lov om afgift af visse klorerede opløsningsmidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 786 af 24. maj 2022, foretages følgende ændring:

1. § 23, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er

opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.
- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

§ 14

I pvc-afgiftsloven, lov nr. 2061 af 21. december 2020, som ændret ved § 18 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og § 11 i lov nr. 2616 af 28. december 2022, foretages følgende ændring:

1. § 19, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.
- 2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.

- 3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

§ 15

I spiritusafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 504 af 21. april 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021, § 6 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 14 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 31, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »§ 7, stk. 4, 2. pkt.,«: »eller § 8, stk. 5, 2. pkt.,«.

2. I § 31, stk. 6, 1. og 2. pkt., indsættes efter »§ 7, stk. 4, 2. pkt.,«: »§ 8, stk. 5, 2. pkt.,«.

§ 16

I tobaksafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 21. juni 2021, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og senest ved § 7 i lov nr. 288 af 7. marts 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 25, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »§ 10, stk. 1, 2. pkt.,«: »eller § 10 a, stk. 5, 2. pkt.,«.

2. I § 25, stk. 6, 1. og 2. pkt., indsættes efter »§ 10, stk. 1, 2. pkt.,«: »§ 10 a, stk. 5, 2. pkt.,«.

§ 17

I øl- og vinafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1451 af 8. oktober 2020, som ændret ved § 24 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, § 4 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og § 8 i lov nr. 288 af 7. marts 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 25, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »§ 6, stk. 1, 2. pkt.,«: »eller § 6 a, stk. 5, 2. pkt.,«.

2. I § 25, stk. 6, 1. og 2. pkt., indsættes efter »§ 6, stk. 1, 2. pkt.,«: »§ 6 a, stk. 5, 2. pkt.,«.

§ 18

Lov nr. 1434 af 17. december 2019 om ændring af momsloven (Værnsregel mod misbrug af særordningen for rejsebureauer) ophæves.

§ 19

I lov nr. 203 af 13. februar 2021 om ændring af registreringsafgiftsloven, brændstofforbrugsafgiftsloven, ligningsloven og forskellige andre love (Ændring af registreringsafgiften af person- og varebiler og motorcykler,

ophævelse af tillæg og fradrag for energieffektivitet, forhøjelse af brændstofforbrugsafgiften og vægtafgiften og omlægning af brændstofforbrugsafgiften til CO₂-baseret afgift, justering af beskatning af fri bil og forhøjet deleøkonomisk bundfradrag for privat udlejning af nul- og lavemissionsbiler, forlængelse af ordning med lav afgift på el til erhvervsmæssig opladning af eldrevne køretøjer m.v.), som ændret ved § 7 i lov nr. 2193 af 30. november 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 9, stk. 11, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»1. pkt., gælder ikke for reguleringer, jf. registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, der er foretaget fra og med den 1. juni 2021. Told- og skatteforvaltningen kan dog efter ansøgning tillade, at regulering efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, sker på baggrund af de regler og de sætser, der var gældende den 17. december 2020.«

Social-, Bolig- og Ældreministeriet

§ 20

I lov om opkrævning af underholdsbidrag, jf. lovbekendtgørelse nr. 769 af 7. august 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, ændres »tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse« til: »er fastsat efter lovgivningen for Danmark, Færøerne eller Grønland«.

2. § 2 affattes således:

»§ 2. Udbetaling Danmark opkræver krav på underholdsbidrag, jf. § 1, i følgende situationer:

- 1) Bidraget er omfattet af § 1, stk. 1.
- 2) Bidraget er baseret på en afgørelse eller aftale, der er omfattet af konvention af 23. marts 1962 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om inddrivelse af underholdsbidrag, og Udbetaling Danmark har modtaget en anmodning om forskudsvis udbetaling af hele eller dele af bidraget efter § 11, stk. 3, i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

Stk. 2. Restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver krav på underholdsbidrag, når bidraget er omfattet af § 1, stk. 2, uden at være omfattet af stk. 1, nr. 2.

Stk. 3. Afgørelse om indsigelser mod eksistensen af krav på underholdsbidrag, der er omfattet af stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, træffes efter § 23 a, stk. 3.«

3. I § 23 a, stk. 3, ændres »§ 2, 2. pkt.« til: »§ 2, stk. 3.«

4. I § 23 b, nr. 2, ændres »§ 2, 2. pkt.« til: »§ 2, stk. 2.«

5. I § 23 c, stk. 1, 1. pkt., ændres »Indsigelser efter § 2, 2. pkt., anmodninger« til: »Anmodninger«.

6. Efter § 23 c indsættes:

»§ 23 d. Indsigelser efter § 2, stk. 3, skal indgives til den myndighed, der opkræver underholdsbidraget.«

Ikrafttræden m.v.

§ 21

Stk. 1. Loven træder i kraft den 30. juni 2023, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 10-13 og 15, træder i kraft den 1. januar 2024.

Stk. 3. § 1, nr. 2, 3-5 og 7-9, § 2, § 3, nr. 3, og §§ 4-19 træder i kraft den 1. juli 2023.

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af § 1, nr. 6 og 14, og § 3, nr. 1-2 og 4-7.

Stk. 5. § 1, nr. 4 og 5, har virkning for erhvervelser eller indførsler, der er foretaget fra og med den 1. januar 2021.

Stk. 6. Den 30. juni 2023 overdrager restanceinddrivelsesmyndigheden til opkrævning hos Udbetaling Danmark krav på underholdsbidrag omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, i lov om opkrævning af underholdsbidrag, som affattet ved denne lovs § 20, nr. 2, hvis kravet den 1. oktober 2022 eller senere har været under opkrævning hos restanceinddrivelsesmyndigheden og den 30. juni 2023 fortsat er under opkrævning. Udbetaling Danmark indtræder ved denne overdragelse som fordringshaver for krav omfattet af 1. pkt. Den 30. juni 2023 indtræder Udbetaling Danmark endvidere som fordringshaver for krav omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, i lov om opkrævning af underholdsbidrag, som affattet ved denne lovs § 20, nr. 2, der er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden efter opkrævning hos restanceinddrivelsesmyndigheden i perioden fra og med den 1. oktober 2022 til og med den 29. juni 2023.

Stk. 7. § 12 har virkning for aktiviteter vedrørende finansielle ydelser i forbindelse med energivirksomheders indefrysning for høje energiregninger efter lov om en indefrysningsskema for høje energiregninger, der ydes fra den 1. november 2022.

§ 22

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Indberetning af visse betalingsoplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. Indførelse af omvendt betalingspligt for moms på teleydelser
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. Indførelse af notifikationsordning og ændring af hæftelsesbestemmelser
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.1.1. Hæftelsesbestemmelser på afgiftsområdet
 - 2.3.1.2. Registrering i KINFO
 - 2.3.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3.2.1. Notifikationsordningen
 - 2.3.2.2. Registrering i KINFO
 - 2.3.2.3. Solidarisk hæftelse
 - 2.3.2.3.1. Solidarisk hæftelse generelt
 - 2.3.2.3.2. Solidarisk hæftelse i visse tilfælde
 - 2.4. Justering af skattekontrollovens regler om ansvarsfrihed
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.5. Tydeliggørelse af praksis om udmåling af skærpede ordensbøder i en række harmoniserede punktafgiftslove
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.6. Oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragret
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.7. Justering af visse regler for momsgrundlaget ved udtagning
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.8. Ændring af overgangsbestemmelsen i § 9, stk. 11, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, vedrørende værditabsberegning af leasingkøretøjer
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.9. Tilpasning af en momsfritagelse til visse EU-institutioner i forbindelse med covid-19
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.10. Fritagelse for lønsumsafgift på energivirksomheders aktiviteter vedrørende indefrysning i forbindelse med indefrysningsordning for høje energiregninger
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.11. Opkrævning af nordiske bidragskrav
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Social-, Bolig- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen
 - 3.1. Skatteforvaltningens indsamling og behandling af betalingsoplysninger
 - 3.2. Betalingstjenesteudbydernes behandling af personoplysninger
4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 4.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige
 - 4.1.1. Indberetning af visse betalingsoplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig
 - 4.1.2. Oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragret

- 4.1.3. Øvrige elementer i lovforslaget
- 4.2. Implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 5.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 5.1.1. Indberetning af visse betalingsoplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig
 - 5.1.2. Oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragret
 - 5.1.3. Øvrige elementer i lovforslaget
 - 5.2. Administrative konsekvenser erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klimamæssige konsekvenser
8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

E-handel er i kraftig vækst, og der er brug for redskaber til at kunne kontrollere virksomheder i andre EU-lande, der sælger varer og ydelser til danske forbrugere. Regeringen ønsker derfor at styrke indsatsen mod momssvig på området for grænseoverskridende e-handel. Med lovforslaget foreslås det at gennemføre vedtagne EU-regler, som øger mulighederne for at bekæmpe grænseoverskridende momssvig i forbindelse med e-handel gennem indberetning af visse betalingsoplysninger fra betalingstjenesteudbydere. Svigagtige virksomheder kan udnytte e-handelsreglerne og opnå urimelige markedsfordele ved at omgå deres forpligtelse til at betale moms i bestemmelseslandslandet, da Skatteforvaltningen ikke råder over tilstrækkelige redskaber til at opdage og kontrollere disse virksomheder, da de befinder i et andet EU-land, på et tredjelandsområde eller i et tredjeland, og forbrugerne ikke har nogen regnskabsforpligtelser i forhold til indberetning af moms. Det er derfor et vigtigt skridt i bekæmpelsen af grænseoverskridende momssvig at indføre passende redskaber til at opdage og kontrollere svigagtige virksomheder ved hjælp af betalingsoplysninger fra betalingstjenesteudbydere på tværs af EU, som gøres tilgængelige for skattemyndighederne via et centralt register i EU.

Lovforslaget indeholder herudover flere elementer, som har til formål at styrke Skatteforvaltningens håndhævelsesmuligheder, herunder bekæmpe afgiftsunddragelse og momssvig.

For at minimere risikoen for momskaruselssvig med teleydelser foreslås det at indføre omvendt betalingspligt for moms af teleydelser, når disse ydelser købes og sælges af videreforhandlere af sådanne ydelser. Den omvendte betalingspligt betyder, at når en virksomhed sælger teleydelser til en videreforhandler af ydelserne, overgår ansvaret for indbetaling af salgsmomsen til den køvende videreforhandler. Da det herefter er samme virksomhed – videreforhandleren – som både skal indbetale salgsmoms og samtidig har fradrag for denne som købsmoms, sikres staten mod f.eks. karruselssvig, hvor en virksomhed kan undlade at indbetale salgsmoms samtidig med, at en anden virksomhed får fradrag for denne som købsmoms.

For at sikre mere rimelige hæftelsesregler på afgiftsområ-

det foreslås en ændring af det nuværende objektive ansvar, som findes i nogle punktafgiftslove. De objektive kriterier har været kritiseret, fordi det påfører virksomheder en hæftelsesrisiko, der i realiteten ikke kan afværges, uanset hvor påpasselige virksomhederne er i forbindelse med indgåelsen af en handel. Herudover har praksis udviklet sig på en måde, der ikke er i overensstemmelse med reglernes ordlyd. Derfor foreslås det at ændre hæftelsesreglerne og indføre en notifikationsordning, så virksomhedernes retssikkerhed styrkes, og lovgivningen bliver mere gennemskuelig.

Endvidere foreslås en justering af skattekontrollovens regler om skattepligtiges ansvar i tilfælde, hvor oplysninger til brug for årsopgørelsen eller oplysningsskemaet indberettes af tredjeparter. Justeringen sker bl.a. som følge af Højesterets dom af 26. juni 2020, der har skabt tvivl om retstilstanden på området. Forslaget har til formål at skabe en klar retstilstand, der bl.a. tager hensyn til, at skatteansættelsen i dag i vidt omfang sker på baggrund af tredjepartsoplysninger, som den skattepligtige ikke kan anses som ansvarlig for, samtidig med at den skattepligtige ikke friholdes for ansvar i enhver situation, der involverer oplysninger fra tredjeparter.

Lovforslaget indeholder desuden et forslag om, at alle momsregistrerede virksomheder én gang årligt i forbindelse med en momsangivelse skal afgive oplysninger i relation til eventuelle aktiviteter omfattet af momslovens § 13, stk. 1, og om delvis momsfradragret. Formålet er dels at øge virksomhedernes opmærksomhed på reglerne om delvis fradragret dels et ønske om at mindske antallet af ubevidste fejl, så der i højere grad foretages korrekt momsangivelse. Forslaget indebærer samtidig, at Skatteforvaltningens kendskab til momsregistrerede virksomheder med delvis fradragret øges. Det øgede kendskab forbedrer Skatteforvaltningens muligheder for at gennemføre en mere effektiv og målrettet vejlednings- og kontrolindsats i forhold til de momsregistrerede virksomheder, der er omfattet af reglerne om delvis fradragret for moms.

Derudover foreslås det at tydeliggøre den gældende praksis om udmåling af skærpede bøder for overtrædelse af spiritusafgiftsloven, tobaksafgiftsloven og øl- og vinafgiftsloven, som er EU-harmoniserede punktafgifter. Formålet med tydeliggørelsen er at gøre det klart, at der skal udmåles

skærpede ordensbøder for manglende registrering ved indførsel af varer, der er overgået til forbrug i et andet EU-land.

Lovforslaget indeholder i øvrigt en justering af reglerne for momsgrundlaget, når der skal betales moms ved udtagning af varer og ydelser og en tilpasning af en momsfrigivelse til visse EU-institutioner i forbindelse med covid-19, således at der sikres fuld overensstemmelse med EU-retten.

Herudover indeholder lovforslaget en ophævelse af en lov, som indeholder en værnsregel for rejsebureauer, som ikke er trådt i kraft, og en mindre præcisering af reglen om mulighed for at blive registreret som varemottager efter lov om forskellige forbrugsafgifter (herefter forbrugsafgiftsloven).

Endvidere foreslås det at ændre en overgangsbestemmelse i lov nr. 203 af 13. februar 2021 af hensyn til administrationen af leasingområdet i forhold til visse leasingkøretøjers værditabsberegninger.

Derudover foreslås det med lovforslaget, at energivirk-somheder ikke skal betale lønsumsafgift af virksomhedernes aktiviteter, der vedrører finansielle ydelser i forbindelse med indefrysning for høje energiregninger ydet efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger.

Videre indeholder lovforslaget en enkelt redaktionel ændring som følge af den nye bogføringslov.

Endelig foreslås det, at kompetencen til at opkræve visse nordiske bidragskrav, dvs. krav på underholdsbidrag, der er omfattet af artikel 1, 5 og 6 i den nordiske inddrivelseskonvention, overføres fra restanceinddrivelsesmyndigheden til Udbetaling Danmark for at forenkle opkrævningen af disse bidragskrav.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Indberetning af visse betalingsoplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig

2.1.1. Gældende ret

Der findes ikke regler i dansk ret, som pålægger betalingstjenesteudbydere en regelmæssig og fast forpligtelse til at føre et register over grænseoverskridende betalinger og indberette disse betalingsoplysninger til Skatteforvaltningen med henblik på bekæmpelse af momssvig forbundet med grænseoverskridende e-handel.

I henhold til momslovens § 75, stk. 5, kan Skatteforvaltningen dog i konkrete tilfælde anmode om Skatterådets tilladelse til at pålægge udbydere af betalingstjenester at levere oplysninger om betalinger til brug for kontrol af bl.a. varer, der sælges ved fjernsalg, hvis det har væsentlig betydning for kontrol af afgiftsgrundlaget.

Der gælder en række krav til brugen af momslovens § 75, stk. 5. Udleveringen af oplysningerne vil alene kunne ske under forudsætning af, at udleveringen har væsentlig betydning for Skatteforvaltningens kontrol af afgiftsgrundlaget, og der skal indhentes en forudgående tilladelse fra Skatterådet. Indgrebet skal ligeledes være proportionelt, hvilket dels betyder, at det skal stå i rimeligt forhold til formålet om at sikre en korrekt momsbetaling, dels at mindre indgri-

bende foranstaltninger, hvorefter samme formål ville kunne opnås, ikke er tilstrækkelige. Såfremt Skatteforvaltningen har mulighed for at indhente de samme oplysninger gennem andre kontrolforanstaltninger, der er hjemlet i momsloven, må disse som udgangspunkt anses for mindre indgribende foranstaltninger, som dermed går forud.

De i stk. 5 omhandlede oplysninger skal i øvrigt anonymiseres, hvis de vedrører købere af de omfattede varer og ydelser, jf. momslovens § 75, stk. 6.

Der findes herudover en række kontrolforanstaltninger i de gældende skatte- og afgiftslove, herunder skattekontrollovens kapitel 6 om kontrolbeføjelser over for tredjemand, men disse regler indeholder heller ikke en regelmæssig og fast forpligtelse for betalingstjenesteudbydere til at føre et register over grænseoverskridende betalinger og indberette disse betalingsoplysninger til Skatteforvaltningen med henblik på bekæmpelse af momssvig forbundet med grænseoverskridende e-handel.

2.1.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den 18. februar 2020 vedtog EU Rådets direktiv (EU) 2020/284 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår indførelse af visse krav til betalingstjenesteudbydere (herefter PSP-direktivet) og Rådets forordning (EU) 2020/283 af 18. februar 2020 om ændring af forordning (EU) nr. 904/2010 for så vidt angår foranstaltninger til styrkelse af det administrative samarbejde med henblik på bekæmpelse af momssvig (herefter forordning (EU) 2020/283). Der henvises desuden til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/1504 af 6. april 2022 om nærmere regler for anvendelsen af Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 for så vidt angår oprettelse et centralt elektronisk system med betalingsoplysninger (CESOP) til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig (herefter Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/1504) og Kommissionens retningslinjer benævnt "Guidelines for the reporting of payment data from payment service providers and transmission to the Central Electronic System of Payment information (CESOP)".

Formålet med de nye EU-regler er at styrke bekæmpelsen af momssvig forbundet med grænseoverskridende e-handel. Ved grænseoverskridende e-handel forstås leveringer, hvorefter momsen skal betales i én medlemsstat, men leverandøren er etableret i en anden medlemsstat, på et tredjelandssområde eller i et tredjeland.

PSP-direktivet indebærer, at betalingstjenesteudbydere (dvs. tredjeparter såsom banker, som på vegne af en betalingsmodtager, f.eks. en onlinebutik, faciliterer betaling fra en forbruger eller en virksomhed) forpligtes til at føre et tilstrækkeligt detaljeret register over visse betalingsoplysninger og indberette disse betalingsoplysninger til skattemyndighederne i EU.

PSP-direktivet hænger sammen med den samtidigt vedtagne forordning (EU) 2020/283, som indeholder ændringer til Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 af 7. okto-

ber 2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift (herefter forordning (EU) nr. 904/2010). Forordningsændringerne indebærer bl.a., at EU-landene pålægges at indsamle de indberettede betalingsoplysninger fra registrene og fremsende betalingsoplysningerne til et nyt, centralt elektronisk system (herefter CESOP). CESOP vil på baggrund af betalingsoplysninger fra EU-landene være i stand til at udarbejde risikovurderinger, som de nationale skattemyndigheder kan anvende henblik på at identificere og bekæmpe momssvig forbundet med grænseoverskridende e-handel.

Forordninger er umiddelbart gældende i hver enkelt EU-land, og ændringerne til forordning (EU) nr. 904/2010 i medfør af forordning (EU) 2020/283 vil derfor også være umiddelbart gældende i Danmark fra den 1. januar 2024. Lovforslaget har således til formål at implementere PSP-direktivet i dansk ret pr. 1. januar 2024.

I overensstemmelse med PSP-direktivet foreslås det at indføre visse registrerings- og indberetningspligter for betalingstjenesteudbydere i momsloven med virkning fra den 1. januar 2024. Det foreslås, at betalingstjenesteudbydere, som er etableret eller udbyder betalingstjenester i Danmark, fra og med dette tidspunkt forpligtes til at føre tilstrækkeligt detaljerede registre over visse grænseoverskridende betalinger og indberette disse oplysninger til Skatteforvaltningen. De enkelte ændringer har til formål at bekæmpe momssvig forbundet med grænseoverskridende e-handel.

Det foreslås, at PSP-direktivet gennemføres ved, at momslovens kapitel 20 om klageadgang nyaffattes til at omhandle generelle forpligtelser for betalingstjenesteudbydere. Kapitellet vil bestå af en række nye paragraffer, henholdsvis §§ 79, 80, 80 a, 80 b, 80 c og 80 d.

Bestemmelsen i § 79 vil indeholde PSP-direktivets definitionsafsnit, som vil finde anvendelse i relation til anvendelsen af reglerne i momslovens kapitel 20. PSP-direktivet henviser i vidt omfang til de definitioner, som anvendes i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (herefter direktiv (EU) 2015/2366), hvor begreber såsom betalingstjenesteudbydere, betalingstjeneste, betaling m.v. bl.a. defineres.

Bestemmelsen i § 80 vil indeholde en forpligtelse for betalingstjenesteudbydere til at føre et tilstrækkeligt detaljeret register over visse betalingsoplysninger. Dette vil indebære, at betalingstjenesteudbydere (dvs. tredjeparter som f.eks. banker, som på vegne af en betalingsmodtager, f.eks. en online butik, faciliterer betaling fra en forbruger eller en virksomhed) pålægges at føre et tilstrækkeligt detaljeret register over visse betalingsoplysninger.

Kravet om at føre et tilstrækkeligt detaljeret register foreslås begrænset til tilfælde, hvor en betalingstjenesteudbyder i løbet af et kalenderkvartal udbyder betalingstjenester svarende til mere end 25 grænseoverskridende betalinger til den samme betalingsmodtager. På den måde sikres, at betalings-

tjenesteudbydernes forpligtelse til at opbevare og videregive oplysninger er forholdsmæssig og begrænset til, hvad der er nødvendigt for at bekæmpe grænseoverskridende momssvig.

Af hensyn til proportionalitet og begrænsning af datamængde foreslås herudover i § 80, at kravet om at føre register begrænses til at gælde betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere, medmindre der er tale om en overførsel til et tredjelandsområde eller et tredjeland.

Det foreslås desuden i § 80, at betalingstjenesteudbydere skal opbevare registrene i elektronisk format i en periode på 3 kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen, hvis registerpligten for betalingstjenesteudbyderen finder anvendelse.

Det foreslås endvidere i § 80, at betalingstjenesteudbydere skal indberette de registrerede betalingsoplysninger i registrene til Skatteforvaltningen. I tilknytning hertil bemærkes, at Skatteforvaltningen i medfør af ændringerne til forordning (EU) nr. 904/2010, jf. artikel 1 i forordning (EU) 2020/283, vil være forpligtet til at indsamle og fremsende betalingsoplysningerne fra betalingstjenesteudbydere til CESOP, jf. bl.a. artikel 24 b. Oplysningerne vil bl.a. kunne anvendes i forbindelse med bekæmpelse af momssvig i de tilfælde, hvor virksomheder i EU via fjernsalg sælger varer til forbrugere i et andet EU-land end det EU-land, hvor virksomheden er hjemmehørende, uden at betale moms i forbrugers EU-land.

Det foreslås endelig i § 80, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, hvilke nærmere oplysninger registrene vil skulle indeholde. Det er hensigten, at bemyndigelsen vil skulle bruges til at opfylde Danmarks EU-retlige forpligtelser i relation til at gennemføre, hvilke oplysninger registret skal indeholde. Ved at bemyndige skatteministeren til at fastsætte disse oplysninger vil reglerne hurtigt og effektivt kunne tilpasses eventuelle kommende ændringer i EU-reglerne, herunder den hastige udvikling på området.

Det foreslås, at kapitel 20 i øvrigt vil skulle indeholde bestemmelsen § 80 a. Den foreslåede § 80 a vil skulle indeholde regler, som fastlægger, hvilket EU-land en betaler eller en betalingsmodtager anses for at befinde sig i, herunder rangordnede kriterier bestående af et sæt såkaldte identifikatorer. Disse regler har betydning for en betalings-tjenesteudbyders vurdering af, om betalingstjenesteudbydernes registrerings- og indberetningspligter i henhold til den foreslåede § 80 måtte finde anvendelse.

Det foreslås, at kapitel 20 herudover vil skulle indeholde bestemmelserne §§ 80 b, 80 c og 80 d om henholdsvis genindberetning, opbevaring af grundlaget for registeroplysningerne og daglige bøder (tvangsbøder). Regler herom fremgår ikke af PSP-direktivet, men det er en del af Skatteforvaltningens myndighedsopgave og ansvar over for EU at sikre, at de indberettede oplysninger er valide og indsamlet i overensstemmelse med PSP-direktivet og forordning (EU) nr. 904/2010 er korrekte. De foreslåede bestemmelser i §§ 80 b, 80 c og 80 d og de eksisterende kontrolbestemmelser i momslovens kapitel 19 vil samlet set kunne understøtte dette.

Desuden foreslås det, at der indsættes henvisninger til de foreslåede bestemmelser i § 80, stk. 1, 3 og 4, i den gældende straffebestemmelse i momslovens § 81, stk. 1, nr. 2. Dette vil medføre, at betalingstjenesteudbydere vil kunne ifalde strafansvar, hvis kravet om at føre register, jf. den foreslåede bestemmelse i § 80, stk. 1, eller kravene om opbevaring og tilgængelighed, jf. § 80, stk. 4, overtrædes forsætligt eller groft uagtsomt. Det bødeniveau, der forudsættes anvendt ved overtrædelserne, er beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 15.

2.2. Indførelse af omvendt betalingspligt for moms på teleydelser

2.2.1. Gældende ret

I momsloven er der fastsat regler for, hvem der har pligt til at afregne moms af en given transaktion. Momslovens hovedregel er, at det er leverandøren af en vare eller ydelse (den sælgende virksomhed), der er ansvarlig for, at der bliver afregnet og betalt moms af enhver momspligtig transaktion. Der findes dog flere undtagelser til hovedreglen, hvor det er aftageren af en vare eller ydelse (den køvende virksomhed), som er betalingspligtig for momsen. Hermed bliver det den samme virksomhed, der skal indbetale salgsmomsen og fradrag købsmomsen, hvormed momsen går i nul. I disse situationer taler man om såkaldt omvendt betalingspligt for moms.

De fleste regler i momsloven om omvendt betalingspligt vedrører grænseoverskridende transaktioner inden for EU, dvs. situationer, hvor den køvende og den sælgende virksomhed er hjemmehørende i forskellige lande inden for EU. Årsagen til, at der i sådanne tilfælde er omvendt betalingspligt, er for at undgå, at den sælgende virksomhed skal momsregistreres i alle de lande, hvortil den sælger, for at kunne indbetale salgsmomsen.

Med omvendt betalingspligt sælger virksomheden momsfrit, og køber skal i stedet afregne salgsmomsen direkte til sit eget lands skattemyndigheder gennem sin nationale momsregistrering. Køber vil med denne regel både skulle afregne salgsmomsen og tage fradrag for denne som købsmoms. Den omvendte betalingspligt sikrer således mod den grænseoverskridende svig med deraf afledt tab for statskassen, der ellers kan opstå ved, at sælger ikke indbetaler momsen, men køber tager fradrag for momsen som købsmoms.

Det er konstateret, at specielt for visse varer og ydelser flyttes svigen således, at der i handelskæden indsættes et yderligere nationalt mellemlid. Salget fra den første nationale virksomhed, der har købt varen eller ydelsen med omvendt betalingspligt, sælger den videre til en mellemhandler-virksomhed. I dette led skal den nationale sælger afregne moms, jf. de normale momsregler. Hermed opkræver sælger moms hos køber, og køber har fradragsret for denne som købsmoms. Svigen kan opstå ved, at sælger dernæst ikke indbetaler salgsmomsen, som sælger burde, mens køber (mellemhandleren) tager fradrag for købsmomsen. Mellemhandleren kan derefter sælge varen/ydelsen videre – f.eks. momsfrit til en virksomhed i et andet EU-land. Der kan

både være mange led og mange EU-lande involveret i en sådan svig, som derfor kan være vanskelig at opdage for skattemyndighederne.

Som følge heraf findes der i momsloven også regler om omvendt betalingspligt for ren indenlandsk handel med visse varer og ydelser, bl.a. CO₂-kvoter, gas og elektricitet, mobiltelefoner m.v., som erfaringsmæssigt har været genstand for svig.

Momslovens regler om omvendt betalingspligt finder normalt kun anvendelse på salg til momspligtige personer, dvs. virksomheder, hvor det efterfølgende er muligt at gennemføre en moms kontrol. Private købere uden momsregistrering er således ikke omfattet af reglerne.

2.2.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Lovforslaget har til formål at forebygge og mindske statens risiko for tab ved svig med teleydelser som bl.a. VOIP (Voice over Internet Protocol) og ECS (Electronic Communications Services), hvor svindlere søger at udnytte moms-systemets regler ved at kombinere indenlandske transaktioner, der pålægges moms efter normale regler, med EU-transaktioner, der er fritaget for moms på grund af reglen om omvendt betalingspligt. Svig med teleydelser er mulig, fordi der ved grænseoverskridende transaktioner mellem momsregistrerede virksomheder inden for EU ikke betales moms til sælgerens land.

Reglerne om, at der ved EU-transaktioner ikke betales moms i sælgerens land, er som nævnt ovenfor i pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget fastsat for at lette den almindelige handel mellem momsregistrerede virksomheder inden for EU. Reglerne skal sikre, at momsindtægterne tilfalder den EU-medlemsstat, hvor det endelige forbrug finder sted, uden at det er nødvendigt for udenlandske virksomheder, som sælger varer til momsregistrerede virksomheder i andre EU-lande, at lade sig momsregistrere i disse lande. En ulempe ved disse regler er imidlertid, at de bevirker et brud i momskæden, når der handles på tværs af grænserne i EU. Det er dette brud i momskæden, der kan udnyttes ved svig med f.eks. teleydelser.

Skatteministeriet har modtaget oplysninger om konstateret svig med teleydelser i andre EU-lande, herunder Danmarks nabolande Tyskland og Sverige. Tyskland har allerede indført national omvendt betalingspligt for teleydelser som værn mod denne svig. På denne baggrund vurderer Skatteministeriet, at der kan være risiko for, at svigen flyttes til Danmark, hvorfor det skønnes hensigtsmæssigt, at der her i landet indføres en tilsvarende værnsregel med omvendt betalingspligt.

Den foreslåede regel om omvendt betalingspligt vil betyde, at det ikke længere vil være sælgeren af teleydelsen, der skal afregne den indenlandske moms, idet momsafregningsforpligtelsen overføres til den indenlandske erhverver af ydelsen.

Det foreslås, at momslovens regler om omvendt betalingspligt udvides til også at omfatte teleydelser solgt til vide-

reforhandlere, hvis primære aktivitet knytter sig til handel med teleydelser. Ved primær aktivitet forstås, at mere end halvdelen af de erhvervede teleydelser videresælges til andre momspligtige personer. På denne måde bliver omvendt betalingspligt hovedreglen for handel med teleydelser, både når der er tale om handel internt i Danmark og handel over grænserne i EU.

Ved omvendt betalingspligt flyttes pligten til at afregne salgsmoms fra den sælgende til den køvende virksomhed, således at køberen overtager sælgerens forpligtelse til at opføre og indbetale salgsmoms. På den måde beskyttes staten mod finansielle tab, som skyldes manglende afregning hos en virksomhed, der forsvinder (en såkaldt »missing trader«), når virksomheder i kædens efterfølgende led har taget fradrag for købsmomsen.

Den foreslåede regel betyder, at køberen både skal angive salgsmoms og tage fradrag for købsmoms på samme tid i momsregnskabet. Derved samles pligten til at angive salgsmoms og retten til at fradrage købsmoms hos én og samme virksomhed, hvorved muligheden for momskaruselvig elimineres. Da den salgsmoms, der skal betales, og den købsmoms, der kan fradrages, udgør det samme beløb, udligner de to beløb hinanden.

De nærmere regler om angivelse og indberetning af moms for indenlandske handler med omvendt betalingspligt fremgår af momsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 2246 af 30. november 2021.

2.3 Indførelse af notifikationsordning og ændring af hæftelsesbestemmelser

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Hæftelsesbestemmelser på afgiftsområdet

Efter affalds- og råstofafgiftslovens § 24, stk. 1, § 24, stk. 1, i lov om afgift af hermetisk forseglede nikkel-cadmium-akkumulatorer (lukkede nikkel-cadmium-batterier) (herefter batteriafgiftsloven), § 31, stk. 1, i lov om afgift af bekæmpelsesmidler (herefter bekæmpelsesmiddelf afgiftsloven), chokoladeafgiftslovens § 29, stk. 2, emballageafgiftslovens § 20, stk. 1, forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 1. pkt., § 26, stk. 1, i lov om afgift af kvælstof indeholdt i gødninger m.m. (herefter kvælstofafgiftsloven), § 23, stk. 1, i lov om afgift af visse klorerede opløsningsmidler (herefter opløsningsmiddelf afgiftsloven), og pvc-afgiftslovens § 19 skal den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter den pågældende lov, betale afgift af varerne.

Efter § 15, stk. 1, i lov om afgift af cfc og visse industrielle drivhusgasser (herefter cfc-afgiftsloven), forbrugsafgiftslovens § 21, stk. 1, og § 6 i lov om afgift af konsum-is (herefter isafgiftsloven), hæfter den personkreds, der er nævnt i opkrævningslovens § 10, de i lovene nærmere angivne varemodtagere og den, der er i besiddelse af varen, for betaling af afgift efter bestemmelserne i den respektive lov.

I SKM2019.170.LSR af 21. december 2018 lagde Lands-

skatteretten til grund, at bestemmelsen om objektivt ansvar i chokoladeafgiftslovens § 29, stk. 2, efter bestemmelsens forarbejder og et svar på et spørgsmål fra Folketingets Skatteudvalg er indført for at modvirke svigagtig adfærd. Det var Landsskatterettens opfattelse, at det ville være en skærpene administrativ praksis at anvende bestemmelsen på en situation, hvor forhandleren som følge af leverandørens konkurs pålægges at hæfte for manglende betaling. Landsskatteretten udtalte, at uanset at bestemmelsen efter sin ordlyd ville kunne anvendes også på den nævnte situation, ville en sådan anvendelse af bestemmelsen ikke kunne ske uden forudgående varsel fra myndighedernes side.

I flere efterfølgende afgørelser fandt Landsskatteretten, at Skatteforvaltningen havde oplyst, at det kun er i de undtagelsesager, hvor det ikke er muligt at identificere leverandøren af de afgiftspligtige varer, at der efter chokoladeafgiftslovens § 29, stk. 2, rejses afgiftskrav over for køberen.

Af forbrugsafgiftslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at såfremt varer overdrages, erhverves eller anvendes af en registreret oplagshaver på en sådan måde, at der ikke er betalt den afgift, som skulle have været betalt efter forbrugsafgiftslovens § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, afkræves det skyldige beløb til betaling senest 14 dage efter påkrav.

Ligeledes fremgår det af forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 1. pkt., at enhver virksomhed, der overdrager, erhverver, tilegner sig, opbevarer eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter forbrugsafgiftslovens § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, afkræves det skyldige beløb til betaling senest 14 dage efter påkrav.

Af kvælstofafgiftslovens § 26, stk. 1, fremgår, at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle have været betalt efter loven, skal betale afgift af varerne, jf. dog stk. 2. Det fremgår videre af kvælstofafgiftslovens § 26, stk. 2, at virksomheder, der er registreret som oplagshaver efter denne lov, ikke skal svare afgift af varer, der er leveret uberigtiget til en virksomhed registreret efter lov om jordbrugets anvendelse af gødning og om næringsstofreducerende tiltag, når virksomheden 1) har modtaget dokumentation for registreringsforholdet, inden afgiftsfri leverancer finder sted første gang, jf. § 7, stk. 3, 2) ikke senere har fået meddelelse om ophør af registreringsforholdet, jf. § 25, og 3) har overholdt forskrifter fastsat i henhold til § 7, stk. 4.

2.3.1.2. Registrering i KINFO

I dag kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation efter momslovens § 46, stk. 10 og 11, der gennem konkrete påbud pålægger en virksomhed at udvise større agtpågivenhed ved fremtidige handler, når Skatteforvaltningen vurderer, at virksomheden har deltaget i en momskarusel.

Notifikationen gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1.

I opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, er bestemt, at en virksomhed, som betingelse for at kunne blive registreret for moms m.v., kan blive pålagt at stille sikkerhed, hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af eller deltager i

ledelsen af virksomheden, er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Oplysninger om notifikationen registreres i Skatteforvaltningens kontrolinformationsregister (KINFO), der er hjemlet i skattekontrollovens § 69.

Skattekontrollovens § 69, stk. 1, kræver, at der er påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. Dette krav om at have påført eller forsøgt at påføre det offentlige et tab, fraviges ved registrering af en notifikation. Der er således tale om en undtagelse til det sædvanlige registreringsgrundlag.

En notifikation efter momslovens bestemmelser gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder derefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, hvis betingelserne for det er opfyldt.

Betingelsen i skattekontrollovens § 69, stk. 1, om, at den pågældende har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told eller afgifter på mindst 100.000 kr., kan i praksis formentlig aldrig være opfyldt ved notifikationer efter momsloven. Det skyldes, at notifikationerne sædvanligvis ikke indeholder en konstatering af, at den notificerede har påført eller forsøgt at påføre det offentlige tab af en given størrelse, men blot en konstatering af, at et andet led i momskarusellen har påført statskassen tab. Et sådant andet tab kan ved notifikationer ikke henføres direkte til den notificerede, og dermed vil betingelsen om tab for denne ikke være opfyldt.

Registrering på grundlag af en notifikation kan finde sted, uanset om afgørelsen om notifikation er endelig eller påklaget.

Meddelelse, fornyelse og eventuelt tilbagekaldelse af en notifikation registreres i KINFO, således at Skatteforvaltningen kan følge de pågældende virksomheder og deres personkreds. Det vil sige, at selv om en virksomhed eller personkredsen bag virksomheden afmelder den notificerede virksomhed fra registrering eller blot registrerer en eller flere nye virksomheder, vil de stadig være omfattet af notifikationen. Registreringen i KINFO vil følge de almindelige regler for registeret om bl.a. underretning, sletning m.v.

Bestemmelsen i skattekontrolloven om KINFO bygger bl.a. på en forudsætning om, at Skatteforvaltningen ved oprettelsen og førelsen af registret skal iagttage de almindelige regler i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, medmindre der fastsættes særlige regler herom. Kriterierne for registrering af notifikationer er beskrevet i Skatteforvaltningens Den juridiske vejledning version 2023-1, afsnit A.C.2.1.3.3.2.3.

Formålet med skattekontrollovens § 69 om registret er

at skabe et modspil til selskabstømmere, konkursryttere, udbydere af uholdbare skattearrangementer m.fl. Registrering i KINFO skal kun foretages, hvis formålet er at imødegå overtrædelser af lovgivningen om skatter og afgifter. Skatteforvaltningen kan med registret blive varskoet om identiteten af personer og selskaber, der repræsenterer en betydelig risiko for unddragelse af skatter og lignende ydelser til det offentlige. Skatteforvaltningen har således bedre mulighed for at tilrettelægge behandlingen af sager, hvori sådanne personer eller selskaber er involverede, og opdage tilfælde, hvor lovgivningen er overtrådt eller forsøgt overtrådt.

Ved udformningen af bestemmelsen er der foretaget en afvejning mellem på den ene side virkningen af at blive registreret i et register som KINFO og på den anden side Skatteforvaltningens behov for registret, herunder at det indeholder aktuelle oplysninger. En registrering vil indebære, at den pågældende kan blive fulgt nøjere af Skatteforvaltningen, men den pågældende bliver ikke – som følge af registreringen – frataget nogen rettigheder.

2.3.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den seneste praksis for hæftelsesbestemmelserne på punktafgiftsområdet har indskrænket anvendelsen af solidarisk hæftelse til alene at omfatte sager, hvor der er begået svig, og hvor det ikke er muligt at identificere leverandøren af de afgiftspligtige varer. Der vurderes at være et behov for at fastholde den solidariske hæftelse i videre omfang, end den nuværende praksis tillader, da det for at sikre provenu og mindske incitament til svig bør være muligt at anvende solidarisk hæftelse. Erhvervslivet har kritiseret, at godtroende virksomheder kunne komme til at hæfte for en anden virksomheds manglende afgiftsbetaling.

Skatteministeriet vurderer, at Skatteforvaltningen vil kunne føre en effektiv kontrol med punktafgiftsområdet, samtidig med at en virksomhed ikke uforvarende kan komme til at hæfte, hvis der indføres en notifikationsordning, der minder om den, der findes i momslovens § 46, stk. 10 og 11. Som en del af notifikationsordningen vurderes der dog også at være et behov for, at virksomheder, der har handlet forsætligt eller groft uagtsomt, kan pålægges at hæfte i tilfælde, hvor virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Dette minder om, at Skatteforvaltningen på momsområdet kan nægte en fakturamodtager fradrag, hvis det på grundlag af objektive forhold kan godtgøres, at modtageren vidste eller burde have vidst, at transaktionen var led i momssvig, jf. Skatteforvaltningens Den juridiske vejledning, version 2023-1, afsnit D.A.13.9. Ved vurderingen heraf har Skatteministeriet lagt vægt på, at Skatteforvaltningen fortsat vil have behov for at kunne rette afgifts krav mod virksomheder, der forsætligt eller groft uagtsomt medvirker til afgiftsomgåelse ved at handle med varer, der ikke er betalt afgift af.

2.3.2.1. Notifikationsordningen

Det foreslås at indføre en ordning, hvorefter Skatteforvaltningen kan udstede en notifikation til en virksomhed, hvis

Skatteforvaltningen vurderer, at virksomheden god tro har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt den afgift, som skulle være betalt. I lovforslaget anvendes god tro som udtryk for, at virksomheden ikke har handlet groft uagtsomt eller forsætligt. Notifikationen pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved fremtidige handler og vil indeholde en række konkrete krav til virksomhedens undersøgelser af handelspartnere for at blive opmærksom på usædvanlige forhold ved handlen eller andre involverede virksomheder. Den agtpågivenhed, der påbydes i notifikationen, ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den startede et samarbejde op med en anden virksomhed.

Notifikationen skal også gøre virksomheden opmærksom på afgiftsunddragelse, således at den ikke, efter notifikationen er givet, blot ved at undlade at udvise almindelig agtpågivenhed kan holde sig uvidende og dermed påberåbe sig god tro i sin handel med afgiftspligtige varer. Gennem notifikationen og de konkrete påbud får virksomheden at vide, hvad den skal gøre for at undgå at deltage i handel med varer, der ikke er betalt afgift af.

En notifikation kan indeholde påbud, som virksomheden aktivt skal udføre, såsom fysisk varekontrol og registrering af vareidentitet. Er virksomheden eksempelvis ikke selv registreret eller autoriseret for punktafgift, men modtager et parti varer fra udlandet, som er bestilt ved en dansk handelspartner, er der en risiko for, at der ikke er betalt afgift af varerne. Virksomheden kan også blive pålagt at være opmærksom på usædvanlige fakturerings-, betalings- og vareflow (eksempelvis tredjepartsbetalinger, hvor betaling sker til en anden end sælger, utraditionelle handelskanaler, usædvanligt store varepartier m.v.) samt varer, der handles til priser, der afviger fra markedsprisen, og hvor der ikke er sammenhæng mellem varens pris, kvalitet og mængde (f.eks. handles til en pris, der er lavere end laveste markedspris). Påbuddene vil afhænge af en vurdering af virksomhedens konkrete forhold.

Det forudsættes, at et af de påbud, der udstedes som en del af notifikationen, vil være en underretningspligt for den notificerede virksomhed. Med andre ord skal en virksomhed, som har modtaget en notifikation, underrette Skatteforvaltningen, såfremt den støder på de usædvanlige handelsforhold nævnt i notifikationen. Dette gælder, uanset om virksomheden vælger at indgå i handlen eller ej. Såfremt virksomheden støder på de usædvanlige handelsforhold nævnt i notifikationen, bør den som udgangspunkt afholde sig fra at indgå handlen, da den ellers risikerer at ifalde solidarisk hæftelse. Ignorerer virksomheden forsætligt eller groft uagtsomt de usædvanlige handelsforhold og dermed påbuddene i notifikationen ved at indgå handlen, kan den risikere at skulle betale afgift af varerne 14 dage efter påkrav. Det vil sige, at virksomheden kan komme til at hæfte solidarisk for afgiften.

Skulle det forekomme, at en notificeret virksomhed trods det, at virksomheden udviser den agtpågivenhed, som den er blevet pålagt, alligevel har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt afgift af, vil virksomheden ikke blive mødt med et krav om solidarisk

hæftelse. I så fald kan Skatteforvaltningen udstede en yderligere notifikation med udvidede og skærpede påbud, som følge af at virksomheden – trods sin agtpågivenhed – har deltaget i en handel med varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt efter den pågældende lov.

Uanset om der er meddelt en notifikation, og uanset om der er rejst et eventuelt krav om solidarisk hæftelse, udelukker det ikke de allerede eksisterende muligheder for at rette et strafansvar for afgiftsunddragelse, såfremt den fornødne tilregning er til stede og kan bevises.

En notifikation meddeles virksomheden skriftligt og gives for en tidsbegrænset periode på 5 år. Notifikationen bortfalder herefter, medmindre Skatteforvaltningen inden periodens udløb har fornyet notifikationen. Notifikationen kan fornyes, hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden fortsat overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af. Notifikationen kan inden for perioden på anmodning fra den notificerede virksomhed revurderes af Skatteforvaltningen og eventuelt ophæves eller tilbagekaldes. Afgørelsen om udstedelse af en notifikation og dermed vurderingen af, at virksomheden har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, kan i henhold til skatteforvaltningslovens almindelige klageregler påklages til Landsskatteretten. En klage vil ikke have opsættende virkning.

Formålet med notifikationen er altså for det første at gøre en virksomhed, der eventuelt har handlet i god tro, opmærksom på, at den har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, således at den ikke uforvarende kommer i en lignende situation igen. For det andet skal notifikationen gøre virksomheden opmærksom på risikoen for solidarisk hæftelse ved ikke at udvise den fornødne agtpågivenhed, som er indeholdt i notifikationen. Endvidere vil notifikationen kunne indgå i vurderingen af, om virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt. Derved vil en virksomhed, der har modtaget en notifikation, vanskeligt kunne påberåbe sig god tro, hvis den efterfølgende har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af. Notifikationen vil således føre til en skærpelse af virksomhedens agtpågivenhed om de forhold, som påbuddene vedrører.

2.3.2.2. Registrering i KINFO

Registreringen af notifikationer, der er udstedt efter de pågældende afgiftslove, vil, ligesom notifikationer, der er udstedt efter momsloven, skulle ske, uden at det kan godtgøres, at den notificerede virksomhed eller personkredsen bag denne har udvist forsæt eller grov uagtsomhed.

Der vil ikke blive stillet krav om forsæt eller grov uagtsomhed i forhold til, at der er konstateret et påført tab, for at en notifikation kan registreres, hvilket adskiller sig fra det øvrige registreringsgrundlag i KINFO.

Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Det er vurderingen, at en registrering af notifikationer i

forhold til persondataforordningens bestemmelser er såvel proportional som nødvendig for at bekæmpe afgiftsunddragelse.

Som nævnt under pkt. 2.3.1.2 ovenfor kan betingelsen i skattekontrollovens § 69, stk. 1, om, at den pågældende har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told eller afgifter på mindst 100.000 kr., i praksis formentlig aldrig være opfyldt ved notifikationer. Notifikationer vil således sædvanligvis ikke indeholde en konstatering af, at den pågældende har påført eller forsøgt at påføre det offentlige tab af en given størrelse, men formentlig kun en konstatering af, at et andet led i handelskæden har påført statskassen tab. Et sådant andet tab kan ved notifikationer ikke henføres direkte til den notificerede, og dermed vil betingelsen om tab for denne ikke være opfyldt, hvilket dog ikke ændrer ved, at notifikationen kan optages i KINFO.

Registrering på grundlag af en notifikation kan finde sted, uanset om afgørelsen om notifikation er endelig, eller om den er påklaget.

2.3.2.3. Solidarisk hæftelse

2.3.2.3.1. Solidarisk hæftelse generelt

Som nævnt ovenfor risikerer en virksomhed at hæfte solidarisk med den virksomhed, der skulle have betalt afgiften, hvis virksomheden ignorerer usædvanlige handelsforhold og alligevel handler med den virksomhed, der skulle have betalt afgiften. Alle virksomheder, der har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, og som har modtaget en notifikation, risikerer at hæfte solidarisk for den manglende afgiftsbetaling, hvis påbuddene i notifikationen ikke er overholdt.

Solidarisk hæftelse for en anden virksomheds afgiftsregning skal sikre, at en virksomhed, særligt når den har modtaget en notifikation, ikke blot ignorerer usædvanlige handelsforhold.

Ved adgangen til administrativt at pålægge en virksomhed en solidarisk hæftelse sker Skatteforvaltningens opkrævning også administrativt. Uden sådanne administrative adgange vil Skatteforvaltningen skulle bruge domstolene til at afgøre de sager, hvor en virksomhed bestred, at den havde medvirket til at påføre staten et tab, som den kunne være erstatningsansvarlig for. Ved at indføre de nævnte administrative muligheder undgår Skatteforvaltningen og virksomheden, at sagen i første omgang skal føres som et erstatningssøgsmål ved domstolene.

Skulle det forekomme, at en notificeret virksomhed udviser den agtpågivenhed, som den er blevet pålagt, men alligevel i god tro kommer til at overdrage, erhverve, tilegne sig eller anvende varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, vil virksomheden ikke skulle hæfte solidarisk. Omstændighederne kan derimod medføre, at Skatteforvaltningen udsteder en yderligere notifikation med udvidede og skærpede påbud.

Ved den solidariske hæftelse bør kravet på afgiftsbetaling i

første omgang rettes mod den afgiftspligtige virksomhed, som burde have betalt afgiften. Det kan f.eks. være en varemottager, der modtager varer uden afgift fra et andet land og sælger varerne videre. Der skal imidlertid ikke gennemføres udtømmende inddrivelse af kravet over for den afgiftspligtige, før kravet kan rettes mod en virksomhed, der hæfter solidarisk. Det lægges dog til grund, at såfremt den afgiftspligtige kan identificeres og stadig eksisterer, skal kravet være forfaldent, sidste rettidige indbetalingsdato skal være forløbet, uden at betalingen af afgifter er modtaget, der skal være afgivet påkrav om betaling, og der skal være forløbet en rimelig tid (det vil sige 14 dage i henhold til de foreslåede bestemmelser), før beløbet kan afkræves en solidarisk hæftende virksomhed.

2.3.2.3.2. Solidarisk hæftelse uden notifikation

Som det er nævnt ovenfor, vurderes der at være et behov for, at virksomheder, der har handlet forsætligt eller groft uagtsomt, kan pålægges at hæfte solidarisk for afgift, der skulle være betalt efter den relevante afgiftslov, også selv om virksomheden ikke har modtaget en notifikation.

Det foreslås derfor, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere, selv om den ikke har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav. Det vil sige, at virksomheden hæfter for afgiften.

Ved vurderingen, af om en virksomhed har handlet groft uagtsomt eller forsætligt, og derved væsentligt har tilside-sat almindelig agtpågivenhed, bør der bl.a. lægges vægt på følgende forhold, som det forudsættes, at virksomheder normalt vil være opmærksomme på:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret for handel med de pågældende afgiftspligtige varer eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret for den pågældende afgift.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

En virksomhed har som det klare udgangspunkt handlet groft uagtsomt eller forsætligt, hvis den ikke som det mindste har undersøgt de pågældende forhold. Tilsvarende gør sig gældende, hvis en virksomhed har undersøgt forholdene, og undersøgelsen har gjort virksomheden opmærksom på uregelmæssigheder ved handlen eller den, der sælger, overdrager eller modtager varerne, men at dette ikke standser virksomheden fra at indgå i handlen.

Foruden de pågældende forhold beror vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed på Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted,

når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

2.4. Justering af skattekontrollovens regler om ansvarsfrihed

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af skattekontrollovens § 2, stk. 1, 1. pkt., at enhver, der er skattepligtig til Danmark, som udgangspunkt skal oplyse Skatteforvaltningen om sin indkomst hvert år, hvad enten den er positiv eller negativ, og give oplysninger om sin ejerbolig.

Det fremgår dog af skattekontrollovens § 2, stk. 2, at en skattepligtig ikke skal give oplysninger til Skatteforvaltningen, hvis oplysningerne er eller burde være indberettet efter skatteindberetningsloven af tredjemand, som er uafhængig af den skattepligtige, og oplysningerne skal anvendes i årsopgørelsen, jf. § 8, eller læses i oplysningsskemaet, jf. § 15, som er nærmere beskrevet nedenfor.

At tredjemand er uafhængig af den skattepligtige betyder, at den skattepligtige ikke selv må have haft indflydelse på den konkrete indberetning. Det gælder såvel i forhold til størrelsen af det beløb, som indberettes, som i forhold til, om indberetningen til Skatteforvaltningen i det hele taget gennemføres.

At oplysningerne læses betyder, at den skattepligtige ikke kan ændre oplysninger om visse indkomster og fradrag, som indberetningspligtige efter skatteindberetningsloven har indberettet til Skatteforvaltningen. Det følger af skattekontrollovens § 15.

Skatteindberetningsloven indeholder indberetningspligter for tredjemænd, dvs. for andre end den, der indberettes om. Det kan f.eks. være en pligt for en arbejdsgiver til at indberette om sine ansattes lønninger eller for en bank til at indberette om sine kunders renter. Konkret indeholder skatteindberetningsloven indberetningspligter for navnlig arbejds- og hvervgivere m.v. (kapitel 1), finansielle virksomheder m.v. (kapitel 2), fonde og foreninger m.v. (kapitel 3), selskaber m.v. (kapitel 4), fagforeninger og arbejdsløsheds-kasser (kapitel 5) og offentlige myndigheder (kapitel 6).

Reglerne i skattekontrollovens § 8 angår skattepligtige, som modtager en årsopgørelse i stedet for et oplysningsskema. Efter § 8, stk. 1, kan skatteministeren fastsætte regler om, hvilke skattepligtige der modtager en årsopgørelse i stedet for et oplysningsskema. Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1302 af 14. november 2018 om fysiske personers modtagelse af en årsopgørelse i stedet for et oplysningsskema med senere ændring.

Oplysninger, der indberettes efter skatteindberetningsloven, kan også være anvendt i årsopgørelsens eller oplysningsskemaets låste felter efter skattekontrollovens § 15. Efter § 15, stk. 1, kan skatteministeren fastsætte regler om, at nærmere angivne skattepligtige ikke kan ændre oplysninger om visse indkomster og fradrag, som indberetningspligtige efter skatteindberetningsloven har indberettet til Skattefor-

valtningen. Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1300 af 14. november 2018 om begrænsning i adgangen for visse skattepligtige til at ændre oplysninger om indkomster og fradrag i oplysningsskemaet og årsopgørelsen.

Skattekontrollovens § 2, stk. 2, medfører, at den skattepligtige ikke kan pålægges straf i medfør af straffebestemmelserne i skattekontrollovens §§ 82 og 83, for så vidt angår oplysningerne fra den uafhængige tredjemand.

Skattekontrollovens § 82 angår aktiv skattesvig og hjemler straf til den, der afgiver urigtige, vildledende eller ufuldstændige oplysninger til Skatteforvaltningens brug for afgørelse af skattepligt eller skatteansættelse, jf. stk. 1.

Skattekontrollovens § 83 angår passiv skattesvig og hjemler straf til den, der ikke underretter Skatteforvaltningen om, at en skatteansættelse eller en skønsmæssig ansættelse er for lav eller ikke afgiver de til skatteansættelsen pligtige oplysninger inden oplysningsfristernes udløb.

Straffen for at overtræde §§ 82 eller 83 er bøde, hvis handlingen begås groft uagtsomt, eller bøde eller fængsel, hvis oplysningerne afgives med fortsæt til at unddrage det offentlige skat, jf. § 82, stk. 1 og 3, og § 83, stk. 4 og 5.

Det fremgår af lovbemærkningerne til skattekontrollovens § 2, stk. 2, at indberetninger, der ikke anvendes direkte i årsopgørelsen, men som den skattepligtige kan anvende ved opfyldelsen af sin oplysningspligt, ikke fritager den skattepligtige for ansvar for at korrigere, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 13 som fremsat, side 86. Endvidere fremgår det i denne forbindelse, at oplysninger fra indberetningspligtige vil kunne være af en sådan karakter, at de ikke er egnede til at blive anvendt i årsopgørelsen. Som eksempel nævnes, at renter af lån med flere debitorer ikke indberettes med hæftelsesandel, og at renter af sådanne lån med flere end to debitorer derfor ikke fortrykkes.

Det fremgår endvidere af lovbemærkningerne til bestemmelsen, at den indholdsmæssigt svarer til § 1 A, stk. 2 og 3, i den tidligere gældende skattekontrollov (lovbekendtgørelse nr. 1264 af 31. oktober 2013), jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 13 som fremsat, side 85.

Det fremgik af § 1 A, stk. 2, at i det omfang urigtige oplysninger, der hidrørte fra tredjemandsindberetninger, i låste felter førte til en for lav skatteansættelse, fandt de dagældende straffebestemmelser i § 13 (aktiv skattesvig) og § 16 (passiv skattesvig) ikke anvendelse. Det fremgik endvidere af § 1 A, stk. 3, at § 16 derudover ikke fandt anvendelse, hvis en for lav skatteansættelse skyldtes en urigtig oplysning fra en indberetningspligtig.

Inden § 1 A blev indført i 2012, var det fast praksis, at der ikke blev rejst en straffesag, hvis differencen vedrørte beløb, der automatisk og landsdækkende indberettedes til skattemyndighederne, jf. cirkulære nr. 164 af 29. oktober 1999 om administrative bødefastsættelser ved overtrædelse af skattekontrollovens §§ 13, 13 B, 13 C, 15, 16 og 18, litra A og H.

I Højesterets dom af 26. juni 2020 (offentliggjort i SKM2020. 311. HR) tog Højesteret stilling til, om § 1 A,

stk. 3, fandt anvendelse i en straffesag, hvor der i tiltalt skatteansættelse for indkomståret 2014 havde manglet en skattepligtig aktiegevinst på ca. 2,5 mio. kr. Den manglende aktiegevinst skyldtes dels, at der fra en indberetningspligtig tredjemand var indberettet en urigtig oplysning om en aktiebeholdning, dels, at skattemyndighedernes system – pga. en indberetning om en shorthandel – ikke automatisk kunne beregne skatten.

I sagen havde skattemyndighederne i årsopgørelsen for det pågældende indkomstår anført, at skattemyndighederne manglede oplysninger fra den skattepligtige angående den skattepligtiges værdipapirer. Derudover havde skattemyndighederne anført, at den skattepligtige havde pligt til at rette anførte gevinster/tab, hvis de ikke var korrekte.

Højesterets flertal fandt, at den skattepligtige var ansvarfri, fordi tredjemand havde indberettet urigtigt, og fordi den manglende automatiske beregning af skatten kunne sidestilles med en urigtig tredjemandsindberetning. Dette begrundede flertallet med, at der i medfør § 1 A, stk. 3, var ”ansvarsfrihed med hensyn til enhver urigtig oplysning fra en indberetningspligtig efter skattekontrolloven, der fører til en for lav skatteansættelse”. Den skattepligtige var således ansvarsfri, selv om skattemyndighederne havde brug for yderligere oplysninger fra den skattepligtige og havde gjort den skattepligtige opmærksom herpå, og selv om den skattepligtige ikke gav disse oplysninger til skattemyndighederne.

Foruden betydningen for spørgsmålet om straf i medfør af skattekontrollovens §§ 82 og 83 kan skattekontrollovens § 2, stk. 2, læses sådan, at den kan have betydning for, hvorvidt den skattepligtiges skatteansættelse kan genoptages ekstraordinært i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5. Det hænger sammen med, at skattekontrollovens § 2, stk. 2, er formuleret som en undtagelse til den skattepligtiges oplysningspligt og ikke blot som undtagelse til den skattepligtiges straffeansvar ligesom bestemmelserne i § 1 A, stk. 2 og 3, i den tidligere gældende skattekontrollov.

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, at uanset fristerne for ordinær ansættelse i medfør af § 26 kan en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat foretages eller ændres efter Skatteforvaltningens bestemmelse, hvis den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en ansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.

2.4.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af lovbemærkningerne til skattekontrollovens § 2, stk. 2, jf. pkt. 2.4.1 ovenfor, viderefører bestemmelsen den tidligere gældende skattekontrollovs § 1 A, stk. 2 og 3, der var formuleret som undtagelser til den skattepligtiges straffeansvar, og som kodificerede en tilsvarende tidligere praksis om ikke at rejse en straffesag, hvis den pågældende difference vedrørte beløb, der automatisk og landsdækkende indberettedes til skattemyndighederne.

Ved indførelsen af skattekontrollovens § 2, stk. 2, har det

derimod ikke været forudsat, at bestemmelsen skulle have betydning for vurderingen af, om der kunne ske ekstraordinær ansættelse i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5.

Det er på denne baggrund Skatteministeriets vurdering, at en regel om ansvarsfrihed i skattekontrolloven igen bør formuleres som en undtagelse til den skattepligtiges straffeansvar. Det vil herved fremgå klart, at en sådan bestemmelse ikke finder anvendelse ved vurderingen af, om der kan ske ekstraordinær ansættelse i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5.

Skatteforvaltningen kan have behov for, at den skattepligtige giver oplysninger, der angår indberetninger, der omfatter af en tredjemands indberetningspligt, og som skal anvendes i årsopgørelsen. I denne situation, hvor Skatteforvaltningen anmoder den skattepligtige om disse oplysninger, fordi de er nødvendige for at kunne foretage en korrekt skatteansættelse, er der ikke grundlag for at hævde, at Skatteforvaltningen har påtaget sig risikoen for, at skatteansættelsen er korrekt. Det er derfor Skatteministeriets vurdering, at en bestemmelse om ansvarsfrihed ikke skal finde anvendelse i denne situation.

Henset til Højesterets dom af 26. juni 2020 og lovbemærkningerne til skattekontrollovens § 2, stk. 2, er det ikke klart, hvorvidt en sådan retstilstand er gældende i dag.

På den ene side fremgår det således af lovbemærkningerne til skattekontrollovens § 2, stk. 2, jf. pkt. 2.4.1 ovenfor, at den indholdsmæssigt svarer til den tidligere gældende skattekontrollovs § 1 A, stk. 2 og 3, der i medfør af Højesterets dom medførte ansvarsfrihed med hensyn til enhver urigtig oplysning fra tredjemand. Dette gjaldt, selv om skattemyndighederne anmodede den skattepligtige om oplysninger, der angik indberetningerne fra tredjemand, og som skattemyndighederne skulle bruge for at kunne foretage en korrekt skatteansættelse, jf. pkt. 2.4.1 ovenfor.

På den anden side fremgår det af lovbemærkningerne til skattekontrollovens § 2, stk. 2, jf. pkt. 2.4.1 ovenfor, at ansvarsfriheden ikke angår indberetninger, der ikke anvendes direkte i årsopgørelsen, men som den skattepligtige kan anvende ved opfyldelsen af sin oplysningspligt. Det er således forudsat, at den skattepligtige er ansvarlig, hvad angår visse oplysninger, der indberettes af tredjemand.

Af denne årsag bør det fremgå direkte af en bestemmelse om ansvarsfrihed i skattekontrolloven, at ansvarsfriheden – hvis der er tale om oplysninger, der er eller burde været indberettet af tredjemand og skal anvendes i årsopgørelsen, jf. § 8 – er betinget af, at Skatteforvaltningen ikke har gjort den skattepligtige særskilt opmærksom på dennes oplysningspligt, hvad angår de pågældende oplysninger, jf. § 2.

Derudover vil ansvarsfriheden skulle gælde i ethvert tilfælde, hvor indberetningerne fra tredjemand er låst, jf. § 15.

Det foreslås at ophæve skattekontrollovens § 2, stk. 2, og erstatte den med en bestemmelse om ansvarsfrihed i skattekontrollovens kapitel om straffebestemmelser.

Med bestemmelsen om ansvarsfrihed foreslås det, at en skattepligtig ikke kan ifalde ansvar efter §§ 82 eller 83 for

oplysninger, der er eller burde være indberettet efter skatteindberetningsloven af tredjemand, som er uafhængig af den skattepligtige, hvis 1) oplysningerne skal anvendes i den skattepligtiges årsopgørelse, jf. skattekontrollovens § 8, og den skattepligtige ved modtagelse af årsopgørelsen ikke af Skatteforvaltningen gøres særskilt opmærksom på sin oplysningspligt, hvad angår de pågældende oplysninger, jf. § 2, stk. 1, eller 2) oplysningerne skal læses i den skattepligtiges årsopgørelse eller oplysningsskema, jf. § 15.

At tredjemand er uafhængig af den skattepligtige betyder, at den skattepligtige ikke selv må have haft indflydelse på den konkrete indberetning. Det vil gælde såvel i forhold til størrelsen af det beløb, som indberettes, som i forhold til, om indberetningen til Skatteforvaltningen i det hele taget gennemføres.

Ændringen vil medføre, at skattekontrollovens regler om ansvarsfrihed alene vil angå muligheden for at straffe skattepligtige i medfør af straffebestemmelserne i §§ 82 og 83. Dermed tydeliggøres det samtidig, at skattekontrollovens regler om ansvarsfrihed ikke vil kunne finde anvendelse ved vurderingen af, om der kan ske ekstraordinær ansættelse i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5.

Vurderingen af, om der kan ske ekstraordinær genoptagelse i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, hvor der i årsopgørelsen har indgået indberetninger fra tredjemand, vil i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af, om den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en ansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.

2.5. Tydeliggørelse af praksis om udmåling af skærpede ordensbøder i en række harmoniserede punktafgiftslove

2.5.1. Gældende ret

Manglende overholdelse af regler i afgiftslovgivningen, herunder registreringsregler, regnskabsregler, afregningsregler m.v., straffes med bøde. Dette gælder bl.a. overtrædelser af spiritusafgiftsloven, tobaksafgiftsloven og øl- og vinafgiftsloven, jf. spiritusafgiftslovens § 31, stk. 1, tobaksafgiftslovens § 25, stk. 1, og øl- og vinafgiftslovens § 25, stk. 1.

I 2002 indførtes regler om skærpede bøder i de førnævnte love, jf. lov nr. 1059 af 17. december 2002. Disse regler findes i spiritusafgiftslovens § 31, stk. 5-7, tobaksafgiftslovens § 25, stk. 5-7, og øl- og vinafgiftslovens § 25, stk. 5-7.

Det følger af bemærkningerne til reglerne om skærpede bøder, at reglerne skulle dæmme op for svig i detailhandlen og blev indført i forlængelse af, at skattemyndighederne havde konstateret, at omkring en femtedel af de kontrollerede virksomheder inden for dagligvarebranchen ikke kunne redegøre for, om der var betalt afgift af de varer, der var omfattet af colalovgivningen, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 1317.

Konkret blev der ved lov nr. 1059 af 17. december 2002 indsat en hjemmel til at udmåle en skærpet bøde i bl.a.

tobaksafgiftsloven, spiritusafgiftsloven og øl- og vinafgiftsloven i tilfælde, hvor den pågældende virksomhed grundet manglende overholdelse af regnskabsregler ikke kunne dokumentere, at der var betalt afgift af bestemte varer, f.eks. som følge af manglende faktura eller anden form for fyldestgørende dokumentation i regnskabet.

Ved lov nr. 408 af 8. maj 2006 blev manglende overholdelse af indførselsregler i form af anmeldelse til Skatteforvaltningen og sikkerhedsstilling forud for varetransporten tillige omfattet af hjemlen til at udmåle en skærpet bøde.

Det følger af bemærkningerne til denne lov, at bødeniveauet ved overtrædelser, der er omfattet af bestemmelserne om skærpede bøder, skal udgøre 10.000 kr. i førstegangstilfælde, 20.000 kr. i andengangstilfælde, 30.000 kr. i tredjeegangstilfælde osv., jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 26 som fremsat. Ved flere overtrædelser omfattet af bestemmelserne gælder princippet om absolut kumulation. Det betyder, at bøder for flere overtrædelser sammenlægges fuldt ud.

Afgifterne på spiritus, tobak, øl og vin er EU-harmoniseret og omfattet af EU-regulering vedrørende varernes bevægelse på tværs af EU. Det betyder, at varerne også er pålagt punktafgift i de øvrige EU-lande. Da reglerne om udmåling af skærpede bøder blev indført, var varernes bevægelse på tværs af EU reguleret i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (herefter direktiv 92/12/EØF). Reglerne om de formaliteter, som ikkeregistrerede virksomheder skulle opfylde forud for erhvervs-mæssig indførsel af varer, var på daværende tidspunkt ens i den danske lovgivning, uanset om der var tale om beskattede eller ubeskattede varer.

Senere hen er direktiv 92/12/EØF blevet omarbejdet, og reglerne om varernes bevægelse på tværs af EU findes nu i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (herefter direktiv 2008/118/EF).

Afgiften skal først betales, når varerne overgår til forbrug, jf. artikel 7 i direktiv 2008/118/EF. Derfor er reglerne indrettet på en sådan måde, at varerne som udgangspunkt kan transporteres på tværs af landegrænser inden for EU, uden afgiften er betalt, hvorved der er tale om ubeskattede varer på det tidspunkt, de importeres.

Når varerne er overgået til forbrug, og afgiften er betalt, er der tale om beskattede varer. Disse varer kan også transporteres på tværs af EU. Varerne omtales som beskattede, da afgiften er – eller burde være – betalt i det land, som varerne afsendes fra. Hvis varer, som er overgået til forbrug i Tyskland, sendes til Danmark, anses de således for beskattede, selv om der endnu ikke er betalt afgift i Danmark.

Som følge af gennemførelsen af det omarbejdede cirkulationsdirektiv 2008/118/EF, i dansk ret skelnes der i spiritusafgiftsloven, tobaksafgiftsloven og øl- og vinafgiftsloven mellem beskattede og ubeskattede varer, og reglerne om registrering og anmeldelse af varetransporter for de to varetyper er forskellige.

I de almindelige bødebestemmelser i spiritusafgiftslovens

§ 31, stk. 1, nr. 2, tobaksafgiftslovens § 25, stk. 1, nr. 2, og øl- og vinfafgiftslovens § 25, stk. 1, nr. 2, henvises både til reglerne om ubeskattede varer og reglerne om beskattede varer. Det fremgår af henvisningen i spiritusafgiftslovens § 31, stk. 1, nr. 2, til § 7, stk. 4, 2. pkt., (ubeskattede varer) og § 8, stk. 4, (beskattede varer), af henvisningen i tobaksafgiftslovens § 25, stk. 1, nr. 2, til § 10, stk. 1, 2. pkt., (ubeskattede varer) og § 10 a, stk. 4, (beskattede varer) og af henvisningen i øl- og vinfafgiftslovens § 25, stk. 1, nr. 2, til § 6, stk. 1, 2. pkt., (ubeskattede varer) og § 6 a, stk. 4, (beskattede varer).

I reglerne om skærpede bøder henvises imidlertid kun til reglerne om ubeskattede varer, jf. spiritusafgiftslovens § 31, stk. 5, jf. § 7, stk. 4, 2. pkt., tobaksafgiftslovens § 25, stk. 5, jf. § 10, stk. 1, 2. pkt., øl- og vinfafgiftslovens § 25, stk. 5, jf. § 6, stk. 1, 2. pkt.

I praksis udmåles der også i de sager, der angår ubeskattede varer, en skærpet bøde.

Det bemærkes, at direktiv 2008/118/EF er blevet omarbejdet i 2020 ved Rådets direktiv (EU) 2020/262 af 16. december 2020. Reglerne i det omarbejdede direktiv trådte i kraft den 13. februar 2023. I den forbindelse er reglerne om bevægelse af beskattede varer på tværs af EU blevet ændret. Ændringerne består i, at virksomheder, der afsender eller modtager beskattede varer, fremover skal registreres, hvilket har betydet, at der er indsat fire nye registreringsbestemmelser i spiritusafgiftsloven, tobaksafgiftsloven og øl- og vinfafgiftsloven. Gennemførelsen af direktivet er sket ved § 2-4 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021, hvori spiritusafgiftslovens § 8, tobaksafgiftslovens § 10 a og øl- og vinfafgiftslovens § 6 a er ændret, samtidig med at henvisningerne i de respektive loves strafbestemmelser er blevet konsekvensændret som følge af de kommende regler.

2.5.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der foreligger en klar hjemmel til at straffe med bøde for manglende opfyldelse af reglerne forud for erhvervmæssig indførsel af beskattede varer. Dette følger af spiritusafgiftslovens § 31, stk. 1, nr. 2, tobaksafgiftslovens § 25, stk. 1, nr. 2, og øl- og vinfafgiftslovens § 25, stk. 1, nr. 2, jf. også pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Hertil kommer, at det følger af domstolens praksis, at der ved indførsel af beskattede varer, uden at indførelsesregler er overholdt, udmåles en bøde på niveau med de skærpede bøder i spiritusafgiftslovens § 31, stk. 5-7, tobaksafgiftslovens § 25, stk. 5-7, og øl- og vinfafgiftslovens § 25, stk. 5-7, jf. også pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Da man i sin tid indførte bestemmelserne om skærpede bøder, var de formaliteter, som ikke registrerede virksomheder skulle opfylde forud for erhvervmæssig indførsel af varer, ens i den danske lovgivning, uanset om der var tale om beskattede eller ubeskattede varer. Dette blev ændret i forbindelse med gennemførelsen af det omarbejdede cirkulationsdirektiv 2008/118/EF, hvor man opdelte reglerne for

virksomheder, der modtog eller importerede beskattede og ubeskattede varer.

Som det fremgår ovenfor i pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, betyder begrebet ”beskattede varer” ikke, at varerne er beskattet i Danmark, men blot at varerne er overgået til forbrug i et andet EU-land, hvor afgiften af varerne dermed er eller burde være blevet betalt. Varerne anses derfor ved transporten fra det andet EU-land til Danmark for at være beskattede, selv om afgiften ikke er betalt i Danmark. Risikoen for, at den danske stat undrages punktafgifter, må således anses for at være den samme, uanset om der er tale om beskattede eller ubeskattede varer.

Det foreslås derfor, at der i spiritusafgiftslovens § 31, stk. 5 og 6, tobaksafgiftslovens § 25, stk. 5 og 6, og øl- og vinfafgiftslovens § 25, stk. 5 og 6, også henvises til reglerne om registrering som midlertidigt autoriseret modtager ved transport med beskattede varer, således at bestemmelsen fremover vil indeholde en henvisning til såvel reglerne for ubeskattede som beskattede varer. Det foreslåede vil være en kodificering af den gældende retstilstand, hvorefter manglende registrering/anmeldelse af varetransport ved indførsel af beskattede varer straffes med bøde på niveau med de skærpede ordensbøder.

Med ændringen er det således forudsat, at bødeniveauet også ved overtrædelse af reglerne om registrering som midlertidigt autoriseret modtager ved transport med beskattede varer skal udgøre 10.000 kr. i førstegangstilfælde, 20.000 kr. i andengangstilfælde, 30.000 kr. i tredjegangstilfælde osv., således svarende til det bødeniveau, der er beskrevet i Folketingstidende 2016-17, A, L 26 som fremsat jf. pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Ved flere overtrædelser omfattet af bestemmelserne vil princippet om absolut kumulation således også gælde. Den forudsatte sanktionspraksis vil således svare til den sanktionspraksis, der gælder for skærpede bøder i dag.

Uanset det ovenfor anførte vil fastsættelse af straffen fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne straffniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det vil være de nye registreringsbestemmelser i spiritusafgiftsloven, tobaksafgiftsloven og øl- og vinfafgiftsloven, der henvises til. De nye registreringsbestemmelser i spiritusafgiftsloven, tobaksafgiftsloven og øl- og vinfafgiftsloven træder i kraft den 13. februar 2023, jf. § 22, stk. 3, i lov nr. 1240 af 11. juni 2021, som følge af det omarbejdede cirkulationsdirektiv, jf. pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

2.6. Oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradrag

2.6.1. Gældende ret

En virksomheds momstilsvær består af momsen af dens momspligtige leverancer af varer og ydelser (salgsmoms) fratrukket moms på indkøb (købsmoms), der anvendes til de momspligtige leverancer. Moms på indkøb, der anvendes til momsfrie aktiviteter, kan som udgangspunkt ikke fratreges. Virksomheder med både momspligtig omsætning og momsfri omsætning efter momslovens § 13, stk. 1, som indkøber varer eller ydelser, der anvendes til både momspligtige og momsfrie formål, har derfor som hovedregel kun delvis fradrag for momsen på disse indkøb. Eksempler på indkøb, der ofte anvendes til blandet brug (såkaldte fællesomkostninger), er kontormøbler, it-systemer, elektricitet, husleje og advokatbistand m.v.

Momsregistrerede virksomheder med momsfri omsætning omfattet af lovens § 13 skal derfor anvende en delvis fradragprocent for eventuelle fællesomkostninger i forbindelse med opgørelsen af det momstilsvær, der skal angives til Skatteforvaltningen. Momslovens § 38 indeholder regler for opgørelsen af den delvise fradrag.

2.6.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Virksomheders eventuelle delvise fradrag er væsentlig for, at virksomheden kan beregne og angive et korrekt momstilsvær. Virksomhederne skal efter gældende regler kun afgive oplysninger i relation til den delvise fradrag i forbindelse med egentlig kontrol.

Skatteforvaltningen har imidlertid på baggrund af et projekt, hvor man har set på ubevidste fejl, vurderet, at mange virksomheder ubevidst opgør den delvise fradrag forkert på grund af manglende opmærksomhed eller manglende forståelse af reglerne. I nogle tilfælde vurderes det også, at der bevidst opgøres en forkert fradrag.

Det er derfor uhensigtsmæssigt i relation til Skatteforvaltningens kontrolindsats, at virksomhederne i dag ikke skal afgive oplysninger om, hvorvidt virksomheden, hvis den har momsfrie aktiviteter efter momslovens § 13, stk. 1, er omfattet af reglerne om delvis momsfradrag, herunder hvilken fradragprocent den anvender. Oplysninger herom vil kunne effektivisere og målrette Skatteforvaltningens vejlednings- og kontrolindsats, da opgørelsen af delvis fradrag udgør en risiko for ubevidste eller bevidste fejl.

Det foreslås på den baggrund, at der i en ny § 38 a indsættes en bestemmelse om, at alle momsregistrerede virksomheder én gang årligt i forbindelse med en momsangivelse skal oplyse, om de har momsfrie aktiviteter omfattet af lovens § 13, stk. 1, der medfører, at der skal opgøres delvis fradrag efter lovens § 38, stk. 1, og hvis dette er tilfældet, angive størrelsen af den foreløbige delvise fradragprocent og det regnskabsår, som fradragprocenten er opgjort på baggrund af. Det vil fremgå af Skatteforvaltningens

gens it-system TastSelv, der anvendes ved momsangivelser, hvornår og hvordan oplysningerne skal afgives.

Reglerne i lovens § 38, stk. 1, om bitransaktioner (f.eks. omsætning fra passiv kapitalanbringelse) gør, at det ikke er alle aktiviteter omfattet af § 13, stk. 1, der medfører, at der skal opgøres en delvis fradrag. Tilsvarende vil det kunne tænkes, at en virksomhed med aktiviteter omfattet af § 13 af en beskeden størrelse i visse tilfælde kan have en delvis fradragprocent på 100 pct., da der oprundes til nærmeste hele tal, hvis der ved beregningen af fradragprocenten fremkommer decimaler, jf. mombekendtgørelsens § 17.

Det foreslås kun at kræve oplysningerne én gang årligt i forbindelse med en momsangivelse og ikke ved hver momsangivelse, da det dels vurderes at være tilstrækkeligt til at sikre, at virksomhedernes opmærksomhed på regelsættet øges, dels at Skatteforvaltningen ikke har behov for denne oplysning mere end én gang årligt.

Den foreslåede oplysningspligt vil indebære, at alle momsregistrerede virksomheder vil skulle oplyse, om de har momsfrie aktiviteter omfattet af momslovens § 13, stk. 1, der giver anledning til, at der skal opgøres en delvis fradrag for fællesomkostninger. Har virksomheden det, vil den også blive bedt om at oplyse størrelsen af den foreløbige fradragprocent og oplyse, hvilket regnskabsår fradragprocenten er beregnet på baggrund af.

Virksomhederne vil gennem hjælpetekster blive vejledt om, at der ved delvis fradrag er tale om fradrag for udgifter, der er fælles for den momspligtige og den momsfrie aktivitet, og at den opgøres som den sats, der beregnes som den momspligtige omsætnings andel af den samlede omsætning i det senest afsluttede regnskabsår eller året før.

Herudover foreslås det, at det ligesom ved overtrædelser af øvrige bestemmelser i momsloven skal være muligt at straffe overtrædelser af § 38 a med bøde.

2.7. Justering af visse regler for momsgrundlaget ved udtagning

2.7.1. Gældende ret

En momspligtig persons levering af varer og ydelser mod vederlag er som hovedregel momspligtig. Momsgrundlaget ved disse leveringer er som udgangspunkt vederlaget.

Der er dog i henhold til momslovens §§ 5-7 en række tilfælde, hvor der ikke sker en egentlig levering af en vare eller en ydelse, men som alligevel sidestilles med en sådan. Dette gælder f.eks. ved udtagning af varer og ydelser fra en momspligtig virksomhed til privat brug for virksomhedens indehaver eller for dennes personale eller til vederlagsfri overdragelse eller til formål, som ikke vedrører den momspligtige virksomheds levering af varer og ydelser.

Formålet med udtagningsreglerne er at sikre ligestilling mellem forbrugere og andre personer, som har tilknytning til en momspligtig virksomhed. Personer med tilknytning til en momspligtig virksomhed bør ikke kunne opnå en fordel ved, at virksomheden kan opnå et momsfradrag ved indkøbet af

varen eller ydelsen og herefter udtage sådanne varer eller ydelser uden moms. Idet der ikke er et egentlig vederlag ved udtagning, må momsgrundlaget i disse tilfælde derfor fastsættes på anden vis.

Momslovens § 28 indeholder regler for opgørelse af momsgrundlaget ved udtagning. På baggrund af en dom fra EU-Domstolen blev § 28 nyaffattet ved § 4, nr. 14, i lov nr. 1295 af 5. december 2019 med henblik på at bringe dansk ret i overensstemmelse med EU-retten. Den nye § 28 trådte i kraft den 1. juli 2021, jf. bekendtgørelse nr. 364 af 9. marts 2021.

I henhold til § 28, stk. 1, er hovedreglen for momsgrundlaget for udtagning af varer købsprisen for varerne eller for tilsvarende varer eller i mangel af en købspris kostprisen på det tidspunkt, når udtagningen finder sted i henhold til § 5, stk. 1 og 2.

I henhold til § 28, stk. 2, er hovedreglen for momsgrundlaget for udtagning af ydelser, herunder anvendelse af en vare, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning, de udgifter, som den momspligtige person har haft i forbindelse med leveringen af ydelsen, når udtagningen finder sted i henhold til § 5, stk. 2, 4 og 5.

Både i § 28, stk. 1 og 2, henvises dog til stk. 3, hvor det fastsættes, at momsgrundlaget i nogle tilfælde er normalværdien. I stk. 3, 1. pkt., fastsættes at normalværdien skal anvendes ved udtagning af varer og ydelser, som en virksomhed anvender ved byggeri m.v., når der skal betales udtagningsmoms i henhold til momslovens §§ 6 og 7, som indeholder særlige regler for, hvornår der er tale om udtagning, der sidestilles med levering mod vederlag i relation til byggeri m.v. til egen momspligtig virksomhed. I stk. 3, 2. pkt., fastsættes, at normalværdien tillige skal anvendes, når udtagningen sker til andre formål end privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale i tilfælde, hvor der skal betales moms efter § 5, stk. 3, vedrørende udtagning af immaterielle goder og § 5, stk. 6, vedrørende udtagning af varer og ydelser i forbindelse med byggeri m.v., til formål, der ikke vedrører egen momspligtig virksomhed.

2.7.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det primære formål med momslovens § 5, stk. 3 og 6, sammenholdt med § 28, stk. 3, er at sikre, at momsgrundlaget ved udtagning af immaterielle goder og udtagning af varer og ydelser i forbindelse med byggeri m.v., når udtagningen sker til andre formål end til privat brug for virksomhedens indehaver eller personale, er normalværdien. Herudover forfølger momslovens § 5, stk. 3 og 6, det formål at sikre udtagningsbeskatning, når udtagningen af ydelser sker til momsfri formål efter momslovens § 13.

Uanset at der ikke er tvivl om, at der skal betales udtagningsmoms ved udtagning af immaterielle goder og udtagning af varer og ydelser i forbindelse med byggeri m.v., jf. lovens § 5, indeholder den gældende § 28 ikke specifikke regler for momsgrundlaget for udtagning af immaterielle goder efter § 5, stk. 3, og for udtagning af varer og ydelser i

forbindelse med byggeri m.v. efter § 5, stk. 6, når udtagningen sker til brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale. Udtagning af disse varer og ydelser vil dog også kunne udtagningsbeskattes efter momslovens § 5, stk. 1, 2 og 5.

For imidlertid at tydeliggøre momsgrundlaget efter momslovens § 5, stk. 3 og 6, når udtagningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale, foreslås det indsat som 2. pkt. i § 28, stk. 1, at 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for varer, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 6, når udtagningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale. Ligeledes foreslås indsat som 2. pkt. i § 28, stk. 2, at 1. pkt. tilsvarende finder anvendelse for ydelser, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 3, og § 5, stk. 6, når udtagningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale.

Herefter vil der, som tilfældet også var før 1. juli 2021, være fastsat et specifikt momsgrundlag i § 28 ved udtagning af immaterielle goder efter momslovens § 5, stk. 3, og ved udtagning af varer og ydelser efter momslovens § 5, stk. 6, i forbindelse med byggeri m.v., når udtagningen sker til brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale.

2.8. Ændring af overgangsbestemmelsen i § 9, stk. 11, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, vedrørende værditabsberegning af leasingkøretøjer

2.8.1. Gældende ret

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan meddele tilladelse til, at registreringsafgiften af leasingkøretøjer, der registreres med henblik på tidsbegrænset anvendelse her i landet, betales efter § 3 b, stk. 2 og 3, når køretøjet tilhører en virksomhed, og når køretøjet i en tidsbegrænset periode i henhold til en skriftlig aftale leases til en fysisk eller juridisk person, der er bosiddende her i landet. Ansøgningen skal indgives af leasingvirksomheden.

Af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, fremgår det, at på det tidspunkt, hvor leasingaftalen afbrydes, eller hvor køretøjet udgår af leasingordningen, jf. § 1, stk. 3, 5. og 6. pkt., fastsætter Skatteforvaltningen efter ansøgning køretøjets aktuelle afgiftspligtige værdi efter § 10, og hvis den betalte afgift efter § 3 b, stk. 2, overstiger den beregnede afgift efter 1. pkt., tilbagebetales differencen. Hvis den betalte afgift efter stk. 2, er mindre end den beregnede afgift efter 1. pkt., opkræves differencen. Ansøgning herom skal indgives til Skatteforvaltningen senest 7 dage efter, at leasingaftalen afbrydes eller senest 7 dage efter, at køretøjet udgår af ordningen.

Registreringsafgiftslovens § 10 fastsætter, at den afgiftspligtige værdi af et brugt køretøj fastsættes til køretøjets almindelige pris indbefattet merværdiafgift, men uden afgift efter loven. Den almindelige pris fastsættes efter salg til bruger her i landet i den stand, hvori køretøjet skal registreres. Herefter følger det af §§ 4-5 c, hvad der konkret skal

svares i afgift, når køretøjets afgiftspligtige værdi er fastsat jf. registreringsafgiftslovens § 10.

Med lov nr. 203 af 13. februar 2021 blev reglerne i registreringsafgiftsloven, som fastsætter de forskellige køretøjers afgiftssatser, ændret.

Det fremgår af § 9, stk. 2, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, at § 1, § 2, nr. 1, 2 og 10-13, § 3, nr. 1 og 6-9, og §§ 4-7 træder i kraft den 1. juni 2021. § 1 udmøntede ændringerne til registreringsafgiftslovens satser.

Samtidig fremgår det af § 9, stk. 4, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, at § 1, § 2, nr. 12, og § 3, nr. 8, har virkning fra og med den 18. december 2020, jf. dog stk. 9-11.

Af § 9, stk. 11, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, fremgår, at for køretøjer, for hvilke der senest den 17. december 2020 betales forholdsmæssig registreringsafgift efter en af ordningerne i registreringsafgiftslovens §§ 3 a-3 c, har de nye afgiftsregler i § 1, § 2, nr. 12, og § 3, nr. 8, i lov nr. 203 af 13. februar 2021 først virkning fra og med den første afgiftsperiode, som påbegyndes den 18. december 2020 eller senere.

Retsvirkningen af lov nr. 203 af 13. februar 2021 er, at for køretøjer, for hvilke der senest den 17. december 2020 betales forholdsmæssig registreringsafgift efter registreringsafgiftslovens § 3 b, og som udgår af leasingaftaler fra og med den 18. december 2020, og hvor der efterfølgende anmodes om regulering efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9 (også betegnet værditabsberegning), vil værditabsberegningen skulle ske efter de regler, der var gældende inden lov nr. 203 af 13. februar 2021 trådte i kraft, dvs. efter de dagældende regler i registreringsafgiftslovens §§ 4-5 e, og ikke efter de nye regler i registreringsafgiftslovens §§ 4-5 c.

På den måde kan leasingaftaler afsluttes, og der kan ske værditabsberegning på de afgiftsvilkår, som var gældende på tidspunktet for indgåelse af leasingaftalen, således at eventuelle afgiftsstigninger ikke får virkning for disse køretøjer.

2.8.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Ved lov nr. 203 af 13. februar 2021 blev der vedtaget væsentlige ændringer af registreringsafgiftsloven. Det har medført, at der har været behov for at foretage omfattende ændringer af Køretøjsregisteret.

Det omfatter bl.a. ændringer vedrørende værditabsberegning for køretøjer, for hvilke der er indgået leasingaftaler senest den 17. december 2020, og hvor leasingaftalen er bragt til ophør efter denne dato, men hvor afgiftsberegningen ved værditabsberegning skal ske efter de regler, der var gældende til og med den 17. december 2020. Køretøjsregisteret blev opdateret med de i lov nr. 203 af 13. februar 2021 vedtagne regler og satser 1. juni 2021. I perioden 17. december 2020 til og med 31. maj 2021 blev værditabsberegninger beregnet korrekt.

Efter indarbejdelse af de nye afgiftssatser i Køretøjsregisteret har der vist sig problemer med at foretage værditabsberegninger, hvilket skyldes, at der ikke i Køretøjsregisteret kan foretages værditabsberegninger efter de regler og satser,

der var gældende inden lov nr. 203 af 13. februar 2021 trådte i kraft.

Det skyldes, at Køretøjsregisteret ikke er opbygget til at kunne foretage værditabsberegninger korrekt for køretøjer, hvis regler og afgiftssatser har ændret sig fra tidspunktet for leasingaftalens begyndelse til tidspunktet for værditabsberegningen.

Hvis Køretøjsregisteret skulle kunne håndtere begge regelsæt samtidig, ville det kræve indbygning af en ny beregningsmotor i Køretøjsregisteret, som kunne fungere sideløbende med den eksisterende beregningsmotor, hvilket systemteknisk ikke er muligt for Køretøjsregisteret uden omfattende systemændringer.

Skatteforvaltningen skal kunne systemunderstøtte den eksisterende lovgivning med henblik på gennem Køretøjsregisteret at sikre korrekte værditabsberegninger.

Det foreslås derfor at ændre § 9, stk. 11, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, således at bestemmelsen ikke gælder for værditabsberegninger efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9. Konsekvensen heraf er, at værditabsberegninger for leasingaftaler, hvor afgiftsperioden er påbegyndt senest den 17. december 2020, og hvor der anmodes om værditabsberegning den 1. juni 2021 eller senere, vil ske efter de regler og satser, der følger af lov nr. 203 af 13. februar 2021.

Det vil afhænge af det konkrete leasingkøretøj, om det vil være en fordel for et leasingselskab at få foretaget værditabsberegning efter reglerne og satserne i lov nr. 203 af 13. februar 2021, da disse blandt andet indebærer en ændring af beregningen af tillæg og fradrag for køretøjers udledning i den samlede registreringsafgift.

Da det efter omstændighederne vil kunne være ufordelagtigt at foretage en værditabsberegning efter reglerne og satserne i lov nr. 203 af 13. februar 2021, foreslås det samtidig, at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan tillade, at værditabsberegningen sker på baggrund af de regler og satser, der var gældende den 17. december 2020. En behandling af sådanne ansøgninger vil skulle ske manuelt uden om Køretøjsregisteret.

Et leasingselskab vil således kunne anmode Skatteforvaltningen om tilladelse til at få foretaget værditabsberegning efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, på baggrund af de regler og satser, der var gældende den 17. december 2020, hvis anmodning herom er indgivet den 1. juni 2021 eller senere. Værditabsberegninger fra og med 18. december 2020 og til og med 31. maj 2021, er således ikke omfattet af ændringen, da disse er beregnet korrekt i Køretøjsregisteret.

Udover indgivelse af anmodning om tilladelse er der ikke knyttet betingelser til at få foretaget værditabsberegning efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, på baggrund af de regler og satser, der var gældende den 17. december 2020, hvis anmodning herom er indgivet den 1. juni 2021 eller senere. Der er således tale om en ret for leasingselskabet. Kendskab til denne rettighed vil Skatteforvaltningen udbrede til leasingbranchen efter denne lovs vedtagelse.

Der gælder dog ikke en ret til at få foretaget værditabsberegning efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, på

baggrund af de regler og satser, der var gældende den 17. december 2020, hvis anmodning herom er indgivet inden den 1. juni 2021, hvis der er tale om et køretøj, for hvilke der først den 18. december 2020 eller senere betales forholdsmæssig registreringsafgift efter en af ordningerne i registreringsafgiftslovens §§ 3 a-3 c. Det skyldes, at de nye afgiftsregler i § 1, § 2, nr. 12, og § 3, nr. 8, i lov nr. 203 af 13. februar 2021 netop har virkning fra og med den første afgiftsperiode, som påbegyndes den 18. december 2020 eller senere.

2.9. Tilpasning af en momsfrigatelse til visse EU-institutioner i forbindelse med covid-19

2.9.1. Gældende ret

I henhold til momslovens § 34 b, stk. 1, og § 35 a, stk. 1, blev der i henhold til ændrede EU-regler på momsområdet, jf. § 2 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, som gennemførte Rådets direktiv 2021/1159/EU af 13. juli 2021, indført en momsfrigatelse, når EU-Kommissionen eller et agentur eller organ, der er oprettet i henhold til EU-retten, får leveret eller indfører varer og ydelser, som skal bruges som reaktion på behov i relation til covid-19-pandemien.

Hensigten med momsfrigatelsen var at sikre den optimale udnyttelse af givne budgetter, som de omhandlede EU-institutioner har fået tildelt til opgaver i relation til håndtering af covid-19-pandemien, når de indkøber varer til donation af de pågældende varer og ydelser til EU-lande, og det blev fastsat, at de ikke straks eller på et senere tidspunkt må anvendes til videresalg.

I forlængelse heraf blev det i § 34 b, stk. 2, og § 35 a, stk. 2, fastsat, at såfremt betingelserne for momsfrigatelsen ikke længere gælder, f.eks. hvis varerne videresælges, skal EU-Kommissionen eller det relevante agentur eller organ underrette det EU-land, hvor momsfrigatelsen blev anvendt, med henblik på betaling af moms på de betingelser, der var gældende på henholdsvis erhvervs- eller indførselstidspunktet.

Momsfrigatelsen fik i overensstemmelse med EU-reglerne virkning fra og med den 1. januar 2021.

Skatteministeriet er ikke bekendt med tilfælde, hvor EU-Kommissionen eller et relevant agentur eller organ har underrettet Skatteforvaltningen om, at betingelserne for en sådan momsfrigatelse ikke længere er til stede, og at der derfor skal betales moms.

2.9.1. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

EU-Kommissionen har i en henvendelse til den danske regering modtaget 4. november 2022 givet udtryk for, at Rådets direktiv 2021/1159/EU på et enkelt punkt ikke synes gennemført korrekt, idet moms for varer og ydelser, der ikke længere opfylder betingelserne for momsfrigatelsen efter direktivreglerne, skal pålægges moms på de betingelser, der var gældende på det tidspunkt, hvor momsfrigatelsen ophør-

te med at finde anvendelse, og ikke som anført i momsloven på leverings- eller indførselstidspunktet.

Skatteministeriet anerkender, at der kan være tilfælde, hvor momsbetalingen kan være forskellig alt efter, om momsregningen sker på erhvervs- eller indførselstidspunktet eller på det senere tidspunkt, hvor betingelserne for momsfrigatelsen ophørte med at finde anvendelse.

For eksempel kan der være situationer, hvor en vare erhverves med momsfrigatelse og lægges på lager, men af den ene eller anden grund ikke bliver doneret, men i stedet videresolgt. Ved videresalget ophører den erhvervede vare med at være omfattet af momsfrigatelsen, og EU-Kommissionen eller det relevante agentur eller organ skal betale moms af varen. Hvis der for eksempel er tale om vacciner, hvis holdbarhed er ved at udløbe, så vil værdien af vaccinen givetvis være højere på erhvervestidspunktet end på det senere videresalgstidspunkt, hvor holdbarheden for vaccinen er ved at udløbe.

Købs- og salgspris danner som udgangspunkt basis for beregning af moms, og disse priser afhænger naturligt af varens værdi. I ovennævnte eksempel vil der derfor skulle betales mindre moms, når momsen skal beregnes efter de betingelser, der gælder ved videresalget, end hvis den skal beregnes efter de betingelser, der var gældende ved erhvervs- eller salgstidspunktet.

Det foreslås, at momslovens § 34 b, stk. 2 og § 35 a, stk. 2, ændres således, at såfremt betingelserne for en momsfrigatelse givet efter de respektive paragraffers stk. 1 bortfalder, skal der betales moms efter de betingelser, der var gældende på det tidspunkt, hvor betingelserne for fritagelsen ophørte med at finde anvendelse.

EU-organer er ikke momsregistrerede og er derfor ikke omfattet af eksisterende lovregler om forfaldsdato og sidste betalingsfrist. Da sådanne regler imidlertid er nødvendige af hensyn til Skatteforvaltningen opkrævningsarbejde og it-systemer, foreslås det endvidere fastsat, at momsen skal indbetales senest 14 dage efter påkrav fra told- og skatteforvaltningen.

Det foreslås endelig, at de foreslåede ændringer får virkning for varer og ydelser erhvervet eller indført med momsfrigatelse i henhold til § 34 b, stk. 1, eller § 35 a, stk. 1 fra og med den 1. januar 2021.

Forslaget vurderes at sikre, at Rådets direktiv (EU) 2021/1159 af 13. juli 2021 om ændring af direktiv 2006/112/EF, for så vidt angår midlertidige fritagelser ved indførsel og visse leveringer som reaktion på covid-19-pandemien bliver gennemført korrekt i dansk ret.

2.10. Fritagelse for lønsumsafgift på energivirksomheders aktiviteter vedrørende indefrysning i forbindelse med indefrysningsordning for høje energiregninger

2.10.1. Gældende ret

Efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger kan husstande og virksomheder anmode energivirksomheder om at få indefrosset en del af betalingen af deres

energiregning, når prisen på el, gas og fjernvarme overstiger et loft. Efter lovens § 2, stk. 1, nr. 10, defineres indefrysning som en udskydelse af betaling for den del af energiregningen, der overstiger prisloftet.

Indefrysning kan ske op til 12 måneder, hvorefter kunderne senest skal påbegynde afvikling af det indefrosne beløb samt påløbne renter 12 måneder efter udløbet af indefrysningsperioden. Afviklingen af indefrysningen kan ske over en 4-årig periode, eller den fulde indefrysning kan afvikles straks. Indefrysningsperioden for el og gas er fra den 1. november 2022 til den 31. oktober 2023, mens indefrysningsperioden for fjernvarme er fra den 1. januar 2023 til den 31. december 2023.

Efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger kan en energivirksomhed opkræve et gebyr af en husstand eller virksomhed, der anvender indefrysningsordningen. Gebyret må kun opkræves til dækning af energivirksomhedens administrationsomkostninger forbundet med ordningen. Det kan f.eks. være håndtering af henvendelser fra kunder, indsamling af data, opgørelser af indefrosne beløb m.v.

For at energivirksomheder kan tilbyde midlertidigt at indfryse og udskyde opkrævningen af en andel af energiregningen, kan energivirksomhederne låne det indefrosne beløb af staten til dækning af indefrysningen efter lov om likviditetslån m.v. i forbindelse med indefrysningsordning for høje energiregninger og til energiintensive virksomheder m.v. Beløbet tilbagebetales til staten i takt med, at energivirksomhedernes kunder afdrager det indefrosne beløb inkl. påløbne renter.

Efter momslovens §§ 1 og 4 betales der moms af hvervsmæssig levering af varer og ydelser med leveringssted i Danmark. Der skal imidlertid ikke betales moms af finansielle aktiviteter vedrørende långivning og formidling af lån, jf. lovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a.

EU-Domstolen fandt i sag C-281/91, Muys'en de Winter's Buow-en Aannemingsbedrijf BV, at en leverandør af goder eller tjenesteydelser, der giver en kunde henstand med betaling af prisen mod erlæggelse af rente, må anses for at yde et momsfrataget lån i momssystemdirektivets forstand. Det er således vurderingen, at energivirksomheders indefrysning til kunder udgør en momsfri finansiell aktivitet efter momsloven § 13, stk. 1, nr. 11, litra a, da der efter indefrysningsordningen påløber renter på det indefrosne beløb.

Det indebærer, at energivirksomheders indefrysning inkl. påløbne renter samt gebyrer, som virksomhederne kan opkræve til dækning af administrationsomkostninger forbundet med ordningen, udgør en momsfri finansiell aktivitet efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a.

Efter § 1, stk. 1, 1. pkt., i lov om afgift af lønsum m.v. (herefter lønsumsafgiftsloven) betales en afgift til statskassen af virksomheder, der mod vederlag leverer varer og ydelser, der er fritaget for afgift efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11. Det indebærer, at energivirksomheder er afgiftspligtige af aktiviteter, der vedrører den indefrysning,

der ydes i forbindelse med indefrysningsordningen for høje energiregninger.

Afgiften udgør 4,12 pct. af afgiftsgrundlaget, idet det antages, at den finansielle virksomhed ikke udgør hovedaktiviteten hos energivirksomhederne. Efter lønsumsafgiftslovens § 4, stk. 1, 1. pkt., udgør afgiftsgrundlaget virksomhedens lønsum med tillæg af overskud eller med fradrag af underskud i indkomståret. For energivirksomheder, der har ydet indefrysning efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger, antages afgiftsgrundlaget alene at udgøre de lønudgifter, der er medgået til at administrere indefrysningsordningen, da det med ordningen sikres, at gebyret, som virksomhederne kan opkræve til dækning af administrationsomkostningerne forbundet med ordningen, ikke genererer et overskud.

Det bemærkes, at da det antages, at den finansielle virksomhed ikke udgør hovedaktiviteten hos energivirksomhederne, vil virksomhedernes omsætning fra den finansielle virksomhed, herunder renter og gebyrer, ikke skulle indgå ved beregning af virksomhedernes delvise fradragsret efter momslovens § 38, stk. 1, jf. momssystemdirektivets artikel 174, stk. 2, litra c. Se nærmere herom i den juridiske vejledning afsnit D.A.11.4.2.2.5.1. Aktiviteten berører således ikke energivirksomhedernes momsfradragsret.

2.10.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger har husstande og virksomheder retskrav på indefrysning af den del af den samlede energiregning, der overstiger et prisloft. Det indebærer, at energivirksomhederne ved lov pålægges at yde indefrysning efter anmodning fra husstande og virksomheder for den del af vederlaget, der overstiger prisloftet.

Efter lov om likviditetslån m.v. i forbindelse med indefrysningsordning for høje energiregninger og til energiintensive virksomheder m.v. har energivirksomhederne, der er omfattet af lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger, retskrav på statslige likviditetslån til dækning af den indefrysning, som energivirksomhederne har ydet i medfør af lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger.

Med indefrysningsordningen garanterer staten for energivirksomhedernes indefrosne beløb til kunderne, såfremt kunderne ikke kan betale det indefrosne beløb tilbage til energivirksomhederne. De statslige lån og garanti skal sikre, at energivirksomhederne ikke får et tab eller likviditetsproblemer som følge af, at energivirksomhederne af staten pålægges at indfryse en andel af kundernes energiregninger efter anmodning fra kunderne.

Det indebærer, at energivirksomheders indefrysning ydes for statens risiko med henblik på at undgå, at indefrysningsordningen beyrder energivirksomhederne økonomisk. Her-til kommer, at energivirksomheder kan få administrationsomkostninger forbundet med indefrysningsordningen dækket i form af gebyropkrævning hos virksomhedernes kunder. Efter ordningen skal gebyret modsvare omkostningerne

for administrationen af ordningen. Ordningen skal dermed sikre, at energivirksomhederne ikke opnår en økonomisk gevinst ved gebyropkrævning.

Det må formodes, at energivirksomhederne vil overvælte en økonomisk byrde som følge af afgiftspligten vedrørende aktiviteterne med indefrysningens ordningen på deres kunder. Dette har ikke været tilsigtet, og det er derfor vurderingen, at energivirksomhederne ikke bør betale lønsumsafgift vedrørende de omhandlede aktiviteter.

Det foreslås derfor, at energivirksomheder ikke skal betale lønsumsafgift af virksomhedens aktiviteter, der vedrører finansielle ydelser i forbindelse med indefrysning for høje energiregninger ydet efter lov om en indefrysningens ordning for høje energiregninger.

Det foreslås, at energivirksomheders fritagelse for betaling af lønsumsafgift skal have virkning for aktiviteter vedrørende finansielle ydelser leveret i forbindelse med indefrysningen efter lov om en indefrysningens ordning for høje energiregninger. Da energivirksomhedernes kunder kan afvikle indefrysningen over en 4-årig periode med et års afdragsfrihed efter udløbet af indefrysningsperioden, vil det indebære, at fritagelsen for betaling af lønsumsafgift vil gælde for aktiviteter vedrørende indefrysning ydet til el- og gasregninger fra den 1. november 2022 til den 31. oktober 2028, mens fritagelsen for betaling af lønsumsafgift vil gælde for aktiviteter vedrørende indefrysning ydet til fjernvarmregninger fra den 1. januar 2023 til den 31. december 2028. Efter forslaget vil fritagelsen for betaling af lønsumsafgift således skulle gælde med tilbagevirkende kraft.

Det bemærkes, at hvis energivirksomheder, der har ydet indefrysning efter lov om en indefrysningens ordning for høje energiregninger, har indregnet lønsumsafgift vedrørende aktiviteter forbundet med indefrysningen i det gebyr, som energivirksomheder kan opkræve hos kunderne til dækning af administrationsomkostninger, vil energivirksomhederne skulle nedsætte gebyret, således at gebyret svarer til de faktiske omkostninger, som virksomhederne har som følge af ordningen.

Det bemærkes endvidere, at eventuelle momspligtige udgifter, der kan henføres direkte til energivirksomhedens aktiviteter vedrørende indefrysning efter lov om en indefrysningens ordning for høje energiregninger (f.eks. tilretning af IT-systemer og rådgivningsudgifter m.v.) ikke vil være fradragsberettigede, jf. momslovens 37 modsætningsvist.

2.11. Opkrævning af nordiske bidragskrav

2.11.1. Gældende ret

Lov om opkrævning af underholdsbidrag (herefter bidragsopkrævningsloven), regulerer opkrævning af krav på underholdsbidrag (børne- og ægtefællebidrag). Opkrævning af bidragskrav omfatter for det første opgørelse af bidragskravet, udsendelse af opkrævning til bidragsbetaleren med opfordring til at betale bidragsgælden, stillingtagen til anmodning om henstand og afdragsvis betaling og kontrol af, om betaling sker. Opkrævning omfatter for det andet

afgørelse af indsigelser mod eksistensen og størrelsen af det bidragskrav, der opkræves, herunder om hvorvidt kravet er bortfaldet helt eller delvist ved betaling, forældelse m.v.

Betaler skyldneren (bidragsbetaleren) ikke det skyldige bidrag under opkrævningen, eller indgås der ikke en afdragsordning, fremsendes sagen til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (herefter gældsinddrivelsesloven). Loven omfatter også private bidragskrav, jf. § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter bidragsopkrævningslovens § 1, stk. 1, finder reglerne i loven anvendelse på opkrævning af underholdsbidrag til barn, ægtefælle eller en uden for ægteskab besvangret kvinde, såfremt bidraget tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse. Bestemmelsen omfatter følgende bidrag:

- Børnebidrag efter lov om børns forsørgelse (herefter børnebidragsloven).
- Ægtefællebidrag efter separation/skilsmissen efter lov om ægteskabets indgåelse og opløsning.
- Ægtefællebidrag før separation eller skilsmissen efter lov om ægtefællers økonomiske forhold (ægtefælleloven).

Bestemmelsen omfatter også tilsvarende bidrag efter lovgivningen for Færøerne og Grønland om børne- og ægtefællebidrag.

Både afgørelser og aftaler, herunder domme og retsforlig, om børne- og ægtefællebidrag kan efter bestemmelsen danne grundlag for opkrævning.

Efter bestemmelsens stk. 2 finder lovens regler endvidere anvendelse på opkrævning af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov i det omfang, det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af social- og boligministeren. Bestemmelsen i stk. 2 indebærer, at der kan ske opkrævning i Danmark på grundlag af afgørelser og aftaler, der er omfattet af følgende konventioner:

- Haagerkonventionen af 15. april 1958 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser vedrørende underholdspligt over for børn, jf. bekendtgørelse nr. 26 af 1. april 1966, Lovtidende C.
- Konvention af 23. marts 1962 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om inddrivelse af underholdsbidrag, jf. bekendtgørelse nr. 21 af 29. juli 1963, Lovtidende C, som ændret ved overenskomst af 25. februar 2000 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om ændringer i konventionen af 23. marts 1962 om inddrivelse af underholdsbidrag, jf. bekendtgørelse nr. 13 af 4. april 2002, Lovtidende C, (herefter den nordiske inddrivelseskonvention).
- Haagerkonventionen af 2. oktober 1973 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om underholdspligt, jf. bekendtgørelse nr. 15 af 22. februar 1988, Lovtidende C.

Efter disse konventioner kan afgørelser om underholdsbidrag, der er omfattet af konventionssamarbejdet, fuldbyrdes

(dvs. inddrives) i Danmark på lige fod med danske bidragsafgørelser.

Det følger således af artikel 1 i den nordiske inddrivelseskonvention, at retskraftig dom, administrativ beslutning eller en af offentlig myndighed godkendt aftale, hvorefter nogen i en af de kontraherende stater er forpligtet til at betale underholdsbidrag til ægtefælle, tidligere ægtefælle, barn, stedbarn eller barnets mor, umiddelbart skal anerkendes i de andre kontraherende stater. Videre følger det af bestemmelsen, at retskraftig dom, administrativ beslutning, af offentlig myndighed godkendt aftale eller anden skriftlig aftale, hvorefter nogen i en af de kontraherende stater er forpligtet til at betale sådant bidrag, og som kan fuldbyrdes i denne stat, på begæring skal fuldbyrdes umiddelbart i en anden kontraherende stat. Det samme gælder en endnu ikke retskraftig dom og en af retten afsagt kendelse eller beslutning, som kan fuldbyrdes efter reglerne om retskraftige domme.

Efter konventionens artikel 5 omfatter bestemmelserne om underholdsbidrag også bidrag til udgifter ved barselsfærd samt udgifter ved et barns yderligere uddannelse eller ved dets dåb, konfirmation, sygdom og begravelse eller i anden særlig anledning, og efter artikel 6 kan erstatning for sagsomkostninger, som er pålagt skyldneren (dvs. bidragsbetaleren) i anledning af afgørelsen om bidragspligt, inddrives efter reglerne i konventionen.

Bidragsopkrævningslovens § 1, stk. 2, omfatter således også opkrævning af sagsomkostninger, som bidragsbetaleren er pålagt at betale i forbindelse med en afgørelse om børne- og ægtefællebidrag.

Bidragsopkrævningslovens § 2 fordele kompetencen til at opkræve bidrag efter lovens § 1 mellem Udbetaling Danmark og restanceinddrivelsesmyndigheden således:

- Udbetaling Danmark opkræver efter anmodning krav på bidrag, der er omfattet af lovens § 1, stk. 1, dvs. bidrag, der er baseret på danske bidragsafgørelser (lovens § 2, 1. pkt.).

- Restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver krav på bidrag, der er omfattet af lovens § 1, stk. 2, dvs. bidrag, der er baseret på udenlandske bidragsafgørelser, der er omfattet af ovennævnte konventioner (lovens § 2, 2. pkt.).

Ved udenlandske bidragskrav omfatter opkrævning også afgørelse af indsigelser mod eksistensen af kravet, dvs. om betingelserne i ovennævnte konventioner for fuldbyrdelse i Danmark er opfyldt, og om kravet er opgjort korrekt. Det følger af bidragsopkrævningslovens § 2, 2. pkt., og § 23 a, stk. 3, at afgørelse om indsigelser mod eksistensen af udenlandske bidragskrav træffes efter § 6, stk. 1, jf. § 26, i lov om Familieretshuset (herefter Familieretshusloven). Det følger af disse bestemmelser, at opkrævningssager, der er mindre enkle, dvs. sager, hvor der skal træffes en afgørelse, behandles af Familieretshuset, der foretager oplysning af sagen og træffer afgørelse i sagen. Efter lovens § 27, stk. 2, nr. 1 og 3, skal Familieretshuset dog indbringe sagen for familieretten til afgørelse, hvis sagen indeholder komplicerede faktiske eller juridiske problemstillinger, eller den vil skulle behandles sammen med en anden sag, der er indbragt for familieretten til afgørelse.

Dette indebærer, at restanceinddrivelsesmyndighedens opkrævningsopgave ved udenlandske bidragskrav alene omfatter udsendelse af opkrævning til bidragsbetaleren med opfordring til at betale bidragsgælden, herunder indgåelse af aftale om afvikling af gælden, samt kontrol af, om betaling sker. I forbindelse med denne opkrævning får bidragsbetaleren mulighed for at fremsætte indsigelser mod eksistensen af kravet. Fremsættes en sådan indsigelse, skal restanceinddrivelsesmyndigheden fremsende sagen til Familieretshuset.

Det følger af bidragsopkrævningslovens § 23 a, stk. 1, at Udbetaling Danmarks afgørelser efter loven kan påklages til Ankestyrelsen. Denne klageadgang omfatter Udbetaling Danmarks afgørelser om opkrævningen af danske bidragskrav. Det drejer sig for det første navnlig om afgørelser vedrørende henstand og afdragsvis betaling. For det andet drejer det sig om afgørelser om indsigelser mod eksistensen og størrelsen af kravet, herunder om hvorvidt kravet er bortfaldet helt eller delvist ved betaling, forældelse m.v. For det tredje drejer det sig om klager over Udbetaling Danmarks behandling af disse opkrævningssager.

Efter lovens § 23 a, stk. 4, kan Familieretshusets afgørelser indbringes for familieretten efter bestemmelserne i Familieretshuslovens kapitel 12. Det fremgår bl.a. af disse bestemmelser, at anmodning om, at en afgørelse truffet af Familieretshuset indbringes for familieretten, som udgangspunkt skal indgives til Familieretshuset inden 4 uger efter, at parten har fået meddelelse om afgørelsen.

Bekendtgørelse nr. 298 af 20. marts 2019 om opkrævning af underholdsbidrag indeholder nærmere regler om behandlingen af opkrævningssager, der er omfattet af bidragsopkrævningsloven. Det følger af bekendtgørelsens § 2, at den som udgangspunkt finder anvendelse, enten når bidragsmodtageren bor eller opholder sig i Danmark, eller når bidragsbetaleren bor eller opholder sig i Danmark, har aktiver i Danmark, som vil kunne være genstand for udpantning, eller fra en arbejdsgiver i Danmark modtager løn m.v., som vil kunne være genstand for lønindeholdelse.

Bidragsafgørelser m.v. fra Finland og Sverige kan også fuldbyrdes i Danmark efter de bestemmelser i Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (underholdspligtforordningen), der gælder her i landet, jf. § 1 i lov om anerkendelse og fuldbyrdelse af visse udenlandske retsafgørelser m.v. på det civil- og handelsretlige område. Det drejer sig bl.a. om bestemmelserne i kapitel VI om fuldbyrdelse af bidragsafgørelser fra andre EU-medlemsstater. Behandlingen af sådanne sager er reguleret i bekendtgørelse nr. 297 af 20. marts 2019 om anvendelse af underholdspligtforordningen (herefter underholdspligtforordningsbekendtgørelsen).

Reglerne i underholdspligtforordningen om fuldbyrdelse af bidragsafgørelser findes i forordningens kapitel IV, der er inddelt i to afdelinger.

Afdeling 1 omfatter fuldbyrdelse af afgørelser, hvor sagen er anlagt fra og med den 18. juni 2011. Efter underholdspligtforordningsbekendtgørelsens § 2 indgives anmodning

om fuldbyrdelse af en bidragsafgørelse efter forordningens kapitel IV, afdeling 1, til Familieretshuset eller restanceinddrivelsesmyndigheden. Er anmodningen indgivet til Familieretshuset, videresender Familieretshuset anmodningen til restanceinddrivelsesmyndigheden. Restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver bidragskravet og fuldbyrder afgørelsen efter gældsinddrivelsesloven. Hvis bidragsbetaleren under opkrævningen eller fuldbyrdelsen fremsætter indsigelser om fordringen, forelægger restanceinddrivelsesmyndigheden sagen for Familieretshuset.

Afdeling 2 omfatter fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet inden den 18. juni 2011, eller som er truffet fra og med den 18. juni 2011, men hvor afgørelsen udspringer af en sag, der er anlagt inden den 18. juni 2011. Efter underholdspligtforordningsbekendtgørelsens §§ 3 og 4 indgives anmodning om eksigibilitet og fuldbyrdelse af en bidragsafgørelse efter forordningens kapitel IV, afdeling 2, til Familieretshuset. Når de nødvendige dokumenter foreligger, erklærer Familieretshuset afgørelsen for eksigibel. Har Familieretshuset ikke inden for de i forordningen fastsatte frister modtaget en anmodning om at få afgørelsen indbragt for familieretten, videresender Familieretshuset anmodningen om fuldbyrdelse til restanceinddrivelsesmyndigheden. Restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver bidragskravet og fuldbyrder afgørelsen efter gældsinddrivelsesloven. Hvis bidragsbetaleren under opkrævning af fordringen på grundlag af en afgørelse, der er erklæret for eksigibel, eller under fuldbyrdelse af en sådan afgørelse fremsætter indsigelser om fordringen eller bestrider afgørelsen om eksigibilitet, forelægger restanceinddrivelsesmyndigheden sagen for Familieretshuset med henblik på, at der træffes afgørelse om indsigelserne.

Det følger af underholdspligtforordningsbekendtgørelsens § 6, at afgørelser i sager efter §§ 2-4 træffes efter bestemmelserne i Familieretshuslovens kapitel 2 og 8-10 af enten Familieretshuset eller familieretten. Efter bekendtgørelsens § 7 kan Familieretshusets afgørelser indbringes for familieretten efter bestemmelserne i Familieretshuslovens kapitel 12.

Efter § 11, stk. 1 og 2, i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag (herefter børnetilskudsloven) kan et bidrag til et barns underhold, der er fastsat efter børnebidragsloven, efter ansøgning udbetales af Udbetaling Danmark til bidragsmodtageren, når det ikke betales på forfaldsdagen. Efter bestemmelsens stk. 3 kan det ved overenskomst med andre stater bestemmes, at et udenlandsk bidragsdokument, der i vedkommende land danner grundlag for retslig inddrivelse af et bidrag, kan sidestilles med et dansk bidragsdokument ved forskudsvis udbetaling af bidrag. Danmark har indgået en overenskomst efter stk. 3 med Finland, Island, Norge og Sverige.

Efter lovens § 12, jf. § 5, er forskudsvis udbetaling af børnebidrag bl.a. som udgangspunkt betinget af, at barnet faktisk opholder sig her i landet, og at bidragsmodtageren har fast bopæl her i landet.

Efter lovens § 14 kan bidrag kræves udbetalt forskudsvis med det fastsatte beløb, dog højst med normalbidraget, der

udgør 1.500 kr. om måneden i 2023. Overstiger bidraget normalbidraget, kan det overskydende beløb søges opkrævet efter bidragsopkrævningsloven og derefter inddrevet efter gældsinddrivelsesloven. Efter lovens § 15 kan særlige bidrag (fødselsbidrag, dåbsbidrag, konfirmationsbidrag, begravelsesbidrag m.v.) efter børnebidragsloven tilsvarende udbetales forskudsvis af Udbetaling Danmark.

Endelig følger det af lovens § 18, stk. 1, at når et bidrag udbetales forskudsvis, indtræder Udbetaling Danmark i retten til at indkræve bidraget. Udbetaling Danmarks ret hertil forældes efter forældelsesloven, dog er forældelsesfristen 10 år. Bestemmelsen giver Udbetaling Danmark ret til at indtræde i bidragsmodtagerens krav mod bidragsbetaleren i det omfang, Udbetaling Danmark efter børnetilskudsloven har udbetalt bidrag forskudsvis, herunder i retten til at søge bidraget inddrevet efter gældsinddrivelsesloven. Det følger således af børnetilskudslovens § 18, stk. 1, at når et børnebidrag er blevet forskudsvis udbetalt, tilkommer bidragsbetalerens betalinger af bidraget Udbetaling Danmark.

Når et krav på børnebidrag, der bygger på en afgørelse m.v. fra et af de andre nordiske lande, udbetales forskudsvis af Udbetaling Danmark, indebærer opkrævningsreglerne i bidragsopkrævningsloven og underholdspligtforordningsbekendtgørelsen, at Udbetaling Danmark skal overdrage sagen til restanceinddrivelsesmyndigheden til opkrævning efter bidragsopkrævningsloven og eventuel inddrivelse efter gældsinddrivelsesloven.

2.11.2. Social-, Bolig- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det var til og med den 30. september 2022 Udbetaling Danmarks praksis at opkræve nordiske bidragskrav hos bidragsmodtageren, når Udbetaling Danmark på grundlag af en nordisk bidragsafgørelse havde udbetalt bidraget forskudsvis og dermed var indtrådt i retten til den del af bidraget, der udgjorde normalbidraget. Denne opkrævning omfattede både den del af bidraget, som Udbetaling Danmark gennem den forskudsvis udbetaling var indtrådt i retten til, og den del af bidraget, der fortsat tilkom bidragsmodtageren. Der henvises til, at det følger af børnetilskudslovens § 18, stk. 1, at når et bidrag udbetales forskudsvis, indtræder Udbetaling Danmark i retten til at indkræve bidraget.

Henset hertil lagde restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af nordiske bidragskrav til inddrivelse fra Udbetaling Danmark til grund, at der var foretaget opkrævning, og restanceinddrivelsesmyndigheden påbegyndte derfor inddrivelse af bidragskravet uden først at foretage opkrævning.

I forbindelse med Udbetaling Danmarks tilslutning til Gældsstyrelsens nye inddrivelsessystem PSRM opstod der tvivl om, hvorvidt Udbetaling Danmarks opkrævning af disse nordiske bidragskrav var i overensstemmelse med lovgivningen. Det blev herefter fastslået, at det følger af bidragsopkrævningsloven, at nordiske bidragskrav skal opkræves af restanceinddrivelsesmyndigheden, også selv om Udbetaling Danmark har foretaget forskudsvis udbetaling af bidraget. På den baggrund ophørte Udbetaling Danmark pr. 1. oktober 2022 med at opkræve nordiske bidragskrav,

og opkrævningen foretages nu alene af restanceinndrivelsesmyndigheden.

For nordiske bidragskrav, der er blevet opkrævet af Udbetaling Danmark, og som Udbetaling Danmark har overdraget til inddrivelse, er det vurderingen, at det forhold, at restanceinndrivelsesmyndigheden ikke inden inddrivelsen havde foretaget opkrævning, samlet set ikke medfører, at inddrivelsen er ugyldig. Dette skyldes navnlig, at der ikke var blevet tilsidesat væsentlige retssikkerhedsgarantier, herunder i forhold til bidragsbetalers indsigelsesret, og at Udbetaling Danmarks behandling af sagerne har stillet såvel bidragsbetaler som bidragsmodtager på samme måde, som hvis restanceinndrivelsesmyndigheden havde behandlet sagerne som forudsat i bidragsopkrævningsloven.

Det bemærkes dog, at Udbetaling Danmark efter § 30 i lov om Udbetaling Danmark i de omhandlede sager har opkrævet et rykkergebyr hos bidragsbetalerne. Disse gebyrer er opkrævet med urette og vil derfor blive tilbagebetalt.

På den baggrund bør kompetencen til at opkræve nordiske bidragskrav overføres fra restanceinndrivelsesmyndigheden til Udbetaling Danmark, når kravet er baseret på en afgørelse eller aftale, der er omfattet af den nordiske inddrivelseskonvention, og Udbetaling Danmark har modtaget en anmodning om forskudsvis udbetaling af hele eller dele af kravet. Det er således uhensigtsmæssigt, at flere myndigheder er involveret i sager om opkrævning af disse krav. Der bør derfor etableres en enstrengt ordning for disse krav. Denne ordning bør også omfatte situationer, hvor afgørelsen eller aftalen danner grundlag for bidrag, der overstiger normalbidraget. Kompetenceoverførslen bør også omfatte tilfælde, hvor der anmodes om forskudsvis udbetaling af hele eller dele af bidragskravet, men hvor anmodningen afslås.

En sådan overførsel af opkrævningskompetencen til Udbetaling Danmark vil medføre en klar adskillelse af opkrævning og inddrivelse af de omhandlede krav. Dette vil bidrage til, at det fremstår tydeligere for parterne, dvs. bidragsbetaleren og bidragsmodtageren, hvilken myndighed der forestår henholdsvis opkrævning og inddrivelse. Derudover vil adskillelsen af opkrævning og inddrivelse være i overensstemmelse med den opgavefordeling, der sædvanligvis gælder for andre krav, der opkræves og inddrives af det offentlige, idet opkrævning foretages af én myndighed, mens inddrivelse foretages af anden myndighed, dvs. restanceinndrivelsesmyndigheden. Herudover vil en overførsel af opkrævningskompetencen medføre, at opkrævningen af de omhandlede bidragskrav i praksis bliver mindre administrativt byrdefuld for myndighederne. Overførslen af opkrævningskompetencen bør ikke omfatte bidragskrav, når der ikke er anmodet om forskudsvis udbetaling efter børnetilskudsloven.

Denne kompetenceoverførsel bør ikke ændre kompetencen til at træffe afgørelse om indsigelser mod eksistensen og størrelsen af disse krav. Denne kompetence bør derfor fortsat tilkomme Familieretshuset og familieretten. Derimod bør Udbetaling Danmark i relation til de omhandlede krav skulle træffe afgørelse om de øvrige elementer af opkrævningen, herunder om henstand og afdragsvis betaling. Disse afgørelser vil efter den gældende bestemmelse i bidragsop-

krævningslovens § 23 a, stk. 1, kunne påklages til Ankestyrelsen, der også vil kunne behandle klager over Udbetaling Danmarks behandling af opkrævningen.

Denne kompetenceoverførelse foreslås gennemført ved, at bidragsopkrævningslovens § 2 ændres sådan, at Udbetaling Danmark opkræver danske bidragskrav og bidragskrav, der er omfattet af den nordiske inddrivelseskonvention, og hvor Udbetaling Danmark har modtaget en anmodning om forskudsvis udbetaling af hele eller dele af bidraget efter børnetilskudsloven, at restanceinndrivelsesmyndigheden opkræver alle andre udenlandske bidragskrav, og at afgørelse om indsigelser mod eksistensen af alle udenlandske bidragskrav altid træffes af Familieretshuset og familieretten. For en nærmere beskrivelse af forslaget henvises til lovforslagets § 20, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

Som følge af forslaget foreslås det, at bidragsopkrævningslovens §§ 23 a-23 c ændres, og at der i loven som § 23 d indsættes en ny bestemmelse, hvorefter indsigelser efter den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, i bidragsopkrævningsloven, jf. lovforslagets § 20, nr. 2, skal indgives til den myndighed, der opkræver underholdsbidraget, dvs. enten Udbetaling Danmark eller restanceinndrivelsesmyndigheden. Der henvises til lovforslagets § 20, nr. 3-6.

Det bemærkes, at der ikke vil være behov for at ændre bestemmelsen i bidragsopkrævningslovens § 23 a, stk. 1, om Ankestyrelsens kompetence til at behandle klager over Udbetaling Danmarks opkrævningsafgørelser, herunder klager over Udbetaling Danmarks sagsbehandling.

Videre bemærkes, at der vil blive foretaget tilsvarende ændringer af underholdspligtforordningsbekendtgørelsen. Dette vil betyde, at opkrævningskompetencen vil være den samme, uanset hvilket instrument der anvendes som grundlag for inddrivelse af et nordisk bidragskrav.

3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen

Vedrørende forslaget om indberetning af visse betalingsoplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig bemærkes, at databeskyttelsesforordningen finder anvendelse på behandling af personoplysninger. Databeskyttelsesforordningen suppleres af databeskyttelsesloven.

Det foreslås med ordningen i pkt. 2.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at betalingstjenesteudbydere vil skulle føre et tilstrækkeligt detaljeret register og indberette visse betalingsoplysninger til Skatteforvaltningen med henblik på fremsendelse til CESOP og kontrolformål, jf. navnlig det foreslåede i § 80, stk. 1-5. De omhandlede oplysninger, som vil skulle registreres og indberettes, fremgår af PSP-direktivets artikel 1, jf. artikel 243 d, som foreslås gennemført ved den foreslåede § 80, stk. 5. Det drejer sig om almindelige personoplysninger som bl.a. BIC-kode, IBAN-nummer og betalingsmodtagerens navn eller virksomhedsnavn, momsnummer eller andet nationalt skatenummer samt adresse.

3.1. Skatteforvaltningens indsamling og behandling af betalingsoplysninger

De indberettede betalingsoplysninger vil i henhold til ændringerne til forordning (EU) nr. 904/2010 i medfør af forordning (EU) nr. 2020/283 skulle indsamles af Skatteforvaltningen med henblik på fremsendelse til CESOP. Skatteforvaltningen vil i denne sammenhæng være den dataansvarlige for oplysningerne. Der henvises i den forbindelse til artikel 7 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/1504, der i lighed med PSP-direktivet, ændringerne til forordning (EU) nr. 904/2010 og de foreslåede regler finder anvendelse fra 1. januar 2024. Skatteforvaltningens behandlingsaktiviteter i denne sammenhæng fremgår af artikel 24 b i forordning (EU) nr. 904/2010, jf. artikel 1 i forordning (EU) nr. 2020/283. Skatteforvaltningens behandlingshjemmel for de nævnte aktiviteter følger af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, hvorefter behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig for udførelse af en opgave som henfører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Hos Skatteforvaltningen vil de indberettede oplysninger i øvrigt kunne blive brugt til kontrolformål. Betalingsoplysningerne vil bl.a. kunne anvendes i forbindelse med bekæmpelse af momssvig i de tilfælde, hvor virksomheder i EU via fjernsalg sælger varer til forbrugere i et andet EU-land end det EU-land, hvor virksomheden er hjemmørende, uden at betale moms i forbrugers EU-land. Betalingsoplysningerne vil ud over momsansættelse også kunne anvendes til ansættelse af andre skatter, told og afgifter. Hjemlen til lagring og anvendelsen af disse betalingsoplysninger til kontrolformål følger af artikel 24 b, stk. 2, 24 d, jf. artikel 1 i forordning (EU) nr. 2020/283, og 55 i forordning (EU) nr. 904/2010. Skatteforvaltningens behandlingshjemmel for at behandle betalingsoplysninger til kontrolformål følger af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, om offentlig myndighedsudøvelse.

Hvad angår oplysningspligten i databeskyttelsesforordningens artikel 14 er det vurderingen, at stk. 1-4 ikke finder anvendelse i forhold til de nævnte behandlingsaktiviteter, da undtagelsen i stk. 5, litra c, finder anvendelse. Baggrunden herfor er, at indsamlingen, videregivelsen til CESOP og anvendelsen til kontrolformål udtrykkeligt er fastsat i EU-ret, som Skatteforvaltningen er underlagt, og som fastsætter passende foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes legitime interesser. Hvad angår beskyttelsen af den registreredes legitime interesser henvises til artikel 24 c, 24 d, 24 e og 37 i forordning (EU) nr. 904/2010, jf. artikel 1 i forordning (EU) nr. 2020/283, og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/1504 om nærmere regler for anvendelsen af Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 for så vidt angår oprettelse af et centralt elektronisk system med betalingsoplysninger (CESOP) til bekæmpelse af momssvig.

3.2. Betalingstjenesteudbydernes behandling af personoplysninger

Som nævnt ovenfor, foreslås det i den i pkt. 2.1 i de al-

mindelige bemærkninger til lovforslaget beskrevne ordning, at betalingstjenesteudbydere vil skulle føre et tilstrækkeligt detaljeret register og indberette visse betalingsoplysninger til Skatteforvaltningen med henblik på fremsendelse til CESOP.

Der er hjemmel til betalingstjenesteudbydernes registrering og indberetning af betalingsoplysninger til Skatteforvaltningen i den foreslåede § 80. Behandlingshjemlen for de nævnte aktiviteter følger af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, hvorefter behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

4.1.1. Indberetning af visse betalingsoplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig

Det vurderes, at provenuvirkningen af PSP-direktivets gennemførelse i dansk lovgivning isoleret set vil være begrænset. Det vurderes samtidig, at PSP-direktivets gennemførelse i Danmark såvel som i de øvrige EU-lande (og de parallelle ændringer i forordning (EU) nr. 904/2010) samlet set vil forbedre kontrolmulighederne for skattemyndigheder i de forskellige EU-lande i forhold til grænseoverskridende momssvig, herunder for skatteforvaltningen i Danmark. Dette kan føre til en øget regelefterlevelse, som forventes at kunne medføre et vist merprovenu. Der er ikke grundlag for at skønne nærmere over størrelsen af denne virkning.

4.1.2. Oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradrag

Forslaget vedrørende oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradrag vurderes at medføre en nedgang i antal fejl i forbindelse med anvendelse af delvis fradrag og dermed mere korrekte momsangivelser. Da hverken antal eller indhold af ukorrekte angivelser, der skyldes forkert anvendte fradragprocenter, kendes, kan et skøn over den økonomiske konsekvens af forslaget ikke beregnes. Det bemærkes, at forkert anvendte fradragprocenter kan føre til såvel for høje som for lave fradrag. Forslaget forventes dog at kunne medføre et vist merprovenu, der kan henføres til, at forslaget understøtter en bedre regelefterlevelse.

4.1.3. Øvrige elementer i lovforslaget

De øvrige elementer i forslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget har ikke økonomiske konsekvenser for regioner og kommuner.

4.2. Implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre implemente-

ringsmæssige konsekvenser for Skatteforvaltningen på 3,7 mio. kr. i 2022, 25,6 mio. kr. i 2023, 21,8 mio. kr. i 2024, 19,0 mio. kr. i 2025, 18,4 mio. kr. i 2026, 17,5 mio. kr. i 2027, 17,1 mio. kr. i 2028, 16,5 mio. kr. i 2029, 14,7 mio. kr. i 2030, 14,6 mio. kr. i 2031 og 12,1 mio. kr. varigt. Udgifterne vedrører primært systemtilpasninger i Ud- viklings- og Forenklingsstyrelsen samt kontrol, vejledning og registrering i Skattestyrelsen.

Dertil vurderes lovforslaget isoleret set at medføre miti- gerende konsekvenser for Skatteforvaltningen på -1,8 mio. kr. i 2023, -20,1 mio. kr. i 2024, -0,7 mio. kr. i 2025 og -0,9 mio. kr. i 2026. De mitigerende konsekvenser vedrører en begrænsning af en merbelastning i Skatteforvaltningen, der ville opstå, hvis de foreslåede justeringer i lovgivningen ikke foretages.

Skatteforvaltningen gennemfører i øjeblikket en række store, komplekse it-udviklingsprojekter som særligt frem mod udgangen af 2024 lægger beslag på Skatteforvaltningens it-udviklingskapacitet. It-understøttelsen skal derfor prioriteres sammen med andre højt prioriterede it-udvik- lingsopgaver i Skatteforvaltningen. De administrative udgif- ter til it-understøttelse vil skulle prioriteres inden for Skatte- ministeriets rammer og it-udviklingskapacitet. Disse rammer forventes fastsat i forbindelse med en forventet kommende flerårsaftale for skattevæsenet.

For så vidt angår flytning af opkrævningskompetencen vedrørende nordiske underholdsbidrag kan det bemærkes, at Gældsstyrelsen i praksis først fra oktober 2022 har varetaget opgaven med opkrævning af underholdsbidrag på nordisk fundament i de tilfælde, hvor bidragene er udbetalt forskud- svist helt eller delvist. Før oktober 2022 varetog Udbetaling Danmark opkrævningsopgaven.

Ved tilbageflytning af opkrævningskompetencen vil Gældsstyrelsen og Udbetaling Danmark have administrative engangsudgifter i forbindelse med selve overdragelsen af opkrævningsopgaven. Engangsudgifterne i Gældsstyrelsen vurderes ikke at være nævneværdige. I Udbetaling Danmark vurderes engangsudgifterne at være på ca. 0,2 mio. kr. i 2023. De varige administrative udgifter for Udbetaling Dan- mark til løbende sagsbehandling vurderes at være på ca. 0,1 mio. kr. årligt.

Lovforslaget vurderes ikke at medføre implementerings- mæssige konsekvenser for kommuner og regioner.

De syv principper for digitaliseringsklar lovgivning vurde- res at være fulgt. Der er først og fremmest tale om enkle og klare regler, der vil kunne systemunderstøttes (princip nr. 1).

Lovforslagets element om indberetning af visse betalings- oplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende moms- svig sikrer sammenhæng på tværs (princip nr. 4), da op- lysningerne udveksles mellem EU's medlemslande via en central portal (CEPOS), idet de centralt fastlagte bestemmel- ser og den af Kommissionen udviklede portal som udgangs- punkt bør sikre gode betingelser for interoperabilitet og skal forebygge snyd og fejl (princip 7). Der vurderes dog at være en begrænset it-projektrisiko som følge af afhængigheden til den centralt udviklede løsning, idet en eventuel forsinkelse

i udviklingen heraf kan få afledte konsekvenser for den danske løsning. Risikoen knytter sig dog hovedsageligt til videregivelsen af oplysninger fra den danske løsning til den centralt udviklede løsning.

Lovforslagets element om indførelse af omvendt beta- lingspligt for moms på teleydelser skal ligeledes forebygge fejl og snyd (princip nr. 7), da det må forventes at have en præventiv effekt i forhold til risikoen for snyd.

Lovforslagets element om indførelse af notifikationsord- ning og ændring af hæftelsesbestemmelser skal ligeledes forebygge fejl og snyd (princip nr. 7), da det må forventes at have en præventiv effekt i forhold til gentagne tilfælde af fejl eller snyd, og herudover tager ordningen afsæt i en risikobaseret målretning af kontrolindsatsen. Elementet om indførelse af en notifikationsordning og ændring af hæftelses- bestemmelser indebærer, at virksomheder kan blive registre- ret i fem år, selvom virksomheden har handlet i god tro. Når dette vurderes i forhold til, at elementet indebærer en lem- pelse af den eksisterende lovgivning, og at der anvendes en tilsvarende registreringsperiode på momsområdet, vurderes fordelene ved elementet at opveje de ulemper, virksomhe- derne kan opleve.

Indberetningerne som følge af lovforslagets element om oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradrag vil finde sted ved digital kommunikation (princip nr. 2), da det skal ske ved brug af Skatteforvaltningens it-system TastSelv, og herudover vil elementet forebygge snyd og fejl (princip nr. 7), da det kan have præventiv karakter i forhold til at undgå fejl navnlig på grund af de anførte hjælpetekster ved indberetningen, ligesom de indberettede data vurderes at have potentiale til at kunne målrette skatteforvaltningens kontrolindsats.

Lovforslagets element om opkrævning af nordiske bi- dragskrav vurderes at være i overensstemmelse med princip nr. 1, da det bidrager til at skabe klarhed over borgernes retstilstand i relation til inddrivelse af nordiske bidragskrav, hvilket har positive implementeringskonsekvenser af betyd- ning for borgerne.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for er- hvervslivet m.v.

5.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5.1.1. Indberetning af visse betalingsoplysninger til bekæm- pelse af grænseoverskridende momssvig

PSP-direktivets gennemførelse i Danmark og de øvrige EU-lande forventes at mindske grænseoverskridende moms- svig som følge af de forbedrede kontrolmuligheder, og der- med forbedres konkurrencevilkårene for de regelrette virk- somheder. De forbedrede kontrolmuligheder er som nævnt ovenfor i pkt. 4.1.1 ikke en konsekvens af nærværende lov- forslag isoleret set, men er en følge af implementeringen af PSP-direktivet i dansk og øvrige EU-landes lovgivning samlet set (herunder de parallelle ændringer i forordning (EU) nr. 904/2010).

5.1.2. Oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragsret

Forslaget om oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragsret skønnes at øge opmærksomheden på reglerne om beregning af delvis momsfradragsret, hvorfor forslaget vurderes at medføre flere korrekte momsangivelser. En mere korrekt momsangivelse kan have enten positive eller negative økonomiske konsekvenser for de pågældende virksomheder.

5.1.3. Øvrige elementer i lovforslaget

De øvrige forslag vurderes ikke at medføre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5.2. Administrative konsekvenser erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes at medføre negative administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse består blandt andet i, at betalingstjenesteudbydere skal føre register over visse betalingsoplysninger, og at disse betalingsoplysninger skal indberettes til skatteforvaltningen, jf. § 80.

Derudover skal alle virksomheder én gang om året i forbindelse med momsangivelsen oplyse, om de har momsfrie aktiviteter, der medfører, at de skal opgøre en delvis fradragsret. Er dette tilfældet, skal de angive størrelsen af den foreløbige delvise fradragsretsprocent og det regnskabsår, som fradragsretsprocenten er opgjort på baggrund af, jf. § 38 a. Endelig medfører indførelsen af omvendt betalingspligt, at visse danske virksomheder overtager forpligtelsen til at opgøre og indbetale salgsmoms.

Det vurderes på baggrund af ovenstående, at de samlede administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af lovforslaget er under 4 mio. kr.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører ingen nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ingen klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Forslaget om indberetning af visse betalingsoplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig implementerer et nyt EU-direktiv på momsområdet (Rådets direktiv (EU) 2020/284 af 18. februar 2020 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår indførelse af visse krav til betalingstjenesteudbydere). I henhold til direktivet skal den nationale implementering finde anvendelse den 1. januar 2024.

Det følger af artikel 199 a, stk. 1, litra g, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles

merværdiafgiftssystem (herefter momssystemdirektivet), at medlemsstaterne har mulighed for at indføre omvendt betalingspligt for teleydelser.

Forslaget vedrørende momsgrundlaget for udtagning vurderes at være i overensstemmelse med artikel 74 og 75 i momssystemdirektivet.

Forslaget om oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragsret vurderes ligeledes at være i overensstemmelse med EU-retten.

Forslaget om tilpasning af en momsfritagelse til visse EU-institutioner i forbindelse med covid-19 sikrer, at de danske momsregler bringes i overensstemmelse med de tilsvarende regler i EU's momssystemdirektiv, der blev ændret ved Rådets direktiv (EU) 2021/1159.

Forslaget om fritagelse for lønsumsafgift af aktiviteter vedrørende indefrysning i forbindelse med indefrysningsordningen for høje energiregninger er begrundet i, at det ikke har været tilsigtet, at energivirksomhederne skulle pålægges denne økonomiske byrde, som de må formodes at ville overvælte på deres kunder. Hvis energivirksomheder, der har ydet indefrysning efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger, har indregnet lønsumsafgift vedrørende aktiviteterne forbundet med indefrysningen i det gebyr, som energivirksomheder kan opkræve hos kunderne til dækning af administrationsomkostninger, vil energivirksomhederne skulle nedsætte gebyret, således at gebyret svarer til de faktiske omkostninger, som virksomhederne har som følge af ordningen. Energivirksomheder vil således ikke opnå en økonomisk gevinst som følge af afgiftsfritagelsen. På denne baggrund vurderes forslaget ikke at indebære statsstøtte.

Øvrige dele af lovforslaget har ingen EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 26. januar 2023 til den 23. februar 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Affald Plus, Akademikerne, Aluminium Danmark, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ARI (Affalds- og ressourceindustrien under DI), Associationen Dansk Biobrændsel (ADB), ATP, Bager- og Konditormestre i Danmark, Biobrændselsforeningen, Blik- og Rørarbejderforbundet, Borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Flaskegenbrug, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Brancheforeningen for Skov, Have og Park-Forretninger, Business Danmark, Carta, CEPOS, Cevea, DAKOFA, Danmarks Frie Autocampere, Danmarks Motor Union, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Vindmølleforening Dansk Affaldsforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Bilbrancheråd, Dansk Bilhandler Union, Dansk Dagligvareleverandørforening, Dansk Erhverv, Dansk Erhverv Digital Handel, Dansk Fjernvarme, Dansk Gartneri, Dansk Gasteknisk Center, Dansk IT, Dansk Metal, Dansk Retursystem A/S, Dansk Skovforening, Dansk

Solcelleforening, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Energiforbrugere (DENFO), Danske Familieadvokater, Danske Halmleverandører, Danske Maskinstationer og Entreprenører, DANVA, Datatilsynet, De Danske Bilimportører, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Bilbranche, Departement for Børn, Unge og Familier og Sundhed (Grønland), DI, DI Transport, Digitaliseringsstyrelsen, Drivkraft Danmark, Emballageindustrien, Energi Danmark, Energinet.dk, Energistyrelsen, Energitilsynet, ERFAGruppen-Bilsyn, Erhvervsstyrelsen – Område for Bedre Regulering (OBR), Familieretshuset, FDM, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanstilsynet, Foreningen af Advokater og Advokatfuldmægtige, Foreningen Biogasbranchen, Foreningen Danske Kraftvarmeværker, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, Green Power Denmark (også kaldt Dansk E-mobilitet), HOFOR, Justitia, KL, Konkurrence-

og Forbrugerstyrelsen, Kraka, Københavns Universitet (Det Juridiske Fakultet), Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsskatteretten, Lokale Pengeinstitutter, Miljøstyrelsen, Motorcykel Forhandler Foreningen, Motorcykel Importør Foreningen, Motorhistorisk Samråd, Nationalbanken, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Nærbutikkernes Landsforening, Plastindustrien, Rejsearbejdere.dk, Rejsearrangører i Danmark, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsombudsmanden i Grønland, Skatteankesforvaltningen, SMVDanmark, Socialministeriet (Færøerne), SRF Skattefaglig Forening, Statsadvokaten for Særlig Kriminalitet, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Teleindustrien, Udbetaling Danmark, Vedvarende Energi, VELTEK, Vindmølleindustrien og Økologisk Landsforening, Aalborg Universitet (Juridisk Institut) og Aarhus Universitet (Juridisk Institut).

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/ Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/ Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget skønnes samlet set at medføre et mindre merprovenu, der dog ikke kan kvantificeres.	Ingen.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre mitigerende konsekvenser for Skatteforvaltningen på -1,8 mio. kr. i 2023, -20,1 mio. kr. i 2024, -0,7 mio. kr. i 2025 og -0,9 mio. kr. i 2026.	Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for Skatteforvaltningen på 3,7 mio. kr. i 2022, 25,6 mio. kr. i 2023, 21,8 mio. kr. i 2024, 19,0 mio. kr. i 2025, 18,4 mio. kr. i 2026, 17,5 mio. kr. i 2027, 17,1 mio. kr. i 2028, 16,5 mio. kr. i 2029, 14,7 mio. kr. i 2030, 14,6 mio. kr. i 2031 og 12,1 mio. kr. varigt. Ved tilbageflytning af opkrævningskompetencen vil Gældsstyrelsen og Udbetaling Danmark have administrative engangsudgifter i forbindelse med selve overdragelsen af opkrævningsopgaven. Engangsudgifterne i Gældsstyrelsen vurderes ikke at være nævneværdige. I Udbetaling Danmark vurderes engangsudgifterne at være på ca. 0,2 mio. kr. i 2023. De varige administrative udgifter for Udbetaling Danmark til løbende sagsbehandling vurderes at være på ca. 0,1 mio. kr. årligt.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	PSP-direktivets gennemførelse i Danmark og de øvrige EU-lande forventes at mindske grænseoverskridende momssvig som følge af de forbedrede kontrolmuligheder, og dermed forbedres konkurrencevilkårene for de regelrette virksomheder. De forbedrede kontrolmuligheder er som nævnt ovenfor i pkt. 4.1.1 ikke en konsekvens af nærværende lovforslag isoleret set, men er en følge af implementeringen af PSP-di-	Forslaget om oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragssret skønnes at øge opmærksomheden på reglerne om beregning af delvis momsfradragssret, hvorfor forslaget vurderes at medføre flere korrekte momsangivelser. En mere korrekt momsangivelse kan have enten positive eller negative økonomiske konsekvenser for de pågældende virksomheder. De øvrige forslag vurderes ikke at medfø-

	<p>rektivet i dansk og øvrige EU-landes lovgivning samlet set (herunder de parallelle ændringer i forordning (EU) nr. 904/2010).</p> <p>Forslaget om oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragssret skønnes at øge opmærksomheden på reglerne om beregning af delvis momsfradragssret, hvorfor forslaget vurderes at medføre flere korrekte momsangivelser. En mere korrekt momsangivelse kan have enten positive eller negative økonomiske konsekvenser for de pågældende virksomheder.</p> <p>De øvrige forslag vurderes ikke at medføre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.</p>	<p>re økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	<p>Lovforslaget vurderes at medføre negative administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse består blandt andet i, at betalingstjenesteudbydere skal føre register over visse betalingsoplysninger, og at disse betalingsoplysninger skal indberettes til Skatteforvaltningen. Herudover skal alle virksomheder én gang om året skal oplyse, om de har momsfrie aktiviteter, der medfører, at de skal opføre en delvis fradragssret, og i givet fald angive størrelsen af den foreløbige delvise fradragssretsprocent og det regnskabsår, som fradragssretsprocenten er opgjort på baggrund af. Endelig medfører indførelsen af omvendt betalingspligt, at visse danske virksomheder overtager forpligtelsen til at opføre og indbetale salgsmoms.</p> <p>Det vurderes, at de samlede administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af lovforslaget er under 4 mio. kr.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	<p>Forslaget om indberetning af visse betalingsoplysninger til bekæmpelse af grænseoverskridende momssvig implementerer et nyt EU-direktiv på momsområdet. I henhold til direktivet skal den nationale implementering finde anvendelse den 1. januar 2024.</p>	

	<p>Det følger af artikel 199 a, stk. 1, litra g, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (herefter momssystemdirektivet), at medlemsstaterne har mulighed for at indføre omvendt betalingspligt for teleydelser.</p> <p>Forslaget vedrørende momsgrundlaget for udtagning vurderes at være i overensstemmelse med artikel 74 og 75 i momssystemdirektivet.</p> <p>Forslaget om oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragret vurderes ligeledes at være i overensstemmelse med EU-retten.</p> <p>Forslaget om tilpasning af en momsfrigørelse til visse EU-institutioner i forbindelse med covid-19 sikrer, at de danske momsregler bringes i overensstemmelse med de tilsvarende regler i EU's momssystemdirektiv, der blev ændret ved Rådets direktiv (EU) 2021/1159.</p> <p>Forslaget om fritagelse for lønsumsafgift af aktiviteter vedrørende indefrysning i forbindelse med indefrysningsordningen for høje energiregninger er begrundet i, at det ikke har været tilsigtet, at energivirksomhederne skulle pålægges denne økonomiske byrde, som de må formodes at ville overvælte på deres kunder. Hvis energivirksomheder, der har ydet indefrysning efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger, har indregnet lønsumsafgift vedrørende aktiviteterne forbundet med indefrysningen i det gebyr, som energivirksomheder kan opkræve hos kunderne til dækning af administrationsomkostninger, vil energivirksomhederne skulle nedsætte gebyret, således at gebyret svarer til de faktiske omkostninger, som virksomhederne har som følge af ordningen. Energivirksomheder vil således ikke opnå en økonomisk gevinst som følge af afgiftsfritagelsen. På denne baggrund vurderes forslaget ikke at indebære statsstøtte.</p> <p>Øvrige dele af lovforslaget har ingen EU-retlige aspekter.</p>				
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	<table style="width: 100%; border: none;"> <tr> <td style="text-align: center; width: 50%;">Ja</td> <td style="text-align: center; width: 50%;">Nej</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">X</td> <td style="text-align: center;">X</td> </tr> </table>	Ja	Nej	X	X
Ja	Nej				
X	X				

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Fodnote 1 til momsloven indeholder henvisninger til de EU-retsakter, som er implementeret i dansk ret gennem momsloven.

Det foreslås, at *noten* ændres, således at noten udvides med en henvisning til følgende EU-retsakt: »Rådets direktiv (EU) 2020/284 af 18. februar 2020 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår indførelse af visse krav til betalingstjenesteudbydere«.

Med ovenstående direktiv – også kaldet PSP-direktivet – indføres visse nye krav til betalingstjenesteudbydere, der skal træde i kraft den 1. januar 2024. Disse nye krav implementeres i dansk ret med dette lovforslag, hvorfor det foreslås, at fodnote 1 til momsloven udvides med en henvisning til dette direktiv.

Forslaget betyder, at det formelle krav om en notehenvisning til det relevante direktiv overholdes. Der henvises til pkt. 2.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 2

Efter momslovens § 28, stk. 1, er momsgrundlaget for varer, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 1 eller 2, købsprisen for varerne eller for tilsvarende varer eller i mangel af en købspris kostprisen på det tidspunkt, hvor udtagningen finder sted.

Det foreslås, at der i momslovens § 28, *stk. 1*, indsættes et 2. *pkt.*, der affattes således: »1. *pkt.* finder tilsvarende anvendelse for varer, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 6, når udtagningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale.«

Virksomheden vil være, at momsgrundlaget ved udtagning af varer efter momslovens § 5, stk. 6, skal være købsprisen for varerne eller for tilsvarende varer eller i mangel af en købspris kostprisen på det tidspunkt, hvor udtagningen finder sted, når udtagningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale.

Til nr. 3

Efter momslovens § 28, stk. 2 er momsgrundlaget for ydelser, herunder anvendelse af varer, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 2, 4 og 5, de udgifter, som den momspligtige person har haft i forbindelse med leveringen af ydelsen.

Det foreslås, at der i momslovens § 28, stk. 2, indsættes et 2. pkt., der affattes således: »1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for ydelser, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 3 og 6, når udtagningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale.«

Virkningen vil være, at momsgrundlaget ved udtagning af ydelser efter momslovens § 5, stk. 3 og 6, skal være de udgifter, som den momspligtige person har haft i forbindelse med leveringen af ydelsen.

Til nr. 4 og 5

Efter momslovens § 34 b, stk. 1, og § 35 a, stk. 1, kan EU-Kommissionen eller et agentur eller organ, der er oprettet i henhold til EU-retten, få momsfrigtagelse for erhvervelse og indførsel af varer og ydelser, som de skal bruge til donationer som reaktion på behov i relation til covid-19-pandemien. Det er endvidere anført i § 34 b, stk. 2, og § 35 a, stk. 2, at fritagelsen ikke gælder, hvis de indkøbte varer straks eller på et senere tidspunkt anvendes til videresalg fra EU-Kommissionen eller et agentur eller organ, hvortil de er oprettet i henhold til EU-retten.

I forlængelse heraf er det fastsat, at såfremt betingelserne for momsfrigtagelsen ikke længere gælder, f.eks. hvis varene videresælges, skal EU-Kommissionen eller det relevante agentur eller organ underrette det EU-land, hvor momsfrigtagelsen blev anvendt, med henblik på betaling af moms på de betingelser, der var gældende på erhvervelses- eller indførselstidspunktet.

EU-Kommissionen har i en henvendelse til Danmark givet udtryk for, at såfremt betingelserne for en momsfrigtagelse ikke længere er tilstede, skal der i henhold til EU-retten, jf. momssystemdirektivets artikel 143, stk. 3, og artikel 151, stk. 3, opkræves moms på de betingelser, der var gældende på det tidspunkt, hvor betingelserne for momsfrigtagelsen ophørte med at finde anvendelse, og ikke som fastsat i momslovens § 34 b, stk. 2, og § 35 a, stk. 2, på tidspunktet for erhvervelsen eller indførslen.

Det foreslås i momslovens § 34 b, stk. 2, at ændre »leveringstidspunktet« til »det tidspunkt, hvor betingelserne for fritagelsen ophørte med at finde anvendelse« og at der indsættes et 2. pkt., hvorefter afgiften skal indbetales senest 14 dage efter påkrav fra Skatteforvaltningen, og i momslovens § 35 a, stk. 2, foreslås det at ændre »indførselstidspunktet« til: »det tidspunkt, hvor betingelserne for fritagelsen ophørte med at finde anvendelse« og at indsætte et 2. pkt., hvorefter afgiften skal indbetales senest 14 dage efter påkrav fra Skatteforvaltningen.

Forslaget vurderes nødvendigt for at sikre en korrekt gennemførelse af momssystemdirektivets artikel 143, stk. 3, og artikel 151, stk. 3.

Det foreslåede vil betyde, at der i nogle situationer skal betales et andet momsbeløb end efter gældende regler, som oftest vil være lavere. Såfremt betingelserne for en momsfrigtagelse givet efter § 34 b, stk. 1, eller § 35 a, stk. 1, ikke længere er opfyldt, skal der betales moms på de betingelser, der var gældende på det tidspunkt, hvor betingelserne for

fritagelsen ophørte med at finde anvendelse i stedet for på de betingelser, der var gældende på erhvervelses- eller indførselstidspunktet. Dette kan i nogle situationer medføre en lavere betaling af moms.

EU-organer er ikke momsregistrerede og er derfor ikke omfattet af eksisterende lovregler om forfaldsdato og sidste betalingsfrist. Da sådanne regler imidlertid er nødvendige af hensyn til Skatteforvaltningen opkrævningsarbejde og it-systemer foreslås det endvidere fastsat, at momsen skal indbetales senest 14 dage efter påkrav fra told- og skatteforvaltningen.

Skatteministeriet er ikke bekendt med tilfælde, hvor EU-Kommissionen eller et relevant agentur eller organ har underrettet Skatteforvaltningen om, at betingelserne for en sådan momsfrigtagelse ikke længere er til stede, og at der derfor skal betales moms.

Den praktiske virkning af forslaget skønnes på ovenstående baggrund meget begrænset.

Til nr. 6

Momsregistrerede virksomheder, der både har momspligtige og momsfrie aktiviteter, har alene delvis fradragsret for omkostninger, der vedrører såvel momspligtige som momsfrtagne aktiviteter, jf. momslovens § 38, stk. 1.

En momsregistreret virksomhed med momsfrie aktiviteter skal således anvende en delvis fradragsretsprocent i forbindelse med beregningen af det momstilsvær, der skal angives til Skatteforvaltningen efter hver af virksomhedens afgiftsperioder.

Ved momstilsvær forstås forskellen mellem virksomhedens salgsmoms og fradragsberettiget købsmoms. Reglerne om, hvordan momstilsværet skal opgøres, fremgår af momslovens § 56.

Momslovens § 38 indeholder de nærmere regler om opgørelse af den delvise fradragsret.

Efter kontrolbestemmelserne i momslovens kapitel 19 har Skatteforvaltningen bl.a. adgang til at gennemføre kontrol hos virksomhederne, herunder adgang til at gennemgå virksomhedernes regnskabsmateriale m.v. Skatteforvaltningen har således mulighed for at kontrollere, om en anvendt delvis fradragsretsprocent er opgjort korrekt og i øvrigt er anvendt korrekt i forbindelse med beregningen af virksomhedens momstilsvær.

De gældende regler i momsloven indeholder dog ikke en bestemmelse om, at virksomhederne regelmæssigt skal afgive oplysninger til Skatteforvaltningen om den anvendte delvise fradragsretsprocent.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse som momslovens § 38 a, stk. 1, hvorefter momsregistrerede virksomheder én gang årligt efter told- og skatteforvaltningens anvisning i forbindelse med en momsangivelse, skal oplyse, om virksomheden har momsfrie aktiviteter omfattet af lovens § 13, stk. 1, der medfører, at der skal opgøres delvis fradragsret efter § 38, stk. 1.

Som § 38 a, stk. 2, foreslås, at hvis virksomheden har

sådanne momsfrie aktiviteter, skal den angive størrelsen af den foreløbige delvise fradragsretsprocent og det regnskabsår, som denne fradragsretsprocent er beregnet på baggrund af.

Det vil komme til at fremgå af Skatteforvaltningens it-system TastSelv, der anvendes ved momsangivelser, hvornår og hvordan oplysningerne skal afgives.

Reglerne om bitransaktioner i lovens § 38, stk. 1, gør, at det ikke er alle aktiviteter omfattet af § 13, stk. 1, der medfører, at der skal opgøres en delvis fradragsret. Tilsvarende vil det kunne tænkes, at en virksomhed med aktiviteter omfattet af § 13 af en beskeden størrelse i visse tilfælde vil have en fradragsprocent på 100 pct., da der oprundes til nærmeste hele tal, hvis der ved beregningen af en delvis fradragsprocent fremkommer decimaler, jf. § 17 i moms-bekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 2246 af 30. november 2021.

Det vurderes, at forslaget vil øge virksomhedernes opmærksomhed på regelsættet vedrørende såvel opgørelse som anvendelse af delvis fradragsret. Samtidig vurderes det, at forslaget vil give Skatteforvaltningen bedre muligheder for at foretage en risikobaseret vejlednings- og kontrolindsats.

Det foreslåede forventes at indebære, at virksomhedernes øgede opmærksomhed på reglerne om delvis fradragsret vil medføre, at antallet af ubevidste fejl mindskes. Forslaget indebærer samtidig, at Skatteforvaltningens kendskab til antallet af og hvilke virksomheder, der er omfattet af reglerne om delvis fradragsret, øges. Det vurderes, at Skatteforvaltningen på baggrund af disse oplysninger vil kunne effektivisere og målrette vejlednings- og kontrolindsatsen.

Til nr. 7 og 8

Momslovens § 46 omhandler regler for hvem, der er den afgiftspligtige person, der skal indbetale moms, når der foretages en momspligtig levering af en vare eller ydelse. Hovedreglen er, at betaling af momsen påhviler den afgiftspligtige person, som foretager leveringen (sælger). I en række tilfælde er det dog aftageren (køberen) af en vare eller ydelse, der er pålagt at indbetale momsen, og der er således omvendt betalingspligt. Disse tilfælde er opregnet i § 46, stk. 1, nr. 1 – 11.

Det foreslås i momslovens § 46, stk. 1, nr. 10, at ændre »her i landet, eller« til: »her i landet,« og i § 46, stk. 1, nr. 11, foreslås det at ændre »gasforsyning.« til: »gasforsyning, eller«.

Det foreslåede betyder, at § 46, stk. 1, nr. 10, fremover ikke vil ende med et ”eller”, men i stedet et komma, mens momslovens § 46, stk. 1, nr. 11, fremover ikke vil skulle ende med et punktum, men i stedet et ”eller”.

De foreslåede ændringer er konsekvensændringer som følge af den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 9 om at tilføje et nyt nummer 12 i § 46, stk. 1 om omvendt betalingspligt for visse teleydelser. De foreslåede ændringer i nr. 7 og 8 medfører således ikke ændringer i den gældende retstilstand.

Til nr. 9

Teleydelser betragtes i momsmæssig henseende som en ydelse, og leveringsstedet for leveringer mellem virksomheder (B2B-handel), og dermed stedet hvor ydelsen skal momses, er fastsat i momslovens § 16, stk. 1. Efter denne bestemmelse skal der betales moms i det land, hvor den køvende virksomhed er etableret, og hvortil ydelserne leveres. I henhold til momslovens § 21 c, stk. 1, skal der betales moms i forbrugerens land, hvis ydelsen sælges til en ikke-momspligtig person. Hovedreglen er derfor i alle tilfælde, at momsen af teleydelser skal betales i ”forbrugslandet”.

I § 21 c, stk. 4, er desuden en liste over, hvilke ydelser der især skal anses som teleydelser. Listen, som ikke er udtømmende, svarer til en liste i de bagvedliggende EU-regler, jf. artikel 6 a, stk. 1, i Rådets gennemførelsesforordning (EU) 282/2011, der nævner de ydelser, der især er omfattet af momssystemdirektivets definition af teleydelser i artikel 24, stk. 2. Det er anført, at især følgende ydelser anses som teleydelser:

1. Faste og mobile telefonydelser, herunder transmission og kobling af tale, data og video, herunder telefoniydelse med en billeddannelseskomponent.
2. Telefonydelser via internettet, herunder internettelefoni.
3. Voicemail, ventende opkald, viderestilling af opkald, opkaldsidentifikation, trevejsopkald og andre opkaldsstyringstjenester.
4. Personsøgningstjenester.
5. Audioteksttjenester.
6. Fax, telegraf og telex.
7. Adgang til internettet, herunder World Wide Web.
8. Private nettilslutninger med telekommunikationsforbindelser, der udelukkende er til brug for kunden.

Hovedreglen i momslovens § 46, stk. 1, er, at det er sælgeren af en vare eller ydelse, der er ansvarlig for at afregne og indbetale momsen til staten. Der findes dog adskillige undtagelser til hovedreglen, hvor det er køberen af en vare eller en ydelse, som er gjort betalingspligtig for momsen. Når en køber er forpligtet til at indbetale momsen til staten, i stedet for som normalt en sælger, kaldes det omvendt betalingspligt. Ved omvendt betalingspligt indbetaler køberen salgsmomsen på vegne af sælger, samtidig med at køber fradrager momsen som købsmoms. Momsen udlignes således.

I momsloven er der i § 46, stk. 1, nr. 3, som hovedregel omvendt betalingspligt, når aftageren er en momspligtig person, til hvem ydelser leveres i henhold til § 16, stk. 1, når ydelserne leveres af en momspligtig person, der ikke er etableret her i landet (omvendt betalingspligt ved grænseoverskridende handel). Desuden er der i henhold til § 46, stk. 1, nr. 8-10, omvendt betalingspligt, når momspligtige personer her i landet køber mobiltelefoner, integrerede kredsløbsanordninger og spillekonsoller, tablet-pc'er eller bærbare computere fra andre momspligtige personer her i landet (indenlandsk omvendt betalingspligt).

Det foreslås, at der i momslovens § 46, stk. 1, indsættes et nyt nr. 12, hvoraf det fremgår, at aftageren vil være en afgiftspligtig person her i landet, der køber ydelser nævnt

i § 21 c, stk. 4, fra en virksomhed her i landet, når det primære formål med købet af disse ydelser er videresalg, og aftagerens eget forbrug af ydelserne er ubetydeligt.

Det foreslåede vil medføre, at der som hovedregel vil være omvendt betalingspligt for mellemhandlere af teleydelser.

Forslaget betyder, at momslovens bestemmelser om omvendt indenlandsk betalingspligt udvides til også at omfatte køb af teleydelser, således at der både er omvendt betalingspligt ved den grænseoverskridende handel efter § 46, stk. 1, nr. 3, og den indenlandske handel mellem virksomheder her i landet. Den foreslåede bestemmelse vil kun finde anvendelse på videreforhandlere. Som videreforhandlere anses virksomheder, hvis primære aktivitet knytter sig til handel med teleydelser, og hvis eget forbrug af disse ydelser udgør et ubetydeligt omfang, dvs. som udgangspunkt 5 pct. Eller derunder. Ved primær aktivitet forstås, at mere end halvdele af de erhvervede teleydelser videresælges til andre momsplichtige personer.

Forslagets virkning vil være, at der med indførelse af indenlandsk omvendt betalingspligt for teleydelser skabes en værnsregel mod svig med teleydelser her i landet.

Til nr. 10

Bestemmelsen i momslovens § 74, stk. 1, omhandler Skatteforvaltningens adgang til at foretage eftersyn i lokaler, der benyttes af virksomhederne, og til at efterse virksomhedernes varebeholdninger, forretningsbøger, øvrige regnskabsmateriale samt korrespondance m.v.

Det følger desuden af § 74, stk. 4, at materialet nævnt i stk. 1 efter anmodning skal udleveres eller indsendes til Skatteforvaltningen.

Det foreslås, at der i momslovens § 74, stk. 1, efter 1. pkt. indsættes et nyt punktum, så materialet nævnt i bestemmelsens 1. pkt. også omfatter materiale nævnt i § 80 c.

Bestemmelsen i § 80 c, som foreslås indsat med lovforslagets § 1, nr. 13, vil omhandle betalingstjenesteudbydernes pligt til at opbevare grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af, om en oplysning skal føres i registret. Grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af, om en oplysning skal føres i registret, vil efter bestemmelsen skulle opbevares i 3 kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen.

Den foreslåede ændring indebærer, at Skatteforvaltningen vil få adgang til at foretage gennemgang af grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af, om en oplysning skal føres i registret.

Derudover indebærer ændringen, at grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af, om en oplysning skal føres i registret, efter anmodning vil skulle udleveres eller indsendes til Skatteforvaltningen, jf. momslovens § 74, stk. 1.

Til nr. 11

Det foreslås, at henvisningen til 2. pkt. i momslovens §

74, stk. 1, 3. pkt., der bliver 4. pkt., ændres til en henvisning til 3. pkt.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at der foreslås indsat et nyt punktum i momslovens § 74, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Bestemmelsens materielle indhold er således ikke ændret.

Til nr. 12

Overskriften til momslovens kapitel 20 er "Klageadgang". Kapitlet er uden indhold.

Det foreslås, at *overskriften* til kapitel 20 affattes således: »Kapitel 20 Generelle forpligtelser for betalingstjenesteudbydere«.

Det foreslåede vil betyde, at momslovens kapitel 20 med overskriften "Klageadgang" vil få en ny overskrift.

Med det foreslåede vil kapitel 20 skulle omhandle generelle forpligtelser for betalingstjenesteudbydere, herunder pligt til at føre et register over betalingsmodtagere og betalinger i forbindelse med de betalingstjenester, som de udbyder, for hvert kalenderkvartal, jf. de i lovforslagets § 1, nr. 13, foreslåede §§ 79, 80, 80 a, 80 b, 80 c og 80 d i momsloven.

Til nr. 13

Der findes ikke regler i dansk ret, som pålægger betalingstjenesteudbydere en regelmæssig og fast forpligtelse til at føre et register over visse grænseoverskridende betalinger og indberette disse betalingsoplysninger til Skatteforvaltningen med henblik på bekæmpelse af momssvig forbundet med grænseoverskridende e-handel.

I henhold til momslovens § 75, stk. 5, kan Skatteforvaltningen dog i konkrete tilfælde anmode Skatterådet om tilladelse til at pålægge udbydere af betalingstjenester at levere oplysninger om betalinger til brug for kontrol af bl.a. varer, der sælges ved fjernsalg, hvis det har væsentlig betydning for kontrol af afgiftsgrundlaget.

PSP-direktivet og forordning (EU) 2020/283 blev vedtaget i EU den 18. februar 2020, som begge skal gælde fra den 1. januar 2024.

Disse nye EU-regler har til formål at bekæmpe momssvig forbundet med grænseoverskridende e-handel. Reglerne indeholder redskaber til at opdage og kontrollere svigagtige virksomheder ved hjælp af betalingsoplysninger fra betalingstjenesteudbydere på tværs af EU, som gøres tilgængelige for skattemyndighederne i EU. Reglerne vil bl.a. kunne bruges til at opdage svigagtige virksomheder, som udnytter e-handelsmulighederne til at opnå urimelige markedsfordele ved at omgå deres forpligtelser vedrørende moms, f.eks. princippet om beskatning på bestemmelsesstedet.

Det foreslås at implementere PSP-direktivet, herunder indføre visse krav til betalingstjenesteudbydere, i dansk ret gennem ændringer i momsloven. Mere konkret foreslås det, at der i momslovens kapitel 20 indsættes §§ 79, 80, 80 a, 80 b, 80 c og 80 d.

Til § 79

Det foreslås, at der i momslovens § 79 indsættes en række definitioner til kapitel 20 for at skabe klarhed over de begreber, der er væsentlige for forståelsen og anvendelsen af reglerne i det foreslåede kapitel.

Det foreslås i § 79, at der ved anvendelsen af reglerne i kapitel 20 vil skulle anvendes de i nr. 1-10 foreslåede definitioner af begreberne.

Det foreslåede vil medføre, at definitionerne af de begreber, som er nævnt i de foreslåede nr. 1-10, alene vil skulle gælde ved anvendelsen af reglerne i det foreslåede kapitel 20.

I nr. 1 foreslås det, at der ved »betalingstjenesteudbydere« vil skulle forstås enhver af de kategorier af betalingstjenesteudbydere, som er anført i artikel 1, stk. 1, litra a-d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF, eller en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 i det nævnte direktiv.

I artikel 1, stk. 1, litra a, defineres en betalingstjenesteudbyder som kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, herunder filialer heraf som defineret i den i nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, nr. 17, når sådanne filialer er beliggende i Unionen, hvad enten disse filialers hovedkontorer er beliggende i Unionen eller, i overensstemmelse med artikel 47 i direktiv 2013/36/EU og national ret, uden for Unionen.

I artikel 1, stk. 1, litra b, defineres en betalingstjenesteudbyder som e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1, i direktiv 2009/110/EF, herunder, i overensstemmelse med artikel 8 i nævnte direktiv og med national ret, filialer heraf, hvis sådanne filialer er beliggende i Unionen, og deres hovedkontor er beliggende uden for Unionen, i det omfang de betalingstjenester, som udbydes af disse filialer, har forbindelse til udstedelse af elektroniske penge.

I artikel 1, stk. 1, litra c, defineres en betalingstjenesteudbyder som postgirokontorer, der ifølge national ret har ret til at udbyde betalingstjenester.

I artikel 1, stk. 1, litra d, defineres en betalingstjenesteudbyder som betalingsinstitutter.

Artikel 32 i direktiv (EU) 2015/2366 er implementeret i dansk ret gennem § 52 i lov om betalinger, hvorefter Finanstilsynet kan give virksomheder tilladelse til at udstede elektroniske penge og udbyde visse betalingstjenester. Betalingstjenesteudbydere vil i relation til det foreslåede kapitel 20 således også omfatte virksomheder med tilladelse i henhold til § 52 i lov om betalinger.

Forslaget betyder, at begrebet »betalingstjenesteudbydere« i relation til det foreslåede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med de EU-retlige definitioner, som er anført i artikel 1, stk. 1, litra a-d, i nævnte direktiv, herunder omfatte enhver af de nævnte kategorier af betalingstjenesteudbydere, og omfatter tillige virksomheder med tilladelse i

henhold til § 52 i lov betalinger. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 1, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

I nr. 2 foreslås det, at der ved »betalingstjeneste« vil skulle forstås enhver af de forretningsaktiviteter, som er anført i punkt 3-6 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

I dette bilags punkt 3 defineres en betalingstjeneste som gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsler af midler til en betalingskonto hos brugerens betalingstjenesteudbyder eller hos en anden betalingstjenesteudbyder, ved gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer, ved gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning eller ved gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.

I dette bilags punkt 4 defineres en betalingstjeneste som gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditlinje, ved gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer, ved gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning eller ved gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.

I dette bilags punkt 5 defineres betalingstjeneste som udstedelse af betalingsinstrumenter og/eller indløsning af betalingstransaktioner. I dette bilags punkt 6 defineres betalings-tjeneste som pengeoverførselsvirksomhed.

Forslaget betyder, at begrebet »betalingstjeneste« i relation til det foreslåede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med de EU-retlige definitioner, som er anført i punkt 3-6 i bilag I til nævnte direktiv, herunder omfatte enhver af de forretningsaktiviteter, som er anført heri. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 2, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

I nr. 3 foreslås, at der ved »betaling« vil skulle forstås en betalingstransaktion som defineret i artikel 4, nr. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF, eller en pengeoverførsel som defineret i det nævnte direktivs artikel 4, nr. 22), med forbehold af de undtagelser, der fremgår af det nævnte direktivs artikel 3.

I artikel 4, nr. 5, defineres en betalingstransaktion som en handling, der initieres af en betaler eller på dennes vegne eller af en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren.

I artikel 4, nr. 22, defineres en pengeoverførsel som en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.

Artikel 3 indeholder en række undtagelser, herunder specifikke betalingstransaktioner og tjenester, som direktiv (EU) 2015/2366 ikke finder anvendelse på.

Forslaget betyder, at begrebet »betaling« i relation til det foreslåede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med de EU-retlige definitioner i artikel 4, nr. 5 og 22, i nævnte direktiv. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 3, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

I *nr. 4* foreslås, at der ved »betaler« vil skulle forstås en betaler som defineret i artikel 4, nr. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

I artikel 4, nr. 8, defineres en betaler som en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre.

Forslaget betyder, at begrebet »betaler« i relation til det foreslåede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med den EU-retlige definition i artikel 4, nr. 8, i nævnte direktiv, herunder omfatte enhver af de personer, som er anført i den nævnte artikel. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 4, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

I *nr. 5* foreslås det, at der ved »betalingsmodtager« vil skulle forstås en betalingsmodtager som defineret i artikel 4, nr. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

I artikel 4, nr. 9, defineres betalingsmodtager som en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion.

Forslaget betyder, at begrebet »betalingsmodtager« i relation til det foreslåede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med den EU-retlige definition i artikel 4, nr. 9, i nævnte direktiv, herunder omfatte enhver af de personer, som er anført i den nævnte artikel. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 5, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

I *nr. 6* foreslås det, at der ved »hjemland« vil skulle forstås et hjemland som defineret i artikel 4, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november

2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

I artikel 4, nr. 1, defineres hjemland som den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, eller hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende.

Forslaget betyder, at begrebet »hjemland« i relation til det foreslåede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med den EU-retlige definition i artikel 4, nr. 1, i nævnte direktiv. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 6, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

I *nr. 7* foreslås det, at der ved »værtsland« vil skulle forstås et værtsland som defineret i artikel 4, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

I artikel 4, nr. 2, defineres værtsland som en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen har en agent eller en filial eller udbyder betalingstjenester.

Forslaget betyder, at begrebet »værtsland« i relation til det foreslåede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med den EU-retlige definition i artikel 4, nr. 2, i nævnte direktiv. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 7, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

I *nr. 8* foreslås det, at der ved »betalingskonto« vil skulle forstås en betalingskonto som defineret i artikel 4, nr. 12, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

I artikel 4, nr. 12, defineres betalingskonto som en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner.

Forslaget betyder, at begrebet »betalingskonto« i relation til det foreslåede nyaffattede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med den EU-retlige definition i artikel 4, nr. 12, i nævnte direktiv. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 8, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

I *nr. 9* foreslås det, at der ved »IBAN« vil skulle forstås IBAN som defineret i artikel 2, nr. 15, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

I artikel 2, nr. 15, defineres IBAN (i forordningen kaldet

IBAN-nummer) som et internationalt nummer til identifikation af en betalingskonto, som utvetydigt identificerer en individuel betalingskonto i en medlemsstat, og hvis bestanddele er fastsat af Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO).

Forslaget betyder, at begrebet »IBAN« i relation til det foreslåede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med den EU-retlige definition i artikel 2, nr. 15, i nævnte forordning. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 9, i moms-systemdirektivet, i dansk ret.

I nr. 10 foreslås det, at der ved »BIC« vil skulle forstås BIC som defineret i artikel 2, nr. 16, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

I artikel 2, nr. 16, defineres BIC (i forordningen kaldet BIC-kode) som en forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer en udbyder af betalingstjenester, og hvis bestanddele er fastsat af ISO.

Forslaget betyder, at begrebet »BIC« i relation til det foreslåede kapitel 20 vil skulle forstås i overensstemmelse med den EU-retlige definition i artikel 2, nr. 16, i nævnte forordning. Forslaget vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 a, nr. 10, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

Til § 80

I § 80, stk. 1, foreslås det, at betalingstjenesteudbydere for hvert kalenderkvartal vil skulle føre et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i forbindelse med de betalingstjenester, som de udbyder, når betingelserne i de foreslåede stk. 1, nr. 1 og 2, vil være opfyldt, jf. dog den i stk. 2 foreslåede undtagelse.

Det foreslåede betyder, at betalingstjenesteudbydere for hvert kalenderkvartal og under visse betingelser vil skulle føre et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i forbindelse med de betalingstjenester, som de udbyder. Der vil gælde fire registreringsperioder pr. år, som vil skulle være således:

1. periode: januar – marts
2. periode: april – juni
3. periode: juli – september
4. periode: oktober – december

Det forekommer, at flere betalingstjenesteudbydere er involveret i en enkelt betaling fra en betaler til en betalingsmodtager. Denne enkelte betaling kan medføre flere overførsler af midler mellem forskellige betalingstjenesteudbydere. Som udgangspunkt har alle betalingstjenesteudbydere, der er involveret i en bestemt betaling, registrerings- og indberetningspligter, medmindre en specifik undtagelse finder anvendelse, jf. eksempelvis den foreslåede undtagelse i stk. 2. Registerne vil skulle indeholde oplysninger om betalinger fra den oprindelige betaler til den endelige betalingsmodta-

ger og ikke om mellemliggende overførsler af midler mellem betalingstjenesteudbydere.

Der henvises desuden til det foreslåede stk. 5 i § 80, som vil indeholde en bemyndigelse til skatteministeren til at fastsætte regler om, hvilke oplysninger registret efter stk. 1 skal indeholde.

Den foreslåede pligt til at føre et register for betalingstjenesteudbydere skal i øvrigt ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 4 i § 80, hvorefter registrene vil skulle gøres tilgængelige for Skatteforvaltningen gennem en indberetning fire gange årligt (indberetningspligt). Skatteforvaltningen vil i medfør af ændringer til forordning (EU) nr. 904/2010, jf. forordning (EU) 2020/283, være forpligtet til at indsamle betalingstjenesteudbydernes oplysninger og udveksle disse med de øvrige EU-lande via et nyt centralt elektronisk system (CESOP), som udvikles og drives af EU-Kommissionen.

Virksomheden af det foreslåede er, at betalingstjenesteudbydere vil skulle føre et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i forbindelse med de betalingstjenester, som de udbyder, for hvert kalenderkvartal, når betingelserne i de foreslåede stk. 1, nr. 1 og 2, vil være opfyldt, jf. dog den i stk. 2 foreslåede undtagelse. Indholdet af registrene vil gøre det muligt for Skatteforvaltningen (og øvrige skattemyndigheder i EU) at udføre kontrol af de leveringer af varer og ydelser, som anses for at finde sted i et EU-land i overensstemmelse med bestemmelserne om stedet for momspligtige transaktioner med henblik på at bekæmpe grænseoverskridende momssvig.

På tværs af EU indføres en fælles og systematisk indsamling af betalingsoplysninger, som vil forbedre Skatteforvaltningens redskaber til at opdage og kontrollere virksomheder, som befinder sig i et andet EU-land, på et tredjelandssområde eller i et tredjeland og sælger varer og ydelser til danske (endelige) forbrugere.

I stk. 1, nr. 1, 1. pkt., foreslås det, at kravet i det foreslåede stk. 1 for det første vil skulle finde anvendelse, hvis en betalingstjenesteudbyder udbyder grænseoverskridende betalinger (betingelse nr. 1).

Det foreslåede betyder, at kravet om at føre et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i henhold til det foreslåede stk. 1 vil være begrænset til specifikke tilfælde.

Virksomheden af det foreslåede er, at pligten til at føre et register i henhold til det foreslåede stk. 1 vil være begrænset til at vedrøre de tilfælde, hvor en betalingstjenesteudbyder udbyder grænseoverskridende betalinger. Der henvises til den foreslåede nærmere definition af, hvad der forstås ved en grænseoverskridende betaling i stk. 1, nr. 1, 2. pkt. Det bemærkes, at denne betingelse vil udgøre den første betingelse ud af to kumulative betingelser.

Der henvises i øvrigt til det foreslåede stk. 1, nr. 2, 1. pkt., som vil indeholde den anden betingelse, og den foreslåede undtagelse i stk. 2.

I stk. 1, nr. 1, 2. pkt., foreslås det, at en betaling anses for at være en grænseoverskridende betaling, når betaleren

befinder sig i et EU-land, og betalingsmodtageren befinder sig i et andet EU-land, på et tredjelandssområde eller i et tredjeland, jf. den foreslåede § 80 a.

Det foreslåede betyder, at der fastsættes en definition af, hvad der vil skulle forstås som en grænseoverskridende betaling i medfør af bestemmelsen i det foreslåede stk. 1, nr. 1.

I medfør af det foreslåede vil der foreligge en grænseoverskridende betaling, når betaleren befinder sig i et EU-land, og betalingsmodtageren befinder sig i et andet EU-land, på et tredjelandssområde eller i et tredjeland, jf. den foreslåede § 80 a.

Bestemmelsen vil indeholde en henvisning til den foreslåede § 80 a, som vil indeholde regler, som med henblik på anvendelsen af det foreslåede i stk. 1, nr. 1, 2. pkt., nærmere fastlægger og definerer, hvilket sted »betaleren« og »betalingsmodtageren« anses for at befinde sig.

Med det foreslåede vil der blive skabt klarhed over, hvad der vil skulle forstås som en grænseoverskridende betaling, og dermed som udgangspunkt omfattet af de foreslåede registrerings- og indberetningspligter for betalingstjenesteudbydere.

I stk. 1, nr. 2, 1. pkt., foreslås det, at kravet i det foreslåede stk. 1 for det andet vil skulle finde anvendelse, hvis en betalingstjenesteudbyder udbyder betalingstjenester svarende til mere end 25 grænseoverskridende betalinger til den samme betalingsmodtager i løbet af et kalenderkvartal (betingelse nr. 2).

Det foreslåede betyder, at kravet om at føre et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i henhold til det foreslåede stk. 1 vil være begrænset til specifikke tilfælde, som overskrider den foreslåede tærskel.

Pligten til at føre et register i henhold til det foreslåede stk. 1 vil således for det andet skulle finde anvendelse, hvis en betalingstjenesteudbyder i løbet af et kalenderkvartal udbyder betalingstjenester svarende til mere end 25 grænseoverskridende betalinger til den samme betalingsmodtager. Det bemærkes, at denne betingelse vil udgøre den anden betingelse ud af to kumulative betingelser.

Virkningen af det foreslåede er, at registrerings- og indberetningspligter for betalingstjenesteudbydere vil skulle finde anvendelse, hvis en betalingstjenesteudbyder i løbet af et kalenderkvartal udbyder betalingstjenester svarende til mere end 25 grænseoverskridende betalinger til samme betalingsmodtager. Pligterne vil således ikke skulle finde anvendelse, hvis betalingstærsklen på 25 grænseoverskridende betalinger til samme betalingsmodtager ikke nås.

Med det foreslåede sikres, at betalingstjenesteudbydernes registreringsforpligtelser er forholdsmæssige og begrænset til, hvad der er nødvendigt, for at skattemyndighederne kan bekæmpe momssvig.

Der henvises i øvrigt til det foreslåede stk. 1, nr. 1, 1. pkt., som vil indeholde den første betingelse, og den foreslåede undtagelse i stk. 2.

I stk. 1, nr. 2, 2. pkt., foreslås det, at antallet af de grænseoverskridende betalinger beregnes ud fra de betalingstjene-

ster, der udbydes af betalingstjenesteudbydere pr. EU-land og pr. identifikator, jf. § 80 a, stk. 2.

I medfør af det foreslåede vil beregningen af antallet af grænseoverskridende betalinger skulle foretages ud fra hver enkelt af de grænseoverskridende betalingstjenester, der udbydes af betalingstjenesteudbydere pr. EU-land og pr. identifikator, jf. det foreslåede § 80 a, stk. 2.

I medfør af henvisningen til § 80 a, stk. 2, vil udtrykket identifikator skulle forstås som de identifikatorer, der er indeholdt i det foreslåede § 80 a, stk. 2, som indeholder et sæt identifikatorer til brug for fastlæggelsen af, hvor en betalingsmodtager befinder sig.

Med det foreslåede vil der blive skabt klarhed over, hvordan betalingstjenesteudbydere skal beregne tærsklen på 25 grænseoverskridende betalinger til samme betalingsmodtager, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 2, 1. pkt.

I stk. 1, nr. 2, 3. pkt., foreslås det, at hvis en betalingstjenesteudbyder har oplysninger om, at en betalingsmodtager har flere identifikatorer, vil beregningen skulle foretages pr. betalingsmodtager.

I medfør af det foreslåede vil beregningen af antallet af grænseoverskridende betalinger skulle foretages pr. betalingsmodtager, hvis en betalingstjenesteudbyder har oplysninger om, at en betalingsmodtager har flere identifikatorer, jf. i den forbindelse det foreslåede § 80 a, stk. 2, som indeholder en række identifikatorer til brug for fastlæggelsen af, hvor en betalingsmodtager befinder sig.

Det foreslåede vil udgøre en modifikation til den foreslåede almindelige regel, hvorefter antallet vil skulle beregnes ud fra de betalingstjenester, der udbydes af betalingstjenesteudbydere pr. EU-land og pr. identifikator, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 2., 2. pkt.

Virkningen af det foreslåede er, at der vil blive fastsat særlige regler for beregningen af tærsklen på 25 grænseoverskridende transaktioner, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 2, 1. og 2. pkt., hvis en betalingstjenesteudbyder har oplysninger om, at en betalingsmodtager har flere identifikatorer. Med det foreslåede vil der blive skabt klarhed over, hvilke indikatorer (hvis flere indikatorer), der er afgørende for beregningen af den nævnte tærskel.

I stk. 2, 1. pkt., foreslås det, at kravet i det foreslåede stk. 1 ikke finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes af en betalers betalingstjenesteudbydere vedrørende enhver betaling, hvis det fremgår af betalingstjenesteudbyderens BIC eller enhver anden forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen og det sted, hvor vedkommende befinder sig, at mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i et EU-land.

Det foreslåede betyder, at den foreslåede registreringspligt for betalingstjenesteudbydere i stk. 1 ikke vil finde anvendelse på enhver betalingstjeneste (forretningsaktivitet). Det foreslåede fastlægger således, at visse betalingstjenester vil skulle undtages fra den foreslåede registreringspligt for betalingstjenesteudbydere.

Den foreslåede registreringspligt for betalingstjenesteudbydere vil ikke finde anvendelse på betalingstjenester, der udbydes af en betalers betalingstjenesteudbydere, hvis det fremgår af betalingstjenesteudbyderens BIC eller en enhver anden forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen og det sted, hvor vedkommende befinder sig, at mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig et i EU-land.

I medfør af det foreslåede vil en betalingstjenesteudbyder blive anset for at befinde sig i et EU-land, hvis vedkommendes forretningsidentifikationskode (BIC) eller enhver anden forretningsidentifikationsnummer, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen og det sted, hvor vedkommende befinder sig, viser, at mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig et EU-land.

Virksomheden af det foreslåede er, at en betalingstjeneste vil skulle undtages fra den foreslåede registreringspligt for betalingstjenesteudbydere, hvis en betalers betalingstjenesteudbydere kan fastslå, at det fremgår af betalingstjenesteudbyderens BIC eller en enhver anden forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen og det sted, hvor vedkommende befinder sig, at mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig et i et EU-land.

Det vil således være betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere, der vil skulle medtage betalingstjenesterne i deres register, når både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i et EU-land.

Når betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere ikke befinder sig i et EU-land, vil det dog skulle være betalerens betalingstjenesteudbydere, der er genstand for pligten til at føre et register. Baggrunden herfor er, at pligten til at føre et register ikke finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, der falder uden for anvendelsesområdet for direktiv (EU) 2015/2366 om betalingstjenester i det indre marked.

Det foreslåede sikrer, at betalingstjenesteudbydernes forpligtelse til at opbevare og videregive oplysninger er forholdsmæssig og begrænset til, hvad der er nødvendigt for at bekæmpe grænseoverskridende momssvig.

I stk. 2, 2. pkt., foreslås det, at betalerens betalingstjenesteudbydere ikke desto mindre skal medtage disse betalings-tjenester i den beregning af grænseoverskridende betalinger, der er omhandlet i stk. 1, nr. 2.

Det foreslåede betyder, at betalingstjenesteudbydere i relation til beregningen af antallet af grænseoverskridende betalinger i henhold til det foreslåede stk. 1, nr. 2, vil skulle medtage alle betalingstjenester, som opfylder betingelserne i det foreslåede stk. 1, nr. 1, herunder betalingstjenester som er omfattet af undtagelsen i det foreslåede stk. 2, 1. pkt. Sidstnævnte betalingstjenester vil således fortsat skulle indgå i vurderingen af, om betingelsen i henhold til det foreslåede stk. 1, nr. 2, er opfyldt eller ej, herunder indgå i den nævnte beregning.

Virksomheden af det foreslåede er, at der vil blive fastsat

en særregel om den beregning, der er omhandlet i det foreslåede stk. 1, nr. 2. Reglen vil gælde i supplement til de foreslåede øvrige regler om den beregning, der bl.a. fremgår af det foreslåede stk. 1, nr. 2, jf. det foreslåede i stk. 1, nr. 2, 2. og 3. pkt.

Det foreslåede vil ikke indebære en ændring af, at en betalingstjenesteudbyder særskilt og uafhængigt af beregningen af antallet af grænseoverskridende betalinger i henhold til det foreslåede stk. 1, nr. 2, vil skulle tage stilling til, om en given betalingstjeneste i sidste ende vil være omfattet af register- og indberetningspligterne i henhold til de foreslåede stk. 1 og 4, jf. det foreslåede stk. 2.

I stk. 3 foreslås det, at oplysninger i registret nævnt i det foreslåede stk. 1 skal opbevares af betalingstjenesteudbyderen i et elektronisk format i en periode på 3 kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen.

Det foreslåede betyder, at registret vil skulle opbevares i et elektronisk format i en periode på 3 kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen.

Virksomheden af det foreslåede er, at der vil blive fastsat tekniske og tidsmæssige krav til betalingstjenesteudbydernes opbevaring af registre. Det bemærkes i tilknytning hertil, at EU-Kommissionen er bemyndiget til at vedtage gennemførelsesretsakter, som vil kunne indeholde visse yderligere tekniske krav på dette område i medfør af forordningsændringerne til (EU) nr. 904/2010, jf. artikel 24 e i forordning (EU) 2020/283. Der henvises i den forbindelse til EU-Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/1504.

I stk. 4, 1. pkt., foreslås det, at er Danmark enten hjemland eller værtsland for betalingstjenesteudbyderen skal oplysningerne i registret nævnt i det foreslåede stk. 1 gøres tilgængelige for Skatteforvaltningen ved hjælp af en elektronisk standardformular i overensstemmelse med artikel 24 b i forordning (EU) nr. 904/2010 med senere ændringer.

Det foreslåede betyder, at hvis Danmark enten er hjemland eller værtsland for betalingstjenesteudbyderen vil betalingstjenesteudbyderen blive pålagt en forpligtelse til at indberette oplysningerne i registret nævnt i det foreslåede stk. 1. Der henvises til de foreslåede definitioner af »hjemland« og »værtsland« i § 79, nr. 6 og 7, som vil skulle finde anvendelse, og den foreslåede undtagelse i stk. 4, 3. pkt.

Det foreslåede betyder desuden, at indberetningen af de respektive oplysninger og indberetning af betalingsoplysninger vil skulle ske ved hjælp af en elektronisk standardformular i overensstemmelse med artikel 24 b i forordning (EU) nr. 904/2010.

I kraft af den indsatte henvisning til artikel 24 b i forordning (EU) nr. 904/2010 i tilknytning til ordene »i overensstemmelse med«, som ordret fremgår af den bagvedliggende direktivregel i PSP-direktivet (artikel 243 b, stk. 4, litra b, vil artikel 24 b i øvrigt skulle udgøre den overordnede ramme for betalingstjenesteudbydernes tilgængeliggørelse af de respektive oplysninger registre i medfør af den foreslåede bestemmelse. Det betyder bl.a., at processen vedrørende tilgængeliggørelse af registre og Skatteforvaltningens indsamling af de indberettede betalingsoplysninger vil

skulle ske på baggrund af den elektroniske standardformular, som vedtages af EU-Kommissionen ved hjælp af en gennemførelsesretsakt, jf. artikel 24 e i forordning (EU) nr. 904/2010. Der henvises i den forbindelse til artikel 4 og bilaget til EU-Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/1504. På denne måde sikres interoperabilitet mellem indberetningen af betalingsoplysninger på nationalt niveau og databehandlingen af oplysningerne i CESOP på centralt plan i EU.

Det er vurderingen, at den foreslåede indberetningsmetode (elektronisk standardformular) og den foreslåede frist i stk. 4, 2. pkt., er i overensstemmelse med de dele af artikel 24 b i forordning (EU) nr. 904/2010, som er relevante for betalingstjenesteudbydernes indberetning af betalingsoplysninger til Skatteforvaltningen. Der henvises i øvrigt til det foreslåede stk. 5 om, hvilke oplysninger registret efter det foreslåede stk. 1 skal indeholde, som vil flugte med felterne i den elektroniske standardformular, da det er disse oplysninger, som vil skulle indberettes.

Det bemærkes, at de nævnte regler i forordning (EU) nr. 904/2010, herunder artikel 24 b, i sig selv er umiddelbart gældende i Danmark fra den 1. januar 2024, men reglerne i forordningen retter sig alene mod medlemsstaterne i EU. Det materielle indhold af forordningens artikel 24 b, som har betydning for betalingstjenesteudbydere, får dog også en virkning for betalingstjenesteudbydere i kraft af henvisningen hertil i PSP-direktivets artikel 243 b, stk. 4, litra b, og implementeringen heraf i dansk ret, jf. det foreslåede, idet betalingstjenesteudbydernes tilgængeliggørelse af registre og indberetning af betalingsoplysninger vil skulle ske i overensstemmelse med forordningens artikel 24 b.

I stk. 4, 2. pkt., foreslås det, at oplysningerne skal gøres tilgængelige for Skatteforvaltningen senest ved udgangen af den måned, der følger det kalenderkvartal, som oplysningerne vedrører.

Det foreslåede betyder, at betalingstjenesteudbydere vil skulle indberette oplysningerne i registret nævnt i det foreslåede stk. 1 til Skatteforvaltningen senest ved udgangen af den måned, der følger det kalenderkvartal, som oplysningerne vedrører. Den foreslåede indberetningspligt i stk. 4, 1. pkt., vil med det foreslåede således skulle iagttages inden for en specifik frist.

De relevante registreringsperioder og frister for betalings-tjenesteudbydernes tilgængeliggørelse af registre og indberetning af betalingsoplysninger vil skulle være følgende, jf. det foreslåede i stk. 4, 1. og 2. pkt.:

1. periode (januar – marts): senest 30. april
2. periode (april – juni): senest 31. juli
3. periode (juli – september): senest 31. oktober
4. periode (oktober – december): senest 31. januar

Virksomheden af det foreslåede i stk. 4, 1. og 2. pkt., er, at hvis Danmark enten er hjemland eller værtsland for betalingstjenesteudbyderen vil oplysningerne i registret nævnt i det foreslåede stk. 1 skulle gøres tilgængelige for Skatteforvaltningen ved hjælp af en elektronisk standardformular. Oplysningerne vil skulle gøres tilgængelige for Skatte-

forvaltningen senest ved udgangen af den måned, der følger det kalenderkvartal, som oplysningerne vedrører.

Når betalingstjenesteudbydere har gjort de respektive oplysninger i registre tilgængelige for Skatteforvaltningen, vil Skatteforvaltningen i medfør af ændringerne til forordning (EU) nr. 904/2010 skulle indsamle de indberettede betalingsoplysninger. Indsamlingen fra betalingstjenesteudbydere vil skulle ske senest ved udgangen af den måned, der følger det kalenderkvartal, som oplysningerne vedrører, og ved hjælp af en elektronisk standardformular, jf. artikel 24 b, stk. 1. Efter indsamlingen af betalingsoplysningerne vil Skatteforvaltningen skulle fremsende de indsamlede oplysninger fra betalingstjenesteudbydere til CESOP senest den tiende dag i den anden måned efter det kalenderkvartal, som oplysningerne vedrører, jf. artikel 24 b, stk. 3.

Betalingsoplysningerne vil bl.a. kunne anvendes i forbindelse med bekæmpelse af momssvig i de tilfælde, hvor virksomheder i EU via fjernsalg sælger varer til forbrugere i et andet EU-land end det EU-land, hvor virksomheden er hjemhørende, uden at betale moms i forbrugerens EU-land.

Skatteforvaltningen vil i øvrigt kunne lagre de indsamlede betalingsoplysninger fra betalingstjenesteudbydere i et nationalt elektronisk system og vil ud over fastslå momsbetalingen også kunne anvende oplysningerne til ansættelse af andre skatter, told og afgifter som fastsat i forordning (EU) nr. 904/2010, jf. artikel 24 b, stk. 2, og artikel 55.

Det bemærkes endelig, at de foreslåede register- og indberetningspligter for betalingstjenesteudbydere i stk. 1 og 4 i øvrigt vil have den virkning, at anvendelsen af den eksisterende kontrolforanstaltning i momslovens § 75, stk. 5, vil blive indskrænket, da der med de foreslåede regler vil gælde en regelmæssig og fast forpligtelse for betalingstjenesteudbydere til at føre et register over visse grænseoverskridende betalinger, indberette disse betalingsoplysninger samt stille dem til rådighed for Skatteforvaltningen med henblik på bekæmpelse af momssvig forbundet med grænseoverskridende e-handel. Dette vil udgøre en kontrolforanstaltning, som må anses for at udgøre en mindre indgribende foranstaltning end den eksisterende bl.a. som følge af den foreslåede tærskel (25 grænseoverskridende betalinger), og da en systematisk og it-understøttet indberetning af oplysninger vurderes at medføre færre løbende administrative byrder for betalingstjenesteudbydere. Den foreslåede foranstaltning vil dermed i visse tilfælde gå forud for anvendelsen af § 75, stk. 5, jf. pkt. 2.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget om kravene til brugen af denne kontrolforanstaltning. Tilsvarende vil eventuelle ansøgninger om tilladelse til Skatterådet om at få udleveret oplysninger i medfør af § 75, stk. 5, skulle vurderes i lyset af, at der fremadrettet og med virkning fra den 1. januar 2024 vil være nye regler på området, som overordnet giver adgang til de oplysninger, som er omhandlet i § 75, stk. 5.

I stk. 4, 3. pkt., foreslås det, at det foreslåede i stk. 4, 1. og 2. pkt., ikke gælder, hvis de respektive oplysninger skal gøres tilgængelige for et andet EU-land efter tilsvarende regler som følge af, at dette EU-land er værtsland. Der henvises til

de foreslåede definitioner af »hjemland« og »værtsland« i § 79, nr. 6 og 7, som vil skulle finde anvendelse.

Det foreslåede betyder, at der vil gælde en undtagelse til den foreslåede indberetningspligt i 1. pkt. og den foreslåede frist for indberetning i 2. pkt. hvis de respektive oplysninger i registret skal gøres tilgængelige for et andet EU-land efter tilsvarende regler som følge af, at dette EU-land er værtsland (for en betalingstjenesteudbyder, som har hjemland i Danmark).

Denne del af de foreslåede regler omhandler, hvornår de respektive oplysninger i registret vil skulle indberettes til Skatteforvaltningen i Danmark. Betalingstjenesteudbydere vil efter omstændighederne kunne være omfattet af register- og indberetningspligter i flere EU-lande, hvis de udbyder betalingstjenester i andre medlemsstater end hjemlandet. Betalingstjenesteudbydere vil således i henhold til den relevante bestemmelse i PSP-direktivet (som implementeres parallelt i alle EU-landene) være forpligtet til enten at gøre registrene tilgængelige for betalingstjenesteudbydere hjemland eller for værtslandet/værtslandene, når betalingstjenesteudbydere udbyder betalingstjenester i andre EU-lande end hjemlandet, jf. artikel 243 b, stk. 4, litra b.

For en betalingstjenesteudbyder vil det derfor være relevant at foretage en afgrænsning af, hvor hvilke betalingstjenester udbydes og gennemføres henne og sammenholde disse oplysninger med bl.a. de foreslåede definitioner af »hjemland« og »værtsland« i § 79, nr. 6 og 7, når en betalingstjenesteudbyder skal afgøre, hvor de respektive oplysninger i registret for de givne betalinger, som udbyderen udbyder og foretager, skal indberettes henne.

I henhold til de foreslåede definitioner af henholdsvis »hjemland« og »værtsland« vil hjemlandet være det EU-land, hvor en betalingstjenesteudbyder har anmodet om og opnået sin betalingslicens, hvilket bør svare til det EU-land, hvor udbyderen har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller hovedkontor. Værtsmedlemsstaten vil på den anden side være enhver anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen leverer betalingstjenester enten via en agent, filial eller direkte. Der vil f.eks. være pligt til indberetning i et andet EU-land end hjemlandet, hvis en betalingstjenesteudbyder har en agent eller en filial eller udbyder betalingstjenester i et andet EU-land end hjemlandet for de respektive betalinger, der udbydes og foretages i de andre EU-lande end hjemlandet, jf. definitionen af »værtsland« i § 79, nr. 7, der henviser til artikel 4, nr. 2, i direktiv (EU) 2015/2366.

Fastlæggelsen af, i hvilke EU-lande en betalingstjenesteudbyder vil skulle indberette oplysninger om sine betalinger, vil være entydig, når betalingstjenesteudbyderen har en fysisk tilstedeværelse i disse EU-lande, f.eks. når udbyderen opererer via en filial eller en agent. Når betalingstjenester udbydes direkte fra et EU-land til en andet, kan det være lidt mere komplekst, da der ikke er nogen fysisk tilstedeværelse, der vil give mulighed for en klar sondring mellem aktiviteterne i værtslandet og hjemlandet. Betalingstjenesteudbydere bør følge deres betalingslicens for at afgøre, hvor de udbyder deres tjenester. En betalingstjenesteudbyder skal

underrette værtsmedlemsstatens myndigheder, før den kan levere betalingstjenester på dens område, hvilket derefter dokumenteres i registret over betalingstjenesteudbydere i det pågældende EU-land. Gennem dette register og ved hjælp af de oplysninger, der er tilgængelige fra dennes kundedatabase, bør en betalingstjenesteudbyder være i stand til klart at identificere, hvilke tjenester der leveres hvor.

Det foreslåede i § 80, stk. 1-4, ovenfor vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 b i momssystemdirektivet, i dansk ret.

I *stk. 5* foreslås det, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger registret efter det foreslåede stk. 1 skal indeholde.

Det foreslåede betyder, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, hvilke oplysninger de tilstrækkeligt detaljerede registre efter det foreslåede stk. 1 vil skulle indeholde.

Det er hensigten med den foreslåede bemyndigelse, at bestemmelsen vil skulle bruges til at opfylde de EU-retlige forpligtigelser – som måtte gælde for Danmark på dette område – i relation til at implementere, hvilke oplysninger registret efter det foreslåede stk. 1 skal indeholde. På nuværende tidspunkt er dette reguleret i PSP-direktivets artikel 1, jf. artikel 243 d.

I artikel 1, jf. artikel 243 d, fastsættes, at de registre, som betalingstjenesteudbydere vil skulle føre, skal indeholde følgende oplysninger:

- a) BIC-koden eller enhver forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen,
- b) betalingsmodtagerens navn eller virksomhedsnavn, som det fremgår af betalingstjenesteudbyderens register,
- c) betalingsmodtagerens momsnummer eller andet nationalt skattnummer, hvis det foreligger,
- d) IBAN-nummeret eller, hvis IBAN-nummeret ikke foreligger, enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalingsmodtageren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig,
- e) BIC-koden eller enhver forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betalingsmodtageren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, hvis betalingsmodtageren modtager midler uden at have en betalingskonto,
- f) betalingsmodtagerens adresse som den fremgår af betalingstjenesteudbyderens register, hvis den foreligger,
- g) nærmere oplysninger om enhver grænseoverskridende betaling, som er omhandlet i det foreslåede § 80, stk. 1 og 2,
- h) og nærmere oplysninger om enhver tilbagebetaling, der er identificeret som havende forbindelse med de grænseoverskridende betalinger, som er omhandlet litra g.

De oplysninger, som er omhandlet i litra g og h ovenfor, skal indeholde nærmere angivelse af:

- a) dato og tidspunkt for betalingen eller tilbagebetalingen,

- b) beløb og valuta for betalingen eller tilbagebetalingen,
- c) oplysninger om EU-oprindelseslandet for den betaling, som er modtaget af betalingsmodtageren eller på dennes vegne, oplysninger om EU-bestemmelseslandet for tilbagebetalingen, alt efter hvad der er relevant, og de oplysninger, som anvendes til at bestemme betalingens eller tilbagebetalingens oprindelses- eller bestemmelsessted i overensstemmelse med den foreslåede § 80 a,
- d) enhver reference, som utvetydigt identificerer betalingen,
- e) og oplysninger om betalingen er initieret i den forretningsdrivendes fysiske lokaler, hvis det er relevant.

Virkningen af det foreslåede er, at skatteministeren be- myndiges til at fastsætte regler i bekendtgørelse om, hvilke oplysninger registret i henhold til det foreslåede stk. 1 vil skulle indeholde, og herigennem opfylde de EU-retlige for- pligtelser, som måtte gælde for Danmark på dette område.

Det foreslåede i § 80, stk. 5, vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 d i momssystemdirektivet, i dansk ret.

Til § 80 a

I § 80 a, *stk. 1*, foreslås det, betaleren, som nævnt i § 80, stk. 1, nr. 1, anses for at befinde sig i det EU-land, der svarer til det i § 80 a, stk. 1, nr. 1 og 2, anførte.

Virkningen af det foreslåede er, at det vil blive fastlagt, hvilket EU-land betaleren anses for at befinde sig i, når der skal foretages en vurdering heraf i henhold til det foreslåede § 80, stk. 1, nr. 1.

I § 80 a, stk. 1, *nr. 1 og 2*, foreslås det, at betaleren anses for at befinde sig i det EU-land, der svarer til IBAN-nummeret på betalernes betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betaleren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer, BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betale- ren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

Virkningen af det foreslåede er, at der vil blive fastsat rangordnede kriterier bestående af et sæt identifikatorer, som fastlægger, hvor betaleren befinder sig i relation til anvendelsen af det foreslåede § 80, stk. 1, nr. 1.

I medfør af det foreslåede vil betaleren som udgangspunkt befinde sig i det EU-land, der svarer til IBAN-nummeret på betalernes bankkonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betaleren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig. I mangel af sådanne identifi- katorer vil en betaler befinde sig i det EU-land, der svarer til BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationsko- de, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betaleren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

Det foreslåede i § 80 a, stk. 1, vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 c, stk. 1, i momssystemdirektivet, i dansk ret. Det foreslåede ændrer ikke ved momssystemdirektivets regler i afsnit V om

stedet for momspligtige transaktioner, der er implementeret i momslovens kapitel 4.

I § 80 a, *stk. 2*, foreslås det, at betalingsmodtageren, som nævnt i § 80, stk. 1, nr. 1, anses for at befinde sig i det EU-land, på det tredjelandsområde eller i det tredjeland, der svarer til det i § 80 a, stk. 2, nr. 1 og 2, anførte.

Virkningen af det foreslåede er, at det vil blive fastlagt, hvilket EU-land, tredjelandsområde eller tredjeland betalingsmodtageren anses for at befinde sig i, når der skal foretages en vurdering heraf i henhold til det foreslåede § 80, stk. 1, nr. 1.

I § 80 a, stk. 2, *nr. 1 og 2*, foreslås det, at betalingsmod- tageren anses for at befinde sig i det EU-land, på det tredje- landsområde eller i det tredjeland, der svarer til IBAN-num- meret på betalingsmodtagerens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalings- modtageren og angiver det sted, hvor vedkommende befin- der sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer, BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utve- tydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betalingsmodtageren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

Virkningen af det foreslåede er, at der vil blive fastsat rangordnede kriterier bestående af et sæt identifikatorer, som fastlægger, hvor betalingsmodtageren befinder sig i relation til anvendelsen af det foreslåede § 80, stk. 1, nr. 1.

I medfør af det foreslåede vil en betalingsmodtager som udgangspunkt befinde sig i det EU-land, på det tredjelands- område eller i det tredjeland, der svarer til IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalingsmodtage- ren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig. I mangel af sådanne identifikatorer vil en betalingsmodtager befinde sig i det EU-land, på det tredjelandsområde eller i det tredjeland, der svarer til BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af beta- lingsmodtageren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

Det foreslåede i § 80 a, stk. 2, vil implementere den del af PSP-direktivets artikel 1, der indsætter artikel 243 c, stk. 2, i momssystemdirektivet, i dansk ret.

Til § 80 b

Det foreslås i § 80 b, at Skatteforvaltningen kan pålægge en indberetningspligtig betalingstjenesteudbyder at foretage genindberetning inden en frist, som meddeles af Skattefor- valtningen, hvis en indberetningspligtig betalingstjenesteud- byder har forsøgt indberetning efter det foreslåede § 80, stk. 4, og Skatteforvaltningen har meddelt den indberetnings- pligtige, at indberetningen ønskes genindberettet som følge af fejl eller lignende.

Indberetningerne er undertiden fejlbehæftede og for at kunne sikre, at Skatteforvaltningen får de korrekte oplysnin- ger indberettet, indeholder forslaget en bestemmelse om, at den indberetningspligtige vil have pligt til at genindberette

data som følge af fejl eller lignende inden en frist, som Skatteforvaltningen meddeler.

Forslaget indebærer, at indberetningspligtige omfattet af § 80, som har forsøgt indberetning, og hvor Skatteforvaltningen har meddelt den indberetningspligtige, at indberetningen ønskes genindberettet som følge af fejl el.lign., vil kunne pålægge den indberetningspligtige at foretage genindberetning inden en frist, som meddeles af Skatteforvaltningen.

Til § 80 c

Det foreslås i § 80 c, at betalingstjenesteudbydere vil skulle opbevare grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, jf. § 80, stk. 1, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af om en oplysning er indberetningspligtig. Grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af, om en oplysning skal føres i registret, vil efter forslaget skulle opbevares i 3 kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen.

Grundlaget for de oplysninger, der skal indberettes, udgøres af de enkelte registreringer, betalingstjenesteudbyderen foretager, ligesom de registreringer, der har dannet grundlag for afgørelsen af, om der er indberetningspligt, også vil være omfattet.

Bestemmelsen indebærer, at betalingstjenesteudbydere vil skulle opbevare grundlaget for de oplysninger, der skal indberettes, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af om en oplysning er indberetningspligtig. Pligten til at opbevare oplysninger til brug for afgørelsen, af om en oplysning er indberetningspligtig, omfatter også materiale, som har været anvendt til at fastslå, om en oplysning er indberetningspligtig, uanset at virksomheden ikke har ment, at oplysningen var indberetningspligtig.

	De mindste virksomheder	Små virksomheder	Mellemstore virksomheder	Store virksomheder A	Store virksomheder B	Meget store virksomheder
Nettoomsætning	≥ 0 kr. ≤ 5 mio. kr.	> 5 mio. kr. ≤ 50 mio. kr.	> 50 mio. kr. ≤ 100 mio. kr.	> 100 mio. kr. ≤ 1 mia. kr.	> 1 mia. kr. ≤ 10 mia. kr.	> 10 mia. kr.
Daglig bøde	Mindst 1.000 kr.	7.000 kr.	10.500 kr.	14.000 kr.	28.000 kr.	56.000 kr.

Det er nettoomsætningen, der fremgår af virksomhedens seneste godkendte årsregnskab, der anvendes, hvis et sådant foreligger.

For virksomheder med en årlig nettoomsætning på op til 5 mio. kr. vil den daglige bøde skulle fastsættes til mindst 1.000 kr. dagligt, men i øvrigt fastsættes efter et skøn, hvor der tages hensyn til virksomhedens økonomiske formåen, således at den daglige bøde har effekt.

Hvis der er tale om en virksomhed, for hvilken der ikke foreligger et årsregnskab, fastsættes den daglige bøde også til mindst 1.000 kr. dagligt, og også her vil den daglige bøde skulle fastsættes således, at den daglige bøde har effekt. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis virksomheden ikke har opfyldt sin pligt til at udarbejde årsregnskab.

De ovenfor beskrevne bødeniveauer vil efter omstændighederne kunne fraviges i op- og nedadgående retning. Det vil f.eks. kunne fraviges i nedadgående retning, hvis Skatte-

Til § 80 d

Det foreslås i § 80 d, at overholdes kravene, jf. § 80, stk. 1, 3 eller 4, eller regler fastsat i medfør af § 80, stk. 5, ikke, kan Skatteforvaltningen give påbud om overholdelse af kravene inden en fastsat frist og betaling af daglige bøder (tvangsbøder) fra overskridelse af fristen, og indtil påbuddet efterkommes.

Påbuddet vil kunne gives til betalingstjenesteudbyderen, hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at betalingstjenesteudbyderen ikke fører et register over betalingsmodtagere, jf. det foreslåede i § 80, stk. 1, at der ikke er sket opfyldelse af kravene for opbevaring og tilgængeliggørelse (indberetning), jf. det foreslåede i § 80 stk. 3 og 4, eller at registret ikke indeholder de oplysninger, der er fastsat regler om efter det foreslåede § 80, stk. 5.

Skatteforvaltningen vil kunne konstatere dette, hvis registret ikke gøres tilgængeligt for Skatteforvaltningen i overensstemmelse med de foreslåede krav, der følger af § 80, stk. 1, 3 eller 4, eller er fastsat i medfør af § 80, stk. 5. Tilsvarende vil Skatteforvaltningen kunne konstatere, at påbuddet efterkommes, hvis registret i overensstemmelse med kravene gøres tilgængeligt for Skatteforvaltningen.

Skatteforvaltningens brug af de daglige bøder er betinget af, at der først er givet et påbud til den pågældende betalingstjenesteudbyder, og at påbuddet ikke er efterkommet inden den i påbuddet anførte frist. De daglige bøder vil således ikke kunne gives allerede fra den dag, Skatteforvaltningen konstaterer, at kravene ikke er overholdt.

Det er forudsat, at niveauet for daglige bøder efter den foreslåede bestemmelse gradueres efter den årlige nettoomsætning hos betalingstjenesteudbyderen (herefter virksomheden). Det forudsatte bødeniveau fremgår nedenfor.

forvaltningen skønner, at en mindre daglige bøde vil medføre, at kravene opfyldes. En fravigelse i opadgående retning vil f.eks. kunne ske, hvis tidligere udstedte daglige bøder ikke har givet resultat.

Der vil kunne gives påbud om betaling af en bøde dagligt efter de forudsatte niveauer, når Skatteforvaltningen konstaterer manglende opfyldelse af et eller flere af de foreslåede krav, jf. § 80, stk. 1, 3 eller 4, eller regler fastsat i medfør af § 80, stk. 5.

Hvis Skatteforvaltningen i samme forbindelse konstaterer flere krav, der ikke er opfyldt, vil påbuddet omfatte alle disse krav. I dette tilfælde vil den daglige bødes størrelse ikke blive større, fordi påbuddet omfatter mere end ét krav, og Skatteforvaltningen vil stoppe med at give daglige bøder, når samtlige af de af påbuddet omfattede krav er opfyldt.

Konstaterer Skatteforvaltningen ved en senere lejlighed, at en virksomhed, der allerede er pålagt at betale en bøde

dagligt, ikke har overholdt et eller flere krav, vil Skatteforvaltningen kunne give påbud om at betale endnu en bøde dagligt efter de forudsatte niveauer. Virksomheden vil således kunne være pålagt at betale flere daglige bøder dagligt i denne situation.

Skatteforvaltningen vil dog ikke kunne påbyde virksomheden at betale flere daglige bøder dagligt, hvis manglende opfyldelse af kravene, som er konstateret af Skatteforvaltningen ved flere forskellige lejligheder, er forårsaget af det samme system- eller it-mæssige forhold hos den indberetningspligtige eller den underleverandør, som foretager indberetningerne for den indberetningspligtige. I denne situation vil der således alene kunne påbydes én bøde dagligt, indtil der er rettet op på det system- eller it-mæssige forhold, som forårsagede den manglende opfyldelse.

Det vil være op til den indberetningspligtige at godtgøre, at manglende opfyldelse af kravene, som er konstateret af Skatteforvaltningen ved flere forskellige lejligheder, er forårsaget af det samme system- eller it-mæssige forhold.

Når Skatteforvaltningen påbyder en daglig bøde efter de foreslåede niveauer, vil Skatteforvaltningen skulle følge de procedurer, der også gælder for daglige bøder på Skatteforvaltningens område i dag. Denne praksis er bl.a. beskrevet i Den juridiske vejledning, afsnit A. A. 13.16.2, A. B. 1.3.10, A. C. 2.1.4.2 og A. C. 2.3.4.

De daglige bøder vil således blive givet for hver kalenderdag, dvs. syv dage om ugen, indtil påbuddet efterkommes, og de vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte bødestørrelse ikke har givet resultat.

Når den pågældende efterkommer påbuddet, vil der ikke ske tilbagebetaling af de daglige bøder, som den pågældende har betalt. Ikke betalte daglige bøder vil bortfalde. Det skyldes, at daglige bøder er et pressionsmiddel og ikke en straf.

De daglige bøder vil kunne inddrives ved lønindeholdelse eller udpantning efter henholdsvis §§ 10 og 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I situationer omfattet af den foreslåede bestemmelse i 80 b om genindberetning – dvs. hvor en betalingstjenesteudbyder omfattet § 80 har forsøgt at foretage indberetning – vil Skatteforvaltningens brug af tvangsbøder til gennemtvungelse af indberetningen være betinget af, at Skatteforvaltningen har meddelt betalingstjenesteudbyderen, at indberetningen ønskes genindberettet inden en fastsat frist, og at betalingstjenesteudbyderen ikke har genindberettet ved fristens udløb. Et pålæg om tvangsbøder vil kunne meddeles på det samme tidspunkt, som fristen for genindberetning meddeles, og fristen, hvorfra tvangsbøderne vil kunne pålægges, vil kunne være sammenfaldende med fristen for genindberetning.

I situationer, der ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse i 80 b om genindberetning, vil Skatteforvaltningen kunne give pålæg om indberetning inden en fastsat frist, så snart Skatteforvaltningen konstaterer, at indberetningspligten ikke er overholdt.

Den foreslåede bestemmelse i § 80 b og det forudsatte bødeniveau vil medføre, at Skatteforvaltningen får et effektivt pressionsmiddel over for virksomheder, der ikke opfylder de

foreslåede krav, jf. § 80, stk. 1, 3 eller 4, eller regler fastsat i medfør af § 80, stk. 5, uanset virksomhedens økonomiske størrelse.

Til nr. 14

Momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, hjemler strafansvar i form af bøde for forsætlig eller grov uagtsom overtrædelse af en række pligter, som virksomhederne er pålagt at overholde. De angivne bestemmelser omfatter f.eks. pligten til at lade sig registrere for moms, jf. momslovens § 47, stk. 1, og pligten til efter udløbet af hver momsperiode at angive et momstilsvær, jf. momslovens § 57, stk. 1.

Skønnes en overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive overfor den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter ansøgning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i tilkendegivelsen, jf. momslovens § 81, stk. 7, jf. opkrævningslovens § 18, stk. 1, nr. 1. Det betyder, at Skatteforvaltningen kan afslutte en straffesag om overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, med et administrativt bødeforelæg, såfremt de nævnte betingelser er opfyldt.

Det foreslås, at der i momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, indsættes en henvisning til § 38 a, stk. 1 og 2. Dette vil medføre, at det vil være muligt at straffe den virksomhed, der forsætligt eller groft uagtsomt ikke overholder oplysningspligten i den foreslåede bestemmelse i § 38 a, med bøde.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med, at det i lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås at indsætte en ny bestemmelse i momsloven som § 38 a om afgivelse af oplysninger om delvis fradragsret.

Det objektive gerningsindhold vil være realiseret, når en virksomhed ikke afgiver oplysningerne, eller når der afgives urigtige oplysninger om den foreløbige fradragsprocent eller hvilket regnskabsår, fradragsprocenten er opgjort på baggrund af.

Overtrædelse af oplysningspligten i § 38 a vil have karakter af en mindre ordensforseelse, og det er på den baggrund forudsat, at overtrædelsen sanktioneres med en ordensbøde på 1.500 kr., uanset om overtrædelsen begås forsætligt eller groft uagtsomt.

Skattestyrelsen vil have kompetence til at afgøre sager vedrørende overtrædelse af den foreslåede § 38 a med administrativt bødeforelæg, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist at betale en bøde, der er angivet i bødeforelægget, jf. momslovens § 81, stk. 7, jf. opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt. Hvis den pågældende ikke erkender sig skyldig i overtrædelsen, vil sagen skulle afgøres ved domstolene.

Uanset det ovenfor anførte vil fastsættelse af straffen fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne straffniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående

retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises desuden til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6.

Til nr. 15

Momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, hjemler strafansvar i form af bøde for forsætlig eller grov uagtsom overtrædelse af en række pligter, som virksomhederne er pålagt at overholde. De angivne bestemmelser omfatter f.eks. pligten til at lade sig registrere for moms, jf. momslovens § 47, stk. 1, og pligten til efter udløbet af hver momsperiode at angive et momstilsvar, jf. momslovens § 57, stk. 1.

Skønnes en overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive overfor den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter ansøgning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i tilkendegivelsen, jf. momslovens § 81, stk. 7, jf. opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt. Det betyder, at Skatteforvaltningen kan afslutte en straffesag om overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, med et administrativt bødeforelæg, såfremt de nævnte betingelser er opfyldt.

Det foreslås, at der i § 81, stk. 1, nr. 2, indsættes en

	Små virksomheder	Mellemstore virksomheder	Store virksomheder A	Store virksomheder B	Meget store virksomheder
Nettoomsætning	≤ 50 mio. kr.	> 50 mio. kr. ≤ 100 mio. kr.	> 100 mio. kr. ≤ 1 mia. kr.	> 1 mia. kr. ≤ 10 mia. kr.	> 10 mia. kr.
Bødeniveau	50.000 kr.	75.000 kr.	100.000 kr.	200.000 kr.	400.000 kr.

De forudsatte bødeniveauer svarer til dem, der forudsættes anvendt ved mellemstørrelses overtrædelser af indberetningspligten i medfør af direktiv om automatisk udveksling af oplysninger på beskatningsområdet (DAC6), jf. Folketings-tidende 2019-20, A, L 49 som fremsat.

Det skyldes for det første, at indberetningspligten for medlemmænd i medfør DAC6 bl.a. har til formål at imødegå aggressiv skatteplanlægning, mens de foreslåede regler i § 80, stk. 1 og 4, bl.a. har til formål at bekæmpe grænseoverskridende momssvig i forbindelse med e-handel. Hensynene bag de to regelsæt vil således i vidt omfang kunne sidestilles.

For det andet skyldes det, at begge regelsæt angår pligter for professionelle aktører, hvorved det, man må kunne forvente af de pågældende aktører hvad angår opfyldelse af de respektive pligter, tillige vil kunne sidestilles.

Skatteforvaltningen vil have kompetence til at afgøre sager, om overtrædelse af de foreslåede bestemmelser i § 80, stk. 1, 3 og 4, med bødeforelæg, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist at betale en bøde, der er angivet i bødeforelægget, jf. momslovens § 81, stk. 7, jf. opkrævningslovens § 18, stk. 1, nr. 1. Hvis den pågældende

henvisning til § 80, stk. 1, 3 og 4. Dette vil medføre, at det vil være muligt at straffe den betalingstjenesteudbyder, der forsætligt eller groft uagtsomt ikke overholder kravene i de foreslåede bestemmelser i § 80, stk. 1, 3 eller 4, med bøde. Dette vurderes nødvendigt for at kunne sikre en effektiv efterlevelse af disse krav.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med, at det i medfør af lovforslagets § 1, nr. 13, foreslås at indsætte nye bestemmelser i momsloven som § 80, stk. 1, 3 og 4, om krav til betalingstjenesteudbydere om førelse af register over oplysninger om betalingsmodtagere og betalinger, samt krav om opbevaring og tilgængelighed af disse oplysninger.

Det objektive gerningsindhold for overtrædelse af § 80, stk. 1, vil være realiseret, når en betalingstjenesteudbyder ikke overholder pligten til at føre et register.

Det objektive gerningsindhold for overtrædelse af § 80, stk. 3 og 4, vil være realiseret, når de i bestemmelserne beskrevne krav om opbevaring og tilgængelighed ikke overholdes.

Overtrædelserne vil have karakter af ordensforseelser, og det er på den baggrund forudsat, at overtrædelserne vil blive sanktioneret med en ordensbøde efter de nedenfor beskrevne bødeniveauer, uanset om overtrædelsen begås forsætligt eller groft uagtsomt, hvor der tages hensyn til den enkelte virksomheds økonomiske størrelse.

ikke erkender sig skyldig i overtrædelsen, vil sagen skulle fremsendes til politiet med henblik på afgørelse ved domstolene.

Uanset det ovenfor anførte vil fastsættelse af straffen fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne straffniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises desuden til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 12 og 13.

Til § 2

Til nr. 1

Det fremgår af chokoladeafgiftslovens § 29, stk. 2, at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.

Det foreslås, at chokoladeafgiftslovens § 29, stk. 2, ophæ-

ves, og at der i stedet indsættes nye bestemmelser som stk. 2-4.

Det følger af det foreslåede § 29, *stk. 2, 1. pkt.*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, *stk. 2, 1. pkt.*, vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsættigt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af det foreslåede § 29, *stk. 2, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, *stk. 2, 2. pkt.*, vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af det foreslåede § 29, *stk. 2, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, *stk. 2, 3. pkt.*, vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 29, *stk. 2, 4. pkt.*, at no-

tifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, *stk. 2, 4. pkt.*, vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 29, *stk. 2, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, *stk. 2, 5. pkt.*, vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*. Efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af det foreslåede § 29, *stk. 3*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 29, *stk. 3, nr. 1-3*, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, *stk. 3*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 29, *stk. 3, nr. 1-3*, er opfyldt.

Det følger af det foreslåede § 29, *stk. 3, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, *stk. 3, nr. 1*, vil medføre, at det ligesom i det foreslåede § 29, *stk. 2, 1. pkt.*, alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af det foreslåede § 29, *stk. 3, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter det foreslåede § 29, *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, *stk. 3, nr. 2*, vil medføre, at *stk. 3* ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdrager, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 29, *stk. 3, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virk-

somhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 3, nr. 3, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 29, stk. 4, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 4, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed har handlet forsætligt eller groft uagtsomt, og derved væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 3

Til nr. 1

Det fremgår af skattekontrollovens § 2, stk. 1, 1. pkt., at enhver, der er skattepligtig til Danmark, som udgangspunkt skal oplyse Skatteforvaltningen om sin indkomst hvert år, hvad enten den er positiv eller negativ, og give oplysninger om sin ejerbolig, jf. dog stk. 2.

Det fremgår af skattekontrollovens § 2, stk. 2, at en skattepligtig ikke skal give oplysninger til Skatteforvaltningen, hvis oplysningerne er eller burde være indberettet efter skatteindberetningsloven af tredjemand, som er uafhængig af den skattepligtige, og oplysningerne skal anvendes i årsopgørelsen, jf. § 8, eller læses i oplysningsskemaet, jf. § 15.

At tredjemand er uafhængig af den skattepligtige betyder, at den skattepligtige ikke selv må have haft indflydelse på den konkrete indberetning. Det gælder såvel i forhold til størrelsen af det beløb, som indberettes, som i forhold til, om indberetningen til Skatteforvaltningen i det hele taget gennemføres.

At oplysningerne læses betyder, at den skattepligtige ikke kan ændre oplysninger om visse indkomster og fradrag, som indberetningspligtige efter skatteindberetningsloven har indberettet til Skatteforvaltningen. Det følger af skattekontrollovens § 15.

Det følger af den foreslåede ændring af § 2, stk. 1, at », jf. dog stk. 2« udgår.

Den foreslåede ændring skyldes, at § 2, stk. 2, foreslås ophævet og erstattet med en bestemmelse om ansvarsfrihed i § 83 A, jf. lovforslaget § 3, nr. 2 og 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 2

Det fremgår af skattekontrollovens § 2, stk. 1, 1. pkt., at enhver, der er skattepligtig til Danmark, som udgangspunkt skal oplyse Skatteforvaltningen om sin indkomst hvert år, hvad enten den er positiv eller negativ, og give oplysninger om sin ejerbolig.

Det fremgår dog af skattekontrollovens § 2, stk. 2, at en skattepligtig ikke skal give oplysninger til Skatteforvaltningen, hvis oplysningerne er eller burde være indberettet efter skatteindberetningsloven af tredjemand, som er uafhængig af den skattepligtige, og oplysningerne skal anvendes i årsopgørelsen, jf. § 8, eller læses i oplysningsskemaet, jf. § 15.

Skattekontrollovens § 2, stk. 2, medfører, at den skattepligtige ikke kan pålægges straf i medfør af straffebestemmelserne i skattekontrollovens §§ 82 og 83, for så vidt angår oplysningerne fra den uafhængige tredjemand.

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, at uanset fristerne for ordinær ansættelse i medfør af § 26 kan en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat foretages eller ændres efter Skatteforvaltningens bestemmelse, hvis den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en ansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.

Det foreslås, at skattekontrollovens § 2, stk. 2, ophæves.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at det foreslås at indsætte en bestemmelse om ansvarsfrihed i § 83 A, jf. lovforslagets § 3, nr. 7.

Forslaget vil sammen med lovforslagets § 3, nr. 7, medføre, at skattekontrollovens regler om ansvarsfrihed alene vil

angå muligheden for at straffe skattepligtige i medfør af straffebestemmelserne i §§ 82 og 83. Dermed tydeliggøres det samtidig, at skattekontrollovens regler om ansvarsfrihed ikke vil kunne finde anvendelse ved vurderingen af, om der kan ske ekstraordinær ansættelse i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 7.

Vurderingen af, om der kan ske ekstraordinær genoptagelse i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, hvor der i årsopgørelsen har indgået indberetninger fra tredjemand, vil i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af, om den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en ansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 3

Det fremgår af skattekontrollovens § 6, stk. 1, nr. 3, at skatteministeren efter indstilling fra Skatterådet fastsætter regler om opbevaring af det skattemæssige årsregnskab og af regnskabsmateriale, som har betydning for opgørelsen af den erhvervsdrivendes skattepligtige indkomst, medmindre regnskabsmaterialet er omfattet af bogføringslovens § 10, stk. 1-3.

Det følger af den foreslåede ændring af skattekontrollovens § 6, stk. 1, nr. 3, at henvisningen til bogføringslovens § 10, stk. 1-3, ændres til bogføringslovens § 12, stk. 1.

Det skyldes, at den tidligere bogføringslovs § 10, stk. 1, nu er videreført i § 12, stk. 1, i den nye bogføringslov, jf. lov nr. 700 af 24. maj 2022, og at den tidligere bogføringslovs § 10, stk. 2 og 3, ikke er videreført i den nye bogføringslov.

Efter den nye bogføringslovs § 12, stk. 1, skal virksomheder på betryggende vis opbevare regnskabsmateriale i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører.

Justeringen af skattekontrollovens § 6 blev ikke gennemført samtidig med gennemførelsen af den nye bogføringslov, da det var vurderingen, at retstilstanden efter skattekontrolloven ville være uændret efter gennemførelsen af den nye bogføringslov.

Der er alene tale om en redaktionel ændring.

Til nr. 4

Det følger af skattekontrollovens § 82, stk. 1, at den, der med forsæt til at unddrage det offentlige skat, afgiver urigtige, vildledende eller ufuldstændige oplysninger til Skatteforvaltningens brug for afgørelse af skattepligt eller skatteansættelse, straffes for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Det foreslås, at », jf. dog § 83 A« indsættes efter »§ 289« i skattekontrollovens § 82, stk. 1.

Henvisningen til § 83 A foreslås indsat, da det i medfør af lovforslagets § 3, nr. 7, foreslås at indsatte en ny bestemmelse om straffrihed som § 83 A.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget og til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 7.

Til nr. 5

Det fremgår af skattekontrollovens § 82, stk. 2, at den skattepligtige kun kan drages til ansvar for de oplysninger, som den skattepligtige selv skal afgive, kan korrigere i oplysningsskemaet eller har haft indflydelse på ved indberetningen, forinden oplysningen indgår i oplysningsskemaet.

Skattekontrollovens § 82, stk. 2, har ikke nogen selvstændig betydning, idet skattekontrollovens § 2, stk. 2, isoleret set medfører, at den skattepligtige højst kan drages til ansvar for de oplysninger, som den skattepligtige selv skal afgive, kan korrigere i oplysningsskemaet eller har haft indflydelse på ved indberetningen, forinden oplysningen indgår i oplysningsskemaet.

Det foreslås, at § 82, stk. 2, ophæves.

Baggrunden for ændringen er, at det med lovforslagets § 3, nr. 2 og 7, foreslås at erstatte den gældende bestemmelse om ansvarsfrihed i skattekontrollovens § 2, stk. 2, med en bestemmelse om ansvarsfrihed i § 83 A, der vil fremgå af kapitlet om straffebestemmelser, og som vil finde anvendelse for både §§ 82 og 83. Det anses derfor ikke for nødvendigt eller hensigtsmæssigt også at have en selvstændig bestemmelse, der angår ansvarsfrihed, i § 82, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 6

Det følger af skattekontrollovens § 83, stk. 4, at den, der med forsæt til at unddrage det offentlige skat, overtræder stk. 1-3, straffes for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Skattekontrollovens § 83, stk. 1-3, angår passiv skattesvig og hjemler straf til den, der ikke underretter Skatteforvaltningen om, at en skatteansættelse eller en skønsmæssig ansættelse er for lav eller ikke afgiver de til skatteansættelsen pligtige oplysninger inden oplysningsfristernes udløb.

Det foreslås, at », jf. dog § 83 A« indsættes efter »§ 289« i skattekontrollovens § 83, stk. 4.

Henvisningen til § 83 A foreslås indsat, da det i medfør af lovforslagets § 3, nr. 7, foreslås at indsatte en ny bestemmelse om straffrihed som § 83 A.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget og til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 7.

Til nr. 7

Det fremgår af skattekontrollovens § 2, stk. 1, 1. pkt., at enhver, der er skattepligtig til Danmark, som udgangspunkt skal oplyse Skatteforvaltningen om sin indkomst hvert år, hvad enten den er positiv eller negativ, og give oplysninger om sin ejerbolig.

Det fremgår dog af skattekontrollovens § 2, stk. 2, at en

skattepligtig ikke skal give oplysninger til Skatteforvaltningen, hvis oplysningerne er eller burde være indberettet efter skatteindberetningsloven af tredjemand, som er uafhængig af den skattepligtige, og oplysningerne skal anvendes i årsopgørelsen, jf. § 8, eller låses i oplysningsskemaet, jf. § 15.

Skatteindberetningsloven indeholder indberetningspligter for tredjemænd, dvs. for andre end den, der indberettes om. Konkret indeholder skatteindberetningsloven indberetningspligter for navnlig arbejds- og hvervgivere m.v. (kapitel 1), finansielle virksomheder m.v. (kapitel 2), fonde og foreninger m.v. (kapitel 3), selskaber m.v. (kapitel 4), fagforeninger og arbejdsløsheds-kasser (kapitel 5) og offentlige myndigheder (kapitel 6).

Reglerne i skattekontrollovens § 8 angår skattepligtige, som modtager en årsopgørelse i stedet for et oplysningsskema. Efter § 8, stk. 1, kan skatteministeren fastsætte regler om, hvilke skattepligtige der modtager en årsopgørelse i stedet for et oplysningsskema. Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1302 af 14. november 2018 om fysiske personers modtagelse af en årsopgørelse i stedet for et oplysningsskema med senere ændring.

Oplysninger, der indberettes efter skatteindberetningsloven, kan også være anvendt i årsopgørelsens eller oplysningsskemaets låste felter efter skattekontrollovens § 15. Efter § 15, stk. 1, kan skatteministeren fastsætte regler om, at nærmere angivne skattepligtige ikke kan ændre oplysninger om visse indkomster og fradrag, som indberetningspligtige efter skatteindberetningsloven har indberettet til Skatteforvaltningen. Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1300 af 14. november 2018 om begrænsning i adgangen for visse skattepligtige til at ændre oplysninger om indkomster og fradrag i oplysningsskemaet og årsopgørelsen.

Skattekontrollovens § 2, stk. 2, medfører, at den skattepligtige ikke kan pålægges straf i medfør af straffebestemmelserne i skattekontrollovens §§ 82 og 83, for så vidt angår oplysningerne fra den uafhængige tredjemand.

Skattekontrollovens § 82 angår aktiv skattesvig og hjemler straf til den, der afgiver urigtige, vildledende eller ufuldstændige oplysninger til Skatteforvaltningens brug for afgørelse af skattepligt eller skatteansættelse, jf. stk. 1.

Skattekontrollovens § 83 angår passiv skattesvig og hjemler straf til den, der ikke underretter Skatteforvaltningen om, at en skatteansættelse eller en skønsmæssig ansættelse er for lav, eller ikke afgiver de til skatteansættelsen pligtige oplysninger inden oplysningsfristernes udløb.

Straffen for at overtræde §§ 82 eller 83 er bøde, hvis handlingen begås groft uagtsomt, eller bøde eller fængsel, hvis oplysningerne afgives med fortsæt til at unddrage det offentlige skat, jf. § 82, stk. 1 og 3, og § 83, stk. 4 og 5.

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, at uanset fristerne for ordinær ansættelse i medfør af § 26 kan en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat foretages eller ændres efter Skatteforvaltningens bestemmelse, hvis den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyn-

dighederne har foretaget en ansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.

Det foreslås at indsætte en bestemmelse i skattekontrolloven om ansvarsfrihed som § 83 A. Med bestemmelsen om ansvarsfrihed foreslås det, at en skattepligtig ikke kan ifalde ansvar efter §§ 82 eller 83 for oplysninger, der er eller burde være indberettet efter skatteindberetningsloven af tredjemand, som er uafhængig af den skattepligtige, hvis 1) oplysningerne skal anvendes i den skattepligtiges årsopgørelse, jf. § 8, og den skattepligtige ved modtagelse af årsopgørelsen ikke af Skatteforvaltningen gøres særskilt opmærksom på sin oplysningspligt, hvad angår de pågældende oplysninger, jf. § 2, stk. 1, eller 2) oplysningerne skal låses i den skattepligtiges årsopgørelse eller oplysningsskema, jf. § 15.

Bestemmelsen vil erstatte den eksisterende bestemmelse om ansvarsfrihed i skattekontrollovens § 2, stk. 2, der foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 3, nr. 2.

Ændringen vil medføre, at skattekontrollovens regler om ansvarsfrihed alene vil angå muligheden for at straffe skattepligtige i medfør af straffebestemmelserne i §§ 82 og 83. Dermed tydeliggøres det samtidig, at skattekontrollovens regler om ansvarsfrihed ikke vil kunne finde anvendelse ved vurderingen af, om der kan ske ekstraordinær ansættelse i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5.

Vurderingen af, om der kan ske ekstraordinær genoptagelse i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, hvor der i årsopgørelsen har indgået indberetninger fra tredjemand, vil i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af, om den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en ansættelse på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.

Hvad angår § 83 A, nr. 1, vil ansvarsfriheden finde anvendelse, hvis oplysningerne fra den uafhængige tredjemand skal anvendes i den skattepligtiges årsopgørelse, jf. § 8, og Skatteforvaltningen ved modtagelsen af årsopgørelsen ikke har gjort den skattepligtige særskilt opmærksom på dennes oplysningspligt, hvad angår de pågældende oplysninger, jf. § 2, stk. 1.

At tredjemand er uafhængig af den skattepligtige betyder, at den skattepligtige ikke selv må have haft indflydelse på den konkrete indberetning. Det vil gælde såvel i forhold til størrelsen af det beløb, som indberettes, som i forhold til, om indberetningen til Skatteforvaltningen i det hele taget gennemføres.

Skatteforvaltningen vil alene kunne gøre den skattepligtige særskilt opmærksom på dennes oplysningspligt med den virkning, at § 83 A, nr. 1, ikke finder anvendelse, hvis den skattepligtiges opfyldelse af oplysningspligten anses for nødvendig for at kunne beregne den pågældende indkomst, som indberetningen angår.

Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis der er tale om indberetninger om lån med flere debitorer, hvor Skatteforvaltningen ikke kender til det indbyrdes hæftelsesforhold, eller hvis der er tale om indberetninger om visse værdipapi-

rer, hvor det er nødvendigt, at de indberettede oplysninger suppleres med borgerens oplysninger om gevinst eller tab, for at Skatteforvaltningen kan foretage den korrekte skattemæssige behandling.

Det vil også kunne være tilfældet i den situation, hvor Skatteforvaltningens systemer ikke kan beregne indkomsten trods modtagelse af korrekte tredjepartsoplysninger, og oplysninger fra den skattepligtige derfor er nødvendige for at kunne foretage den korrekte skattemæssige behandling.

Sidstnævnte situation kan f.eks. opstå, hvis en bank har indberettet købs- og salgssummer af aktier, og Skatteforvaltningen uanset dette mangler oplysninger fra den skattepligtige for at kunne beregne den skattepligtiges gevinst på aktier korrekt. En sådan situation kan f.eks. opstå i forbindelse med shorthandler, hvor aktier sælges, før de er købt, eller hvor beregningen ikke understøttes af Skatteforvaltningens værdipapirsystem, som derfor ikke kan beregne gevinsten eller tabet. Her vil det derfor være nødvendigt at få yderligere oplysninger fra den skattepligtige om shorthandlerne.

Skatteforvaltningen vil kunne gøre den skattepligtige særskilt opmærksom på dennes oplysningspligt med den virkning, at § 83 A, nr. 1, ikke finder anvendelse, uanset om oplysningerne fra tredjemand mangler eller er korrekte, forkerte eller mangelfulde. Det afgørende vil være, at oplysningerne fra den skattepligtige er nødvendige for at kunne beregne den skattepligtige indkomst, jf. også ovenfor.

Hvis en indberetning fra tredjemand i denne situation viser sig at være forkert, og den skattepligtige lægger indberetningerne til grund for sin i øvrigt korrekte opfyldelse af sin oplysningspligt, må det sædvanligvis formodes, at den skattepligtige ikke har handlet forsætligt eller groft uagtsomt. Derfor vil der som udgangspunkt skulle udvises tilbageholdenhed med at gøre et straffeansvar gældende mod den skattepligtige i denne situation. Tilsvarende vil gælde, hvis den indberetningspligtige i den nævnte situation, hvor oplysninger fra den skattepligtige er nødvendige, ikke opfylder sin pligt til at indberette til Skatteforvaltningen, og den skattepligtige derfor ikke har et grundlag at oplyse på.

Hvad angår § 83 A, nr. 2, vil ansvarsfriheden finde anvendelse i alle tilfælde, hvor oplysningerne fra tredjemand skal låses i den skattepligtiges årsopgørelse eller oplysningschema, jf. § 15.

At oplysningerne låses vil betyde, at den skattepligtige ikke vil kunne ændre oplysninger om visse indkomster og fradrag, som indberetningspligtige efter skatteindberetningsloven har indberettet til Skatteforvaltningen. Det følger af skattekontrollovens § 15.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 4

Til nr. 1

Det fremgår af affalds- og råstofafgiftslovens § 24, stk. 1, at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender

varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne.

Det foreslås at affalds- og råstofafgiftslovens § 24, *stk. 1*, ophæves, og at der i stedet indsættes nye bestemmelser som *stk. 1-3*.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 1, 1. pkt.*, vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 1, 2. pkt.*, vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 1, 3. pkt.*, vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat

overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 1, 4. pkt.*, vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 1, 5. pkt.*, vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*. Efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 2*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 24, *stk. 2, nr. 1-3*, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 2*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 24, *stk. 2, nr. 1-3*, er opfyldt.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 2, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 2, nr. 1*, vil medføre, at det ligesom i det foreslåede § 24, *stk. 1, 1. pkt.*, alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 2, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter det foreslåede § 24, *stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 2, nr. 2*, vil medføre, at *stk. 2* ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdra-

ger, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 2, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 2, nr. 3*, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 3*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 3*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til *pkt. 2.3* i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 5

Til nr. 1

Det fremgår af batteriafgiftslovens § 24, *stk. 1*, at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer,

hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne.

Det foreslås, at batteriafgiftslovens § 24, stk. 1, ophæves, og der i stedet indsættes nye bestemmelser som stk. 1-3. Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1, 1. pkt., vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1, 2. pkt., vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1, 3. pkt., vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat

overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1, 4. pkt., vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 1, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1, 5. pkt., vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, stk. 1. Efter skattekontrollovens § 69, stk. 1, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 2*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 24, stk. 2, nr. 1-3, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 2, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 24, stk. 2, nr. 1-3, er opfyldt.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 2, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 2, nr. 1, vil medføre, at det ligesom i det foreslåede § 24, stk. 1, 1. pkt., alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 2, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter det foreslåede § 24, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 2, nr. 2, vil medføre, at stk. 2 ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdra-

ger, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 2, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 2, nr. 3*, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 24, *stk. 3*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 24, *stk. 3*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 6

Til nr. 1

Det fremgår af bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 31, *stk. 1*, at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender

der varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne.

Det foreslås, at bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 31, *stk. 1*, ophæves, og at der i stedet indsættes nye bestemmelser som *stk. 1-3*. *Stk. 2* bliver herefter *stk. 4*.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 1, 1. pkt.*, vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 1, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 1, 2. pkt.*, vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 1, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 1, 3. pkt.*, vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat

overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 1, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 1, 4. pkt.*, vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 1, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 1, 5. pkt.*, vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*. Efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 2*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 31, *stk. 2, nr. 1-3*, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 2*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 31, *stk. 2, nr. 1-3*, er opfyldt.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 2, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 2, nr. 1*, vil medføre, at det ligesom i det foreslåede § 31, *stk. 1, 1. pkt.*, alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 2, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter det foreslåede § 31, *stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 2, nr. 2*, vil medføre, at *stk. 2* ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdra-

ger, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 2, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 2, nr. 3*, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 31, *stk. 3.*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, *stk. 3*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til *pkt. 2.3* i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 7

Til nr. 1

Det fremgår af *cfc-afgiftslovens § 15* at foruden den personkreds, der er omhandlet i § 10 i lov om opkrævning af

skatter og afgifter m.v., hæfter de i cfc-afgiftslovens § 3 d nævnte registrerede varemottagere og den, der er i besiddelse af varen, for betaling af afgift efter bestemmelserne i denne lov.

Det foreslås, at der i cfc-afgiftslovens § 15 indsættes nye bestemmelser som stk. 2-4.

Det følger af den foreslåede § 15, *stk. 2, 1. pkt.*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 2, 1. pkt.*, vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af den foreslåede § 15, *stk. 2, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 2, 2. pkt.*, vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af den foreslåede § 15, *stk. 2, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 2, 3. pkt.*, vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat

overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 15, *stk. 2, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 2, 4. pkt.*, vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 15, *stk. 2, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 2, 5. pkt.*, vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*. Efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af den foreslåede § 15, *stk. 3*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 15, *stk. 3, nr. 1-3*, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 3*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 15, *stk. 2, nr. 1-3*, er opfyldt.

Det følger af den foreslåede § 15, *stk. 3, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 3, nr. 1*, vil medføre, at det ligesom i den foreslåede § 15, *stk. 2, 1. pkt.*, alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af den foreslåede § 15, *stk. 3, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter den foreslåede § 15, *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 3, nr. 2*, vil medføre, at *stk. 3* ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdra-

ger, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 15, *stk. 3, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 3, nr. 3*, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 15, *stk. 4*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, *stk. 4*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 8

Til nr. 1

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 20, *stk. 1*, at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer,

hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne.

Det foreslås, at emballageafgiftslovens § 20, *stk. 1*, ophæves, og at der i stedet indsættes nye bestemmelser som *stk. 1-3*. *Stk. 2* bliver herefter *stk. 4*.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 1, 1. pkt.*, vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 1, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 1, 2. pkt.*, vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 1, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 1, 3. pkt.*, vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat

overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 1, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 1, 4. pkt.*, vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 1, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 1, 5. pkt.*, vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*. Efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 2*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 20, *stk. 2, nr. 1-3*, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 2*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 20, *stk. 2, nr. 1-3*, er opfyldt.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 2, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 2, nr. 1*, vil medføre, at det ligesom i det foreslåede § 20, *stk. 1, 1. pkt.*, alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 2, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter det foreslåede § 20, *stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 2, nr. 2*, vil medføre, at *stk. 2* ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdra-

ger, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 2, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 2, nr. 3*, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 20, *stk. 3*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 20, *stk. 3*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til *pkt. 2.3* i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 9

Til nr. 1

Virksomheder, der fremstiller eller fra udlandet modtager afgiftspligtige varer, skal registreres som oplagshaver hos

Skatteforvaltningen, jf. forbrugsafgiftslovens § 14 a, stk. 1, 1. pkt.

Efter § 14 a, stk. 5, kan Skatteforvaltningen dog tillade, at afgiftsberigtigelsen af de i §§ 3 og 11 nævnte varer, der modtages fra udlandet i erhvervsmæssigt øjemed, afregnes efter reglerne i § 16 a, stk. 1-7.

Varer omfattet af lovens § 3 er glødelamper m.v. samt elektriske sikringer, og varer omfattet af lovens § 11 er kaffe, kaffeekstrakter, kaffeerstatninger m.v.

I forbrugsafgiftslovens § 16 a, stk. 1-7, findes reglerne om modtagelse af varer fra udlandet, herunder registrerede varemottagere.

Hensigten med reglen i forbrugsafgiftslovens § 14 a, stk. 5, er, at virksomheder, som ikke fremstiller varer omfattet §§ 3 eller 11, men som alene modtager varer fra udlandet i erhvervsmæssigt øjemed, kan registreres som varemottagere efter § 16 a, stk. 3.

I henhold til ordlyden af § 14 a, stk. 5, kan virksomheder først få lov til at afregne afgift som varemottager (efter reglerne i § 16 a, stk. 1-7), hvis de har fået tilladelse fra Skatteforvaltningen.

I praksis er der dog ikke tale om en egentlig tilladelse, men blot at virksomhederne anmelder sig til registrering som varemottager.

Det følger af den foreslåede affattelse af forbrugsafgiftslovens § 14 a, stk. 5, at virksomheder, der kun modtager afgiftspligtige varer omfattet af §§ 3 og 11 fra udlandet, vil kunne anmelde sig som registrerede varemottagere hos Skatteforvaltningen, jf. § 16 a.

Det foreslåede vil medføre, at virksomheder, der ikke fremstiller afgiftspligtige varer omfattet af § 3 (glødelamper m.v. samt elektriske sikringer) og varer omfattet af § 11 (kaffe, kaffeekstrakter, kaffeerstatninger m.v.), men blot modtager disse i erhvervsmæssigt øjemed fra udlandet, vil kunne vælge anmelde sig som registrerede varemottagere hos Skatteforvaltningen uden at skulle indhente en tilladelse hos Skatteforvaltningen.

Anmeldelse til registrering sker hos Erhvervsstyrelsen via virk.dk.

Da virksomhederne heller ikke efter gældende ret skal indhente en tilladelse for at kunne anmelde sig som registreret varemottager, er det foreslåede en præcisering af bestemmelsen, og ændrer ikke i den materielt gældende retstilstand.

Til nr. 2

Det fremgår af forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 1. pkt., at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, i denne lov, skal betale afgift af varerne.

Det foreslås, at der i forbrugerafgiftslovens § 18 a indsættes nye bestemmelser som stk. 1-3. § 18 a, stk. 1 bliver herefter stk. 4.

Det følger af den foreslåede § 18 a, stk. 1, 1. pkt., at hvis

en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, i denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 1, 1. pkt., vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer omfattet af § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af den foreslåede § 18 a, stk. 1, 2. pkt., at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 1, 2. pkt., vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af den foreslåede § 18 a, stk. 1, 3. pkt., at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 1, 3. pkt., vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer omfattet af § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 18 a, stk. 1, 4. pkt., at

notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 1, 4. pkt., vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 18 a, *stk. 1, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformati-
onsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 1, 5. pkt., vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, stk. 1. Efter skattekontrollovens § 69, stk. 1, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformati-
onsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af den foreslåede § 18 a, *stk. 2*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer omfattet af § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 18 a, stk. 2, nr. 1-3, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 18 a, stk. 2, nr. 1-3, er opfyldt.

Det følger af den foreslåede § 18 a, *stk. 2, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer omfattet af § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, nr. 1, vil medføre, at det ligesom i den foreslåede § 18 a, stk. 1, 1. pkt., alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af den foreslåede § 18 a, *stk. 2, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter den foreslåede § 18 a, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, nr. 2, vil medføre, at stk. 2 ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdrager, tilegner sig eller anvender varer omfattet af § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 18 a, *stk. 2, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, nr. 3, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer omfattet af § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af den foreslåede § 18 a, *stk. 3*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer omfattet af § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 3, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 3

Det fremgår af forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 1. pkt., at enhver virksomhed, der overdrager, erhverver, tilegner sig, opbevarer eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller

§ 13 b, stk. 1, afkræves det skyldige beløb til betaling senest 14 dage efter påkrav.

Det følger af det foreslåede, at forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 1. pkt., vil blive ophævet.

Baggrunden herfor er, at forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 1. pkt., vil blive erstattet af den foreslåede notifikations- og hæftelsesordning, som er foreslået i lovforslagets § 9, nr. 2.

Den foreslåede ophævelse af § 18 a, stk. 1, 1. pkt., vil medføre, at virksomheder fremover vil være omfattet af den foreslåede notifikations- og hæftelsesordning i § 18 a, stk. 1-3, jf. lovforslagets § 9, nr. 2.

Til nr. 4

Det fremgår af forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 2. pkt., at hvis størrelsen af det skyldige beløb ikke kan opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber, kan Skatteforvaltningen foretage en skønsmæssig ansættelse af beløbet.

Beløbet, der henvises til, fremgår af forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 1. pkt.

Det følger af den foreslåede § 18 a, stk. 1, 2. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., at der efter »beløb« indsættes »efter stk. 2 og 3«.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 1, 2. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., vil medføre, at størrelsen af det skyldige beløb, der skal opgøres efter de foreslåede § 18 a, stk. 2 og 3, jf. lovforslagets § 9, nr. 3, skønsmæssigt kan ansættes af Skatteforvaltningen, hvis beløbet ikke kan opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber.

Det betyder, at hvis Skatteforvaltningen f.eks. i forbindelse med et kontrolbesøg hos en virksomhed konstaterer, at der ikke er betalt den afgift, som skulle være betalt efter forbrugsafgiftslovens § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, og det ikke er muligt at opgøre grundlaget af ubetalt afgift på baggrund af virksomhedens regnskaber, vil Skatteforvaltningen kunne foretage en skønsmæssig ansættelse af beløbet. Det kan f.eks. være, hvis der er mangler i virksomhedens regnskaber.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 9, nr. 2 og 3. I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 1. pkt., ophævet. I stedet foreslås det i lovforslagets § 9, nr. 2, at indsætte tre nye stykker som forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1-3. Det beløb, der henvises til i § 18 a, stk. 1, 2. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., vil efter det foreslåede være beløbet, der omtales i de i lovforslagets § 9, nr. 2, foreslåede § 18 a, stk. 2 og 3, i forbrugsafgiftsloven.

Til nr. 5

Det fremgår af forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 3. pkt., at opkrævningslovens §§ 6 og 7 og § 8, stk. 1, nr. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

Det betyder, at Skatteforvaltningen kan pålægge et gebyr for erindringsskrivelser (opkrævningslovens § 6), at der kan pålægges renter (opkrævningslovens § 7), og at der kan gives fritagelse for betaling af gebyret efter § 6 og renter

efter § 7 (opkrævningslovens § 8, stk. 1, nr. 2 og 3), når der opkræves beløb efter forbrugsafgiftslovens § 18 a.

Det følger af den foreslåede § 18 a, stk. 1, 3. pkt., der bliver stk. 4, 2. pkt., at der efter »anvendelse« indsættes »på beløb omfattet af stk. 2 og 3«.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 1, 3. pkt., der bliver stk. 4, 2. pkt., vil medføre, at opkrævningslovens §§ 6 og 7 og § 8, stk. 1, nr. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse på beløb, der opkræves efter de foreslåede § 18 a, stk. 2 og 3, jf. lovforslagets § 9, nr. 3.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 9, nr. 2 og 3. I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1, 1. pkt., ophævet. I stedet foreslås det i lovforslagets § 9, nr. 2, at indsætte tre nye stykker som forbrugsafgiftslovens § 18 a, stk. 1-3. Derfor er det nødvendigt at indsætte en henvisning i § 18 a, stk. 1, 3. pkt., der bliver stk. 4., 2. pkt., til de relevante stykker, som bestemmelsen finder anvendelse på.

Til nr. 6

Det fremgår af forbrugsafgiftslovens § 21, at foruden den personkreds, der er omhandlet i § 10 i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., hæfter de i § 16 a, stk. 3, nævnte varemottagere og den, der er i besiddelse af varen, for betaling af afgift efter bestemmelserne i denne lov.

Det foreslås, at der i forbrugsafgiftslovens § 21 indsættes nye bestemmelser som stk. 2-4.

Det følger af den foreslåede § 21, stk. 2, 1. pkt., at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 2, 1. pkt., vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætteligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af den foreslåede § 21, stk. 2, 2. pkt., at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 2, 2. pkt., vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, kan blive

tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af den foreslåede § 21, *stk. 2, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 2, 3. pkt., vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 21, *stk. 2, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 2, 4. pkt., vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 21, *stk. 2, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 2, 5. pkt., vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, stk. 1. Efter skattekontrollovens § 69, stk. 1, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af den foreslåede § 21, *stk. 3*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 21, stk. 3, nr. 1-3, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 3, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 21, stk. 3, nr. 1-3, er opfyldt.

Det følger af den foreslåede § 21, *stk. 3, nr. 1*, at den første

betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 3, nr. 1, vil medføre, at det ligesom i den foreslåede § 21, stk. 2, 1. pkt., alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af den foreslåede § 21, *stk. 3, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter den foreslåede § 21, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 3, nr. 2, vil medføre, at stk. 3 ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdrager, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 21, *stk. 3, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 3, nr. 3, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af den foreslåede § 21, *stk. 4*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 4, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.

- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 10

Det fremgår af isafgiftslovens § 6 at foruden den personkreds, der er omhandlet i § 10 i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., hæfter de i § 1, stk. 5, nævnte varemodtagere og den, der er i besiddelse af varen, for betaling af afgift efter bestemmelserne i denne lov.

Det foreslås, at der i isafgiftslovens § 6 indsættes nye bestemmelser som stk. 2-4.

Det følger af den foreslåede af § 6, *stk. 2, 1. pkt.*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 2, 1. pkt.*, vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af den foreslåede § 6, *stk. 2, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 2, 2. pkt.*, vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn

til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af den foreslåede § 6, *stk. 2, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 2, 3. pkt.*, vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 6, *stk. 2, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 2, 4. pkt.*, vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af den foreslåede § 6, *stk. 2, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 2, 5. pkt.*, vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, stk. 1. Efter skattekontrollovens § 69, stk. 1, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af den foreslåede § 6, *stk. 3*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 6, *stk. 3, nr. 1-3*, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, *stk. 3*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 6, *stk. 3, nr. 1-3*, er opfyldt.

Det følger af den foreslåede § 6, *stk. 3, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3, nr. 1, vil medføre, at det ligesom i det foreslåede § 6, stk. 2, 1. pkt., alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af det foreslåede § 6, *stk. 3, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter det foreslåede § 6, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3, nr. 2, vil medføre, at stk. 3 ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdrager, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 6, *stk. 3, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3, nr. 3, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 6, *stk. 4*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 4, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.

- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 11

Til nr. 1

Det fremgår af kvælstofafgiftslovens § 26, stk. 1, at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne.

Det foreslås, at kvælstofafgiftslovens § 26, stk. 1, ophæves, og at der i stedet indsættes nye bestemmelser som stk. 1-3. Stk. 2-4 bliver herefter stk. 4-6.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, stk. 1, 1. pkt., vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 1, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, stk. 1, 2. *pkt.*, vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltager i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov,

eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 1, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, *stk. 1, 3. pkt.*, vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 1, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, *stk. 1, 4. pkt.*, vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 1, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, *stk. 1, 5. pkt.*, vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*. Efter skattekontrollovens § 69, *stk. 1*, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 2*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 26, *stk. 2*, *nr. 1-3*, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, *stk. 2*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 26, *stk. 2*, *nr. 1-3*, er opfyldt.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 2, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, *stk. 2, nr. 1*, vil med-

føre, at det ligesom i det foreslåede § 26, *stk. 1, 1. pkt.*, alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 2, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter det foreslåede § 26, *stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, *stk. 2, nr. 2*, vil medføre, at *stk. 2* ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdrager, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 2, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, *stk. 2, nr. 3*, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 26, *stk. 3*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 26, *stk. 3*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 12

Til nr. 1

Det fremgår af lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 1, 1. pkt., at der skal betales en afgift til statskassen af virksomheder, der mod vederlag leverer varer og ydelser, der er fritaget for afgift efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 1, nr. 3, nr. 5 og 6, nr. 10-12, nr. 15 og 16 og nr. 19, jf. dog stk. 2 og 3.

Efter lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 10, omfatter afgiftspligten efter stk. 1, 1. pkt., ikke virksomhedens aktiviteter vedrørende almen voksenuddannelse omfattet af lov om almen voksenuddannelse.

Det foreslås i lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 10, at »voksenuddannelse og« ændres til »voksenuddannelse.«.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 2

Det fremgår af lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 1, 1. pkt., at der skal betales en afgift til statskassen af virksomheder, der mod vederlag leverer varer og ydelser, der er fritaget for afgift efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 1, nr. 3, nr. 5 og 6, nr. 10-12, nr. 15 og 16 og nr. 19, jf. dog stk. 2 og 3.

Efter lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 11, omfatter afgiftspligten efter stk. 1, 1. pkt., ikke virksomhedens aktiviteter vedrørende bl.a. uddannelser omfattet af lov om forberedende grunduddannelse og afsøgningsforløb omfattet af lov om kommunal indsats for unge under 25 år.

Det foreslås i lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 11, at »år« ændres til »år, og«.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 3

Det fremgår af lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 1, 1. pkt., at der skal betales en afgift til statskassen af virksomheder, der mod vederlag leverer varer og ydelser, der er fritaget for afgift efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, som vedrører finansielle aktiviteter.

Finansielle aktiviteter omfatter bl.a. långivning, jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a.

EU-Domstolen fandt i sag C-281/91, Muys'en de Winter's Buow-en Aannemingsbedrijf BV, at en leverandør af goder eller tjenesteydelser, der giver en kunde henstand med betaling af prisen mod erlæggelse af rente, må anses for at yde et momsfristaget lån i momssystemdirektivets forstand.

Det er således vurderingen, at energivirksomheders indefrysning til kunder i forbindelse med indefrysningsordningen for høje energiregninger udgør en momsfri finansiell aktivitet efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a, da der efter indefrysningsordningen påløber renter på det indefrosne beløb.

Det indebærer, at energivirksomheders indefrysning inkl. påløbne renter samt gebyrer, som virksomhederne kan opkræve til dækning af administrationsomkostninger forbundet med ordningen, udgør en momsfri finansiell aktivitet efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a.

Energivirksomhederne er dermed lønsumsafgiftspligtige af aktiviteter vedrørende den indefrysning, der ydes i forbindelse med indefrysningsordningen for høje energiregninger, jf. lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 1, 1. pkt.

Det må formodes, at energivirksomhederne vil overvælte en økonomisk byrde som følge af afgiftspligten vedrørende aktiviteterne med indefrysningsordningen på deres kunder. Dette har ikke været tilsigtet, og det er derfor vurderingen, at energivirksomhederne ikke bør betale lønsumsafgift vedrørende de omhandlede aktiviteter.

Det følger derfor af den foreslåede ændring af lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 12, at energivirksomheder ikke skal betale lønsumsafgift af virksomhedens aktiviteter, der vedrører finansielle ydelser i forbindelse med indefrysning for høje energiregninger ydet efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger.

Den foreslåede bestemmelse i lønsumsafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 12, vil medføre, at fritagelsen for betaling af lønsumsafgift gælder for aktiviteter vedrørende indefrysning ydet til el- og gasregninger fra den 1. november 2022 til den 31. oktober 2028, mens fritagelsen for betaling af lønsumsafgift vil gælde for aktiviteter vedrørende indefrysning ydet til fjernvarmregninger fra den 1. januar 2023 til den 31. december 2028. Efter forslaget vil fritagelsen for betaling af lønsumsafgift således gælde med tilbagevirkende kraft.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Til nr. 1

Det fremgår af opløsningsmiddelafgiftslovens § 23, stk. 1, at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne.

Det foreslås, at opløsningsmiddelafgiftslovens § 23, stk. 1, ophæves, og at der i stedet indsættes nye bestemmelser som stk. 1-3. Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

Det følger af det foreslåede § 23, stk. 1, 1. pkt., at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 1, 1. pkt., vil

medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsættigt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsunddragne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af det foreslåede § 23, *stk. 1, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 1, 2. pkt., vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskat og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af det foreslåede § 23, *stk. 1, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 1, 3. pkt., vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 23, *stk. 1, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 1, 4. pkt., vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 23, *stk. 1, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 1, 5. pkt., vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, stk. 1. Efter skattekontrollovens § 69, stk. 1, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af det foreslåede § 23, *stk. 2*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 23, stk. 2, nr. 1-3, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 2, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 23, stk. 2, nr. 1-3, er opfyldt.

Det følger af det foreslåede § 23, *stk. 2, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 2, nr. 1, vil medføre, at det ligesom i det foreslåede § 23, stk. 1, 1. pkt., alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af det foreslåede § 23, *stk. 2, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter det foreslåede § 23, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 2, nr. 2, vil medføre, at stk. 2 ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdrager, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 23, *stk. 2, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsættigt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 2, nr. 3, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsættigt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 23, *stk. 3*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 23, *stk. 3*, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 14

Til nr. 1

Det fremgår af pvc-afgiftslovens § 19, *stk. 1*, at den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne.

Det foreslås, at pvc-afgiftslovens § 19, *stk. 1*, ophæves, og at der i stedet indsættes nye bestemmelser som *stk. 1-3*. *Stk. 2* bliver herefter *stk. 4*.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, *stk. 1, 1. pkt.*, vil medføre, at hvis Skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, som der ikke er betalt den afgift af, som skulle være

betalt, kan Skatteforvaltningen udstede en notifikation. Notifikationen vil kunne blive givet til alle virksomheder uanset om de har handlet i god tro, groft uagtsomt eller forsætligt. For virksomheder i god tro er et af formålene med at udstede en notifikation blandt andet at gøre virksomheden opmærksom på, at den har handlet med afgiftsundtagne varer, og derved bringe den ud af sin eventuelle gode tro eller simple uagtsomhed. De konkrete påbud kan eksempelvis bestå i, at virksomheden skal foretage undersøgelser af handelspartnere og være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre, hvilket ville være forhold, som en virksomhed af sig selv burde undersøge nærmere, når den starter et samarbejde med en anden virksomhed.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 1, 2. pkt.*, at notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, *stk. 1, 2. pkt.*, vil medføre, at både virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, kan blive tildelt en notifikation. Personkredsen i opkrævningslovens § 11, *stk. 2, nr. 1*, omfatter fysiske eller juridiske person, som er ejer af eller deltager i ledelsen af virksomheden, der er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller deltaget i ledelsen af en anden virksomhed, der med hensyn til skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatte og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed, efter at personen fik den nævnte tilknytning til virksomheden, har påført staten et samlet tab på mere end 50.000 kr. som følge af konkurs eller anden insolvens eller opbygget en usikret og ubetalt restance på mere end 50.000 kr. til Skatteforvaltningen.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 1, 3. pkt.*, at notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og herefter bortfalder.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, *stk. 1, 3. pkt.*, vil medføre, at notifikationen gælder i 5 år, og at Skatteforvaltningen derfor ikke skal træffe afgørelse om gyldighedsperioden, men alene om der er grundlag for at udstede en ny notifikation, hvilket eksempelvis vil være tilfældet, hvis det konstateres, at virksomheden trods notifikationen fortsat overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 1, 4. pkt.*, at notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne for det er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, *stk. 1, 4. pkt.*, vil medføre, at Skatteforvaltningen kan udstede en ny notifikation, hvor påbuddene udvides eller skærpes, inden for 5 år fra den første notifikation, hvis det konstateres, at påbuddene i den første notifikation ikke har været tilstrækkelige til at sikre, at virksomheden undlader at erhverve, overdrage, tilegne sig eller anvende varer, som der ikke er betalt afgift af, der skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 1, 5. pkt.*, at oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, 5. pkt., vil medføre, at oplysninger om notifikationen registreres i det register, der er oprettet efter skattekontrollovens § 69, stk. 1. Efter skattekontrollovens § 69, stk. 1, har Skatteforvaltningen oprettet et kontrolinformationsregister over fysiske og juridiske personer, der har påført eller forsøgt at påføre det offentlige et samlet tab på mindst 100.000 kr. i form af skatter, arbejdsmarkedsbidrag, told og afgifter.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 2*, at hvis en virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis betingelserne i § 19, stk. 2, nr. 1-3, er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for betalingen af den afgift, der skulle være betalt, hvis de tre betingelser, der er nævnt i § 19, stk. 2, nr. 1-3, er opfyldt.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 2, nr. 1*, at den første betingelse for solidarisk hæftelse er, at Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 1, vil medføre, at det ligesom i det foreslåede § 19, stk. 1, 1. pkt., alene er nødvendigt for Skatteforvaltningen at konstatere, at virksomheden har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt de pågældende varer, og at virksomhedens agtpågivenhed i den forbindelse er uden betydning.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 2, nr. 2*, at den anden betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen efter det foreslåede § 19, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 2, vil medføre, at stk. 2 ikke finder anvendelse for virksomheder, der ikke tidligere har modtaget en notifikation fra Skatteforvaltningen. Det vil sige, at det ikke er første gang, at Skatteforvaltningen konstaterer, at virksomheden erhverver, overdrager, tilegner sig eller anvender varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 2, nr. 3*, at den tredje betingelse for solidarisk hæftelse er, at den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 3, vil medføre, at selv hvis en virksomhed har erhvervet, overdraget, tilegnet sig eller anvendt varer, der ikke er betalt afgift af, som skulle være betalt efter denne lov, og selv hvis virksomheden tidligere har fået en notifikation med konkrete påbud fra Skatteforvaltningen, så hæfter virksomheden kun solidarisk for betaling af den manglende afgift, hvis den forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Det følger af det foreslåede § 19, *stk. 3*, at hvis en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke

er betalt afgift, som skulle være betalt, kan virksomheden risikere at skulle betale afgift af varerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 3, vil medføre, at en virksomhed kan komme til at hæfte solidarisk for afgift, der ikke er betalt, men som skulle være betalt, selv hvis virksomheden ikke har modtaget en notifikation. Bestemmelsen kan dog kun anvendes, hvis virksomheden har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ved vurderingen, af om en virksomhed væsentligt har tilsidesat almindelig agtpågivenhed, bør der blandt andet lægges vægt på følgende forhold:

- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren har et aktivt cvr-nummer.
- Om sælgeren, overdrageren eller modtageren er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov eller har en relevant bevilling.
- Om sælgerens, overdragerens eller modtagerens adresse understøtter, at lokalerne er egnede til handel med afgiftspligtige varer.
- Om varerne modtages direkte fra udlandet, når virksomheden ikke selv er registreret eller midlertidigt registreret efter denne lov.
- Om der er sammenfald mellem modtageren af betalingen og udstederen af fakturaen.

Punkterne er ikke en udtømmende liste, og vurderingen af forsætlighed og grov uagtsomhed bør også inddrage Skatteforvaltningens almindelige praksis for disse vurderinger, der også finder sted, når Skatteforvaltningen anvender skatteforvaltningslovens regler om fristgennembrud, og når Skatteforvaltningen udsteder administrative bødeforlæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 15

Til nr. 1 og 2

Spiritusafgiftslovens straffebestemmelser fremgår af § 31. § 31, stk. 1, nr. 1-6, indeholder en række overtrædelser, som straffes med bøde, hvis de begås forsætligt eller groft uagtsomt. § 31, stk. 1, nr. 2, omhandler overtrædelser af § 1, stk. 2 eller 3, § 3, stk. 3, § 7, stk. 2, stk. 3, 3. pkt., stk. 4, 2. pkt., eller stk. 5, 2. og 3. pkt., § 8, stk. 4, stk. 5, 2. pkt., eller stk. 6, § 20, stk. 1 eller 4-10, § 21, stk. 2, § 27, stk. 2, 3, 4 eller 5, § 27 a, § 36, stk. 1, eller § 37.

§ 31, stk. 1, nr. 2, medfører bl.a., at der kan straffes med bøde for overtrædelser af registreringsreglerne for autoriserede oplagshavere (§ 7, stk. 2), midlertidigt registrerede varemodtagere (§ 7, stk. 4, 2. pkt.) og registrerede vareafsendere (§ 7, stk. 5, 2. og 3. pkt.). Herudover kan den, der her til landet leverer eller oplægger varer eller får leveret varer, der efter § 8, stk. 1, nr. 1, transporteres fra et andet EU-land eller transporteres til et bestemmelsessted her i landet via et eller flere andre EU-lande, og inden vareafsendelsen undlader at anmelde varetransporten til Skatteforvaltningen, undlader at stille sikkerhed for betaling af afgift af varer, der er afgiftspligtige her i landet hos Skatteforvaltningen eller

undlader at anvende den forenkede administrative procedure for varetransporten, straffes med bøde (§ 8, stk. 4).

Spiritusafgiftslovens § 31, stk. 5, giver hjemmel til udmåling af en skærpet bøde ved manglende registrering for varemodtagelse (§ 7, stk. 4, 2. pkt.) og ved manglende overholdelse af regnskabsreglerne (§ 20, stk. 1 eller 4-9). § 31, stk. 6, giver hjemmel til absolut kumulation af bødestraffene for flere overtrædelser af § 31, stk. 5, og de øvrige love med skærpede ordens bøder, som bl.a. tobaksafgiftsloven og øl- og vinafgiftsloven. Henvisningerne i § 31, stk. 5, angiver, hvilke dele af loven der er omfattet af den skærpede bødestraf, og der skal være tilsvarende henvisninger i § 31, stk. 6, som fastlægger princippet om absolut kumulation af de overtrædelser, der er nævnt i § 31, stk. 5, både i forhold til spiritusafgiftsloven og de øvrige love med skærpede ordensbøder, som bl.a. tobaksafgiftsloven og øl- og vinafgiftsloven.

Med lov nr. 1240 af 11. juni 2021 blev det omarbejdede cirkulationsdirektiv implementeret i dansk ret. I forbindelse med de implementerede regler ændres bl.a. reglerne om transport af beskattede varer på tværs af EU's grænser.

Fra og med den 13. februar 2023 skal virksomheder og personer, der vil transportere disse varer, som udgangspunkt skulle registreres. Virksomheder, der modtager varerne, skal registreres i henhold til den kommende § 8, stk. 4, i spiritusafgiftsloven, mens virksomheder, der kun lejlighedsvist modtager varer skal registreres i henhold til den kommende § 8, stk. 5, i spiritusafgiftsloven.

Samtidig ændres spiritusafgiftslovens § 31, stk. 1, nr. 2, således at de nye registreringstyper omfattes af bestemmelsen. Det drejer sig om autoriseret modtager i det nye stk. 4, midlertidigt autoriseret modtager i det nye stk. 5, autoriseret afsender i det nye stk. 6 og midlertidigt autoriseret afsender i det nye stk. 7, som ligeledes omfattes af strafbestemmelsen. Der blev ikke ved denne lejlighed ændret i spiritusafgiftslovens § 31, stk. 5 og 6.

Det foreslås, at der i § 31, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, 1. og 2. pkt., efter henvisningen til § 7, stk. 4, 2. pkt., indsættes en henvisning til § 8, stk. 5, 2. pkt.

Det foreslåede vil medføre, at der bliver indsat en henvisning til bestemmelsen om kravene for tilladelse til at udøve aktivitet som midlertidigt autoriseret modtager her i landet i spiritusafgiftslovens bestemmelse om udmåling af skærpede bøder. Det foreslåede betyder, at hvis en virksomhed eller person ikke har 1) registreret sig som midlertidigt autoriseret modtager hos Skatteforvaltningen, 2) anmeldt varetransporten til Skatteforvaltningen og 3) indbetalt afgiften af varer, der er afgiftspligtige her i landet, inden afsendelse af varerne begynder fra et andet EU-land, vil der kunne udmåles en skærpet bøde. Det foreslåede er en kodificering af gældende praksis, hvorefter der ved manglende anmeldelse ved indførsel af beskattede varer udmåles en skærpet bøde.

Med ændringen er det således forudsat, at bødeniveauet også ved overtrædelse af reglerne om registrering som midlertidigt autoriseret modtager ved transport med beskattede varer skal udgøre 10.000 kr. i førstegangstilfælde, 20.000 kr.

i andengangstilfælde, 30.000 kr. i tredjegangstilfælde osv., således svarende til det bødeniveau, der er beskrevet i Folketingstidende 2016-17, A, L 26 som fremsat, jf. pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Ved flere overtrædelser omfattet af bestemmelserne vil princippet om absolut kumulation således også gælde.

Uanset det ovenfor anførte, vil fastsættelse af straffen fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 16

Til nr. 1 og 2

Tobaksafgiftslovens strafbestemmelser fremgår af § 25. § 25, stk. 1, nr. 1-5, indeholder en række overtrædelser, som straffes med bøde, hvis de begås forsætligt eller groft uagtsomt. § 25, stk. 1, nr. 2, omhandler overtrædelser af § 2, § 3, § 4, § 7, stk. 1, § 9, stk. 2 eller stk. 5, 3. pkt., § 10, stk. 1, 2. pkt., stk. 2, 2. pkt., eller stk. 3, 2. og 3. pkt., § 10 a, stk. 4, stk. 5, 2. pkt., eller stk. 6, § 11, stk. 1 eller 2, § 18, stk. 1-5 eller 7-10, § 21, stk. 2, 3 eller 4, § 29, stk. 3, 2. pkt., eller § 30, stk. 1.

§ 25, stk. 1, nr. 2, medfører bl.a., at der kan straffes med bøde for overtrædelser af registreringsreglerne for autoriserede oplagshavere (§ 9, stk. 2), midlertidigt registrerede varemodtagere (§ 10, stk. 1, 2. pkt.), registrerede varemodtagere (§ 10, stk. 2, 2. pkt.) og registrerede vareafsendere (§ 10, stk. 3, 2. og 3. pkt.). Herudover kan den, der her til landet leverer eller oplægger varer eller får leveret varer, efter § 10 a, stk. 1, nr. 1, transporteres fra et andet EU-land eller transporteres til et bestemmelsessted her i landet via et eller flere andre EU-lande, og inden vareafsendelsen undlader at anmelde varetransporten til Skatteforvaltningen, undlader at stille sikkerhed for betaling af afgift af varer, der er afgiftspligtige her i landet hos Skatteforvaltningen eller undlader at anvende den forenkede administrative procedure for varetransporten, straffes med bøde (§ 10 a, stk. 4).

Tobaksafgiftslovens § 25, stk. 5, giver hjemmel til udmåling af en skærpet bøde ved manglende registrering for varemodtagelse (§ 10, stk. 1, 2. pkt.) og ved manglende overholdelse af regnskabsreglerne (§ 18, stk. 1-3 og 7-9). § 25, stk. 6, giver hjemmel til absolut kumulation af bødestraffene for flere overtrædelser af § 25, stk. 5, og de øvrige love med skærpede ordens bøder, som bl.a. spiritusafgiftsloven og øl- og vinafgiftsloven. Henvisningerne i § 25, stk. 5, angiver, hvilke dele af loven der er omfattet af den skærpede bødestraf, og der skal være tilsvarende henvisninger i § 25, stk. 6, som fastlægger princippet om absolut kumulation af de overtrædelser, der er nævnt i § 25, stk. 5, både i forhold til tobaksafgiftsloven og de øvrige love med skær-

pede ordensbøder, som bl.a. spiritusafgiftsloven og øl- og vinafgiftsloven.

Med lov nr. 1240 af 11. juni 2021 blev det omarbejdede cirkulationsdirektiv implementeret i dansk ret. I forbindelse med de implementerede regler ændres bl.a. reglerne om transport af beskattede varer på tværs af EU's grænser.

Fra og med den 13. februar 2023 skal virksomheder og personer, der vil transportere disse varer, som udgangspunkt skulle registreres. Virksomheder, der modtager varerne, skal registreres i henhold til den kommende § 10 a, stk. 4, i tobaksafgiftsloven, mens virksomheder, der kun lejlighedsvist modtager varer skal registreres i henhold til den kommende § 10 a, stk. 5, i tobaksafgiftsloven.

Samtidig ændres tobaksafgiftslovens § 25, stk. 1, nr. 2, således at de nye registreringstyper omfattes af bestemmelsen. Det drejer sig om autoriseret modtager i det nye stk. 4, midlertidigt autoriseret modtager i det nye stk. 5, autoriseret afsender i det nye stk. 6 og midlertidigt autoriseret afsender i det nye stk. 7, som ligeledes omfattes af strafbestemmelsen. Der blev ikke ved denne lejlighed ændret i tobaksafgiftslovens § 25, stk. 5 og 6.

Det foreslås, at deri § 25, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, 1. og 2. pkt., indsættes en henvisning til § 10 a, stk. 5, 2. pkt.

Det foreslåede vil medføre, at der bliver indsat en henvisning til bestemmelsen om kravene for tilladelse til at udøve aktivitet som midlertidigt autoriseret modtager her i landet i tobaksafgiftslovens bestemmelse om udmåling af skærpede bøder. Det foreslåede betyder, at hvis en virksomhed eller person ikke har 1) registreret sig som midlertidigt autoriseret modtager hos Skatteforvaltningen, 2) anmeldt varetransporten til Skatteforvaltningen og 3) indbetalt afgiften af varer, der er afgiftspligtige her i landet, inden afsendelse af varerne begynder fra et andet EU-land, vil der kunne udmåles en skærpet bøde. Det foreslåede er en kodificering af gældende praksis, hvorefter der ved manglende anmeldelse ved indførsel af beskattede varer udmåles en skærpet bøde.

Med ændringen er det således forudsat, at bødeniveauet også ved overtrædelse af reglerne om registrering som midlertidigt autoriseret modtager ved transport med beskattede varer skal udgøre 10.000 kr. i førstegangstilfælde, 20.000 kr. i andengangstilfælde, 30.000 kr. i tredjegangstilfælde osv., således svarende til det bødeniveau, der er beskrevet i Folketingstidende 2016-17, A, L 26 som fremsat, jf. pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Ved flere overtrædelser omfattet af bestemmelserne vil princippet om absolut kumulation således også gælde.

Uanset det ovenfor anførte, vil fastsættelse af straffen fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne straffeniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 1 og 2

Øl- og vinafgiftslovens strafbestemmelser fremgår af § 25, § 25, stk. 1, nr. 1-7, indeholder en række overtrædelser, som straffes med bøde, hvis de begås forsætligt eller groft uagtsomt. § 35, stk. 1, nr. 2, omhandler overtrædelser af § 5, stk. 2 eller 5, § 6, stk. 1, 2. pkt., stk. 2, 2. pkt., eller stk. 5, 2. og 3. pkt., § 6 a, stk. 4, stk. 5, 2. pkt., eller stk. 6, § 9, stk. 1 eller 2, § 14, stk. 1-7, § 22, stk. 2-4, § 32, stk. 1, eller § 33.

§ 25, stk. 1, nr. 2, medfører bl.a., at der kan straffes med bøde for overtrædelser af registreringsreglerne for autoriserede oplagshavere (§ 5, stk. 2), midlertidigt registrerede varemottagere (§ 6, stk. 1, 2. pkt.), registrerede varemottagere (§ 6, stk. 2, 2. pkt.) og registrerede vareafsendere (§ 6, stk. 5, 2. og 3. pkt.). Herudover kan den, der her til landet leverer eller oplægger varer eller får leveret varer, der efter § 6 a, stk. 1, nr. 1, transporteres fra et andet EU-land eller transporteres til et bestemmelsessted her i landet via et eller flere andre EU-lande, og inden vareafsendelsen undlader at anmelde varetransporten til Skatteforvaltningen, undlader at stille sikkerhed for betaling af afgift af varer, der er afgiftspligtige her i landet hos Skatteforvaltningen eller undlader at anvende den forenkledede administrative procedure for varetransporten (§ 6 a, stk. 4), straffes med bøde.

Øl- og vinafgiftslovens § 25, stk. 5, giver hjemmel til udmåling af en skærpet bøde ved manglende registrering for varemottagelse (§ 6, stk. 1, 2. pkt.) og ved manglende overholdelse af regnskabsreglerne (§ 14, stk. 1-7). § 25, stk. 6, giver hjemmel til absolut kumulation af bødestraffene for flere overtrædelser af § 25, stk. 5, og de øvrige love med skærpede ordens bøder, som bl.a. spiritusafgiftsloven og tobaksafgiftsloven. Henvisningerne i § 25, stk. 5, angiver, hvilke dele af loven der er omfattet af den skærpede bødestraf, og der skal være tilsvarende henvisninger i § 25, stk. 6, som fastlægger princippet om absolut kumulation af de overtrædelser, der er nævnt i § 25, stk. 5, både i forhold til øl- og vinafgiftsloven og de øvrige love med skærpede ordensbøder, som bl.a. spiritusafgiftsloven og tobaksafgiftsloven.

Med lov nr. 1240 af 11. juni 2021 blev det omarbejdede cirkulationsdirektiv implementeret i dansk ret. I forbindelse med de implementerede regler ændres bl.a. reglerne om transport af beskattede varer på tværs af EU's grænser.

Fra og med den 13. februar 2023 skal virksomheder og personer, der vil transportere disse varer, som udgangspunkt skulle registreres. Virksomheder, der modtager varerne, skal registreres i henhold til den kommende § 6 a, stk. 4, i øl- og vinafgiftsloven, mens virksomheder, der kun lejlighedsvist modtager varer skal registreres i henhold til den kommende § 6 a, stk. 5, i øl- og vinafgiftsloven.

Samtidig ændres øl- og vinafgiftslovens § 25, stk. 1, nr. 2, således at de nye registreringstyper omfattes af bestemmelsen. Det drejer sig om autoriseret modtager i det nye stk. 4, midlertidigt autoriseret modtager i det nye stk. 5, autoriseret afsender i det nye stk. 6 og midlertidigt autoriseret afsender i det nye stk. 7, som ligeledes omfattes af strafbe-

stemmelsen. Der blev ikke ved denne lejlighed ændret i tobaksafgiftslovens § 25, stk. 5 og 6.

Det foreslås, at der i § 25, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6, 1. og 2. pkt., efter henvisningen til § 6, stk. 1, 2. pkt., indsættes en henvisning til § 6 a, stk. 5, 2. pkt.

Det foreslåede vil medføre, at der bliver indsat en henvisning til bestemmelsen om kravene for tilladelse til at udøve aktivitet som midlertidigt autoriseret modtager her i landet i øl- og vinafgiftslovens bestemmelse om udmåling af skærpede bøder. Det foreslåede betyder, at hvis en virksomhed eller person ikke har 1) registreret sig som midlertidigt autoriseret modtager hos Skatteforvaltningen, 2) anmeldt varetransporten til Skatteforvaltningen og 3) indbetalt afgiften af varer, der er afgiftspligtige her i landet, inden afsendelse af varerne begynder fra et andet EU-land, vil der kunne udmåles en skærpet bøde. Det foreslåede er en kodificering af gældende praksis, hvorefter der ved manglende anmeldelse ved indførsel af beskattede varer udmåles en skærpet bøde.

Med ændringen er det således forudsat, at bødeniveauet også ved overtrædelse af reglerne om registrering som midlertidigt autoriseret modtager ved transport med beskattede varer skal udgøre 10.000 kr. i førstegangstilfælde, 20.000 kr. i andengangstilfælde, 30.000 kr. i tredjegangstilfælde osv., således svarende til det bødeniveau, der er beskrevet i Folketingstidende 2016-17, A, L 26 som fremsat, jf. pkt. 2.5.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Ved flere overtrædelser omfattet af bestemmelserne vil princippet om absolut kumulation således også gælde.

Uanset det ovenfor anførte, vil fastsættelse af straffen fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 18

Ved lov nr. 1434 af 17. december 2019 blev der som momslovens § 67 c, stk. 2 og 3, indsat en værnregel for virksomheder, der anvender særordningen for rejsebureauer. I særordningen betales der moms af fortjenesten i stedet for af salgsprisen.

Værnsreglen blev foreslået for og vedtaget af Folketinget på baggrund af, at Skatteforvaltningen havde konstateret, at nogle rejsebureauer reducerer deres momsbetaling ved at indrette sig med selskabskonstruktioner. Dette sker ved, at rejsebureauet stifter et datterselskab og lader dette købe flybilletter fra flyselskabet for herefter at videresælge flybilletterne kunstigt dyrt til rejsebureauet. Dette medfører, at rejsebureauets omkostninger forøges (som følge af en højere billetpris), og at deres fortjeneste og dermed også deres momsbetaling reduceres. Det overskud, der skabes i datterselskabet som følge af salget af de kunstigt dyre flybilletter, føres tilbage til rejsebureauet som udbytte.

Værnsreglen ville medføre, at omkostninger til persontransport, der kommer den rejsende direkte til gode, skal indregnes ved beregning af rejsebureauets fortjenstmargen med den salgspris, som det sidste led i transaktionsrækkefølgen før interessefællesskabet (altså datterselskabet) har indkøbt billetten til. Hensigten med reglen var, at den skulle bidrage til at hindre, at rejsebureauer kunstigt kan mindske deres fortjenstmargen og dermed deres momsbetaling og derigennem også imødegå konkurrenceforvridning som følge af nogle rejsebureauers misbrug af særordningen.

Da værnreglen afviger fra de fælles EU-regler for særordningen for rejsebureauer i momssystemdirektivet, kan reglen ikke sættes i kraft uden en formel EU-godkendelse af en undtagelse fra momsdirektivets regler. I henhold til momssystemdirektivets artikel 395, stk. 1, kan Rådet med enstemmighed på forslag af EU-Kommissionen give en medlemsstat tilladelse til for en nærmere bestemt periode at anvende en særregel, hvis denne regel vurderes at være en forenkling af momsopkrævningen, eller den vil forhindre visse former for momsunddragelse eller -misbrug.

Loven indeholder derfor en bemyndigelse til skatteministeren til at fastsætte tidspunktet for lovens ikrafttrædelse, og der blev sendt en anmodning om undtagelse til EU-Kommissionen med henblik på, at denne kunne fremsætte et forslag, der specifikt gav Danmark mulighed for at indføre den pågældende regel under henvisning til, at den skulle hindre misbrug. EU-Kommissionen støttede imidlertid ikke, at Danmark indførte den pågældende værnregel og afviste at fremsætte forslag til Rådet om en undtagelse til Danmark. EU-Kommissionen har i foråret 2022 bebudet, at den i løbet af 2023 vil fremsætte et forslag med nye regler for særordningen for rejsebureauer. Skatteministeriet har derfor trukket anmodningen om en undtagelse tilbage og samtidig anført over for EU-Kommissionen, at det kommende forslag om nye regler for ordningen for rejsebureauer bør løse den uhensigtsmæssighed, som blev påpeget i anmodningen.

Da det ikke er muligt at opnå den ønskede tilladelse til at fravige EU's fælles momsregler, foreslås det at ophæve lov nr. 1434 af 17. december 2019 om ændring af momsloven (Værnregel mod misbrug af særordningen for rejsebureauer).

Da lov nr. 1434 af 17. december 2019 om ændring af momsloven (Værnregel mod misbrug af særordningen for rejsebureauer) ikke er sat i kraft, medfører den foreslåede ophævelse ikke ændring af gældende ret.

Til § 19

Det fremgår af § 9, stk. 2, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, at § 1, § 2, nr. 1, 2 og 10-13, § 3, nr. 1 og 6-9, og §§ 4-7 trådte i kraft den 1. juni 2021. § 1 i lov nr. 203 af 13. februar 2021 vedrører bl.a. ændringer til registreringsafgiftslovens bestemmelser for satser og skalaknæk af registreringsafgift, som er reguleret i §§ 4-5 c.

Samtidig fremgår det af § 9, stk. 4, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, at § 1, § 2, nr. 12, og § 3, nr. 8, har virkning fra og med den 18. december 2020, jf. dog stk. 9-11.

Det fremgår af § 9, stk. 11, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, at for køretøjer, for hvilke der senest den 17. december 2020 betales forholdsmæssig registreringsafgift efter en af ordningerne i registreringsafgiftslovens §§ 3 a-3 c, har § 1, § 2, nr. 12, og § 3, nr. 8, i lov nr. 203 af 13. februar 2021 først virkning fra og med den første afgiftsperiode, som påbegyndes den 18. december 2020 eller senere.

Det følger af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 1, at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan meddele tilladelse til, at afgiften af registreringspligtige leasingkøretøjer, der registreres med henblik på tidsbegrænset anvendelse her i landet, betales efter stk. 2 og 3, når køretøjet tilhører en virksomhed, og når køretøjet i en tidsbegrænset periode i henhold til en skriftlig aftale leases til en fysisk eller juridisk person, der er bosiddende her i landet. Ansøgningen skal indgives af leasingvirksomheden.

Af registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 2, fremgår, at registreringspligten og derved afgiftspligten indtræder den dato, hvor køretøjet tages i anvendelse her i landet af en herboende. Afgiften opkræves forud for hele den kontraktfastsatte leasingperiodes varighed. Skatteforvaltningen kan tillade, at der betales forholdsmæssig registreringsafgift for en længere periode end leasingperioden, dog maksimalt yderligere 1 måned.

Afgiftsbetaling, som tillades efter § 3 b, stk. 1, beregnes forholdsmæssigt i forhold til køretøjets alder og aftalebestemte leasingperiode, jf. § 3 b, stk. 2 og 3. Hvor meget der konkret skal betales i afgift jf. § 3 b, stk. 2 og 3, afhænger af de satser for registreringsafgift, som gælder for de forskellige køretøjstyper, jf. §§ 4-5 c, da der efter § 3 b, stk. 2 og 3, kun skal betales en forholdsmæssig del af den samlede afgift som beregnet efter §§ 4-5 c.

§ 3 b, stk. 9, vedrører, at der kan anmodes om en værditabsberegning, når et leasingkøretøj udgår af leasingaftalen. Værditabsberegning indebærer, at der ved udløb af en leasingaftale er mulighed for at få leasingkøretøjets afgiftspligtige værdi beregnet for at se, om der er svaret korrekt afgift for leasingkøretøjet i aftaleperioden i forhold til det faktiske værditab. På det tidspunkt, hvor en leasingaftale afbrydes, eller hvor køretøjet udgår af ordningen, jf. § 1, stk. 3, 5. og 6. pkt., fastsætter Skatteforvaltningen efter ansøgning, eller en registreret selvangiver, jf. § 3 b, stk. 14, køretøjets aktuelle afgiftspligtige værdi efter § 10.

Som følge af § 9, stk. 11, i lov nr. 203 af 13. februar 2021 skal der fra og med den 18. december 2020 fortsat svares afgift efter reglerne, som var gældende før den 18. december 2020, indtil det konkrete køretøj indgår i en ny afgiftsperiode efter reglerne i registreringsafgiftslovens §§ 3 a-3 c. Udgår køretøjet derimod af ordningen, vil der skulle foretages en værditabsberegning på baggrund af de regler, der var gældende inden lov nr. 203 af 13. februar trådte i kraft, da der for de omhandlede køretøjer ikke starter en ny afgiftsperiode.

Det har efter implementering af de nye bilafgifter i Køretøjsregistret vist sig, at Køretøjsregistret ikke systemmæssigt kan foretage korrekt afgiftsberegning, hvis afgiftsberegnin-

gen skal ske efter både de regler, der var gældende før ikrafttrædelse af lov nr. 203 af 13. februar 2021, og de regler, der følger heraf.

Køretøjsregistret kan således ikke systemmæssigt håndtere værditabsberegninger for leasingaftaler, der er påbegyndt senest den 17. december 2020. Dog er værditabsberegninger, der er foretaget i perioden fra den 18. december 2020 til og med den 31. maj 2021, beregnet korrekt.

For uddybende om dette henvises til pkt. 2.8 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås derfor, at der i § 9, stk. 11, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, indsættes et 2. pkt., hvoraf fremgår, at § 9, stk. 11, 1. pkt., ikke gælder for reguleringer, jf. registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, der er foretaget fra og med den 1. juni 2021.

Ifølge det foreslåede 2. pkt. vil § 9, stk. 11, 1. pkt., i lov nr. 203 af 13. februar 2021 ikke gælde for værditabsberegninger, jf. registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, som er foretaget fra og med den 1. juni 2021.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at værditabsberegninger, som foretages efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, som følge af at et køretøj der er tilknyttet en leasingaftale, der er påbegyndt senest den 17. december 2020, og som udgår af leasingaftalen fra og med den 1. juni 2021, vil skulle afgiftsberigtiges med brug af de regler og satser, som gælder efter ikrafttrædelse af lov nr. 203 af 13. februar 2021.

De køretøjer, som har fået foretaget værditabsberegning fra og med den 18. december 2020 til og med den 31. maj 2021, er foretaget korrekt, fordi de nye satser i lov nr. 203 af 13. februar 2021 først blev implementeret i Køretøjsregistret 1. juni 2021.

Det vil afhænge af det konkrete leasingforhold, om det vil være en fordel eller en ulempe for et leasingselskab at få foretaget værditabsberegning efter lov nr. 203 af 13. februar 2021, da disse blandt andet indebærer en ændring af beregningen af tillæg og fradrag for køretøjers udledning i den samlede registreringsafgift.

Det foreslås derfor også, at der i § 9, stk. 11, i lov nr. 203 af 13. februar 2021 som 3. pkt. indsættes en bestemmelse, hvoraf fremgår, at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan tillade, at regulering efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, sker på baggrund af de regler og de satser, der var gældende den 17. december 2020.

Ifølge det foreslåede 3. pkt. kan Skatteforvaltningen således efter ansøgning fra leasingselskabet tillade, at værditabsberegning efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, sker på baggrund af de regler og satser, der var gældende den 17. december 2020. Leasingselskabet har ret til, at værditabsberegningen sker på baggrund af de regler og satser, der var gældende den 17. december 2020, men det kræver altså en ansøgning herom.

Den foreslåede bestemmelse skyldes, at det fremgår af § 9, stk. 11, i lov nr. 203 af 13. februar 2021, at for køretøjer, for hvilke der senest den 17. december 2020 betales

forholdsmæssig registreringsafgift, finder regler og satser i lov nr. 203 af 13. februar 2021 først anvendelse den 18. december eller senere, ved en ny afgiftsperiodes indtræden. Bestemmelsen medfører, at leasingaftaler m.v., hvor der betales forholdsmæssig registreringsafgift, kan gennemføres og afsluttes på de afgiftsmæssige vilkår, der var gældende på det tidspunkt, hvor leasingperioden begyndte. Det gælder også gennemførelse af en værditabsberegning ved leasingperiodens almindelige udløb.

Den 17. december 2020 er dermed det seneste tidspunkt, hvor der for disse køretøjer kunne være en berettiget forventning om, at der kunne foretages værditabsberegninger efter dagældende regler.

Der gælder således ikke en ret til at få foretaget værditabsberegning efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, på baggrund af de regler og satser, der var gældende den 17. december 2020, hvis anmodning herom er indgivet inden den 1. juni 2021, hvis der er tale om et køretøj, for hvilke der først den 18. december 2020 eller senere betales forholdsmæssig registreringsafgift efter en af ordningerne i registreringsafgiftslovens §§ 3 a-3 c. Det skyldes, at de nye afgiftsregler i § 1, § 2, nr. 12, og § 3, nr. 8, i lov nr. 203 af 13. februar 2021 netop har virkning fra og med den første afgiftsperiode, som påbegyndes den 18. december 2020 eller senere.

Det bemærkes, at registreringsafgiftslovens satsbestemmelser årligt reguleres efter personskatteovens § 20. Det betyder, at hvis leasingelskabet anmoder om en værditabsberegning efter de regler og satser, der var gældende før 18. december 2020, vil det ske med udgangspunkt i de afgiftsniveauer, der var gældende den 17. december 2020.

For yderligere om ændringen henvises til pkt. 2.8 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 20

Til nr. 1

Efter bidragsopkrævningslovens § 1, stk. 1, finder reglerne i loven anvendelse på opkrævning af underholdsbidrag til barn, ægtefælle eller en uden for ægteskab besvangret kvinde, såfremt bidraget tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse.

Ved ”dansk lov” forstås i bestemmelsen også love med tilhørende bekendtgørelser for Færøerne og Grønland.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.1.

Det foreslås, at i § 1, stk. 1, i bidragsopkrævningsloven ændres »tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse« til »er fastsat efter lovgivningen for Danmark, Færøerne eller Grønland«.

Med forslaget lovfæstes den gældende forståelse af, at bidragsopkrævningslovens § 1, stk. 1, også finder anvendelse for underholdsbidrag, der er fastsat efter love med tilhørende bekendtgørelser for Færøerne og Grønland, således at bidragsopkrævningsloven fortsat vil finde anvendelse for

underholdsbidrag, der er fastsat efter lovgivningen for Færøerne eller Grønland.

Baggrunden for forslaget er, at Færøerne har overtaget sagsområdet person-, familie- og arveret, der bl.a. omfatter lovgivning om børne- og ægtefællebidrag, og at der ikke bør kunne opstå tvivl om, at færøske børne- og ægtefællebidrag kan opkræves og inddrives i Danmark på lige fod med danske og grønlandske.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.

Til nr. 2

Efter bidragsopkrævningslovens § 1, stk. 1, finder reglerne i loven anvendelse på opkrævning af underholdsbidrag til barn, ægtefælle eller en uden for ægteskab besvangret kvinde, såfremt bidraget tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse. Efter bestemmelsens stk. 2 finder lovens regler endvidere anvendelse på opkrævning af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov i det omfang, det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af social- og boligministeren.

Efter lovens § 2, 1. pkt., opkræver Udbetaling Danmark efter anmodning krav på underholdsbidrag. Restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver dog efter bestemmelsens 2. pkt. krav på underholdsbidrag, der er omfattet af lovens § 1, stk. 2, mens afgørelse om indsigelser mod eksistensen af sådanne krav træffes efter lovens § 23 a, stk. 3.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.1.

Det foreslås, at bidragsopkrævningslovens § 2 ændres sådan, at Udbetaling Danmark efter bestemmelsens *stk. 1* opkræver krav på underholdsbidrag, jf. § 1, i følgende situationer:

1) Bidraget er omfattet af § 1, stk. 1.

2) Bidraget er baseret på en afgørelse eller aftale, der er omfattet af konvention af 23. marts 1962 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om inddrivelse af underholdsbidrag, og Udbetaling Danmark har modtaget en anmodning om forskudsvis udbetaling af hele eller dele af bidraget efter § 11, stk. 3, i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

Videre foreslås det, at der som *stk. 2* i § 2 i bidragsopkrævningsloven indsættes en bestemmelse, hvoraf det følger, at restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver krav på underholdsbidrag, når bidraget er omfattet af § 1, stk. 2, uden at være omfattet af stk. 1, nr. 2, og at der i bestemmelsen i § 2 som *stk. 3* indsættes en bestemmelse, hvoraf det fremgår, at afgørelse om indsigelser mod eksistensen af krav på underholdsbidrag, der er omfattet af stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, træffes efter § 23 a, stk. 3.

Forslaget vil betyde, at kompetencen til at opkræve nordiske bidragskrav, der er omfattet af den nordiske inddrivelseskonvention, og hvor Udbetaling Danmark har modtaget en anmodning om hel eller delvis forskudsvis udbetaling efter § 11, stk. 3, i børnetilskudsloven, vil blive

overført fra restanceinddrivelsesmyndigheden til Udbetaling Danmark. Overførslen af opkrævningskompetencen vil betyde, at Udbetaling Danmark vil skulle opkræve alle bidrag, der indgår i den pågældende afgørelse eller aftale, herunder krav, der ikke kan udbetales forskudsvist, navnlig krav på uddannelsesbidrag, ægtefællebidrag og erstatning for sagsomkostninger, som er pålagt bidragsbetaleren i anledning af bidragsafgørelsen.

Forslaget vil ikke omfatte bidragskrav, når der ikke anmodes om forskudsvist udbetaling af nogen del af kravet. Det vil i praksis navnlig være tilfældet, når bidragsmodtageren ikke bor i Danmark.

På grund af henvisningen til lovens § 1 vil forslaget dog kun omfatte sager, der er omfattet af loven, og således ikke anmodninger om inddrivelse efter underholdspligtforordningen.

Udbetaling Danmark vil efter forslaget fortsat skulle opkræve danske bidragskrav, og restanceinddrivelsesmyndigheden vil fortsat skulle opkræve udenlandske bidragskrav, når kravet ikke er omfattet af den nordiske inddrivelseskonvention, og når kravet er omfattet af den nordiske inddrivelseskonvention, men den pågældende afgørelse eller aftale ikke omfatter et bidrag, for hvilket der er anmodet om forskudsvist udbetaling. Endvidere vil afgørelse om indsigelser mod eksistensen af alle udenlandske bidragskrav fortsat skulle træffes af enten Familieretshuset eller familieretten.

Forslaget vil dog betyde, at Udbetaling Danmark vil skulle træffe afgørelse om de øvrige elementer af en opkrævning, der vil være omfattet af forslaget, herunder om henstand og afdragsvis betaling. Disse afgørelser vil efter bidragsopkrævningslovens § 23 a, stk. 1, som foreslås ændret ved lovforslagets § 20, nr. 3, kunne påklages til Ankestyrelsen, der også vil kunne behandle klager over Udbetaling Danmarks behandling af opkrævningen.

Det bemærkes, at der samtidig vil blive foretaget tilsvarende ændringer i underholdspligtforordningsbekendtgørelsen.

Begrundelsen for forslaget er, at det er uhensigtsmæssigt, at flere myndigheder er involveret i sager om opkrævning af de omhandlede bidragskrav, når bidragene udbetales forskudsvist. Der bør derfor etableres en enstrengt ordning for disse sager.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.

Til nr. 3

Efter bidragsopkrævningslovens § 1, stk. 2, finder lovens regler anvendelse på opkrævning af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov i det omfang, det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af social- og boligministeren. Efter lovens § 2, 2. pkt., opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden krav på underholdsbidrag, der er omfattet af lovens § 1, stk. 2, mens afgørelse om indsigelser mod eksistensen af sådanne krav træffes efter lovens § 23 a, stk. 3. Det følger af denne bestemmelse, at bl.a. afgørelse efter lovens § 2,

2. pkt., træffes efter bestemmelserne i Familieretshuslovens kapitel 2 og 8-10 af enten Familieretshuset eller familieretten. For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.1.

Det foreslås, at i § 23 a, stk. 3, i bidragsopkrævningsloven ændres »§ 2, 2. pkt.,« til »§ 2, stk. 3,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at bidragsopkrævningslovens § 2 ved lovforslagets § 20, nr. 2, foreslås nyaffattet med henblik på, at kompetencen til at opkræve visse nordiske krav på børnebidrag overføres fra restanceinddrivelsesmyndigheden til Udbetaling Danmark, og at restanceinddrivelsesmyndigheden fortsat vil skulle opkræve de øvrige bidragskrav. Som led i denne nyaffattelse foreslås det, at den gældende bestemmelse i lovens § 2, 2. pkt., om afgørelse om indsigelser mod eksistensen af udenlandske bidragskrav, der fremsættes under opkrævningen, videreføres som lovens § 2, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer. Det vil således fortsat være Familieretshuset eller familieretten, der træffer afgørelse om indsigelser mod eksistensen af udenlandske bidragskrav, uanset om opkrævningen foretages af Udbetaling Danmark eller restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.

Til nr. 4

Efter bidragsopkrævningslovens § 1, stk. 2, finder lovens regler anvendelse på opkrævning af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov i det omfang, det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af social- og boligministeren. Efter lovens § 2, 2. pkt., opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden krav på underholdsbidrag, der er omfattet af lovens § 1, stk. 2. Social- og boligministeren kan efter lovens § 23 b, nr. 2, i samråd med skatteministeren fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens behandling af sager efter lovens § 2, 2. pkt., herunder om den administrative behandling af sager om henstand med eller afdragsvis betaling af bidragsgæld. For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.1.

Det foreslås, at i § 23 b, nr. 2, i bidragsopkrævningsloven ændres »§ 2, 2. pkt.,« til »§ 2, stk. 2,«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at bidragsopkrævningslovens § 2 ved lovforslagets § 20, nr. 2, foreslås nyaffattet, og at den gældende bestemmelse i lovens § 2, 2. pkt., om restanceinddrivelsesmyndighedens opkrævning af udenlandske bidragskrav foreslås videreført som lovens § 2, stk. 2, dog således at bestemmelsen ikke længere vil omfatte visse nordiske krav på børnebidrag.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.

Til nr. 5 og 6

Efter bidragsopkrævningslovens § 1, stk. 2, finder lovens regler anvendelse på opkrævning af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov i

det omfang, det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af social- og boligministeren. Efter lovens § 2, 2. pkt., opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden krav på underholdsbidrag, der er omfattet af § 1, stk. 2, mens afgørelse om indsigelser mod eksistensen af sådanne krav træffes efter lovens § 23 a, stk. 3.

Efter lovens § 20 kan reglerne i lovens § 19 om betaling af eller sikkerhed for krav på børnebidrag bringes til anvendelse over for en mand eller kvinde, der er part i en sag om faderskab og medmoderskab.

Det følger af lovens § 23 a, stk. 3, at afgørelse efter lovens § 2, 2. pkt., og § 20 efter bestemmelserne i Familieretshuslovens kapitel 2 og 8-10 træffes af enten Familieretshuset eller familieretten.

Efter bidragsopkrævningslovens § 23 c, stk. 1, 1. pkt., skal indsigelser efter lovens § 2, 2. pkt., anmodninger efter lovens § 20 og anmodninger om indbringelse af en afgørelse for familieretten som udgangspunkt indgives til Familieretshuset ved anvendelse af den digitale løsning, som Familieretshuset stiller til rådighed (digital selvbetjening). Det følger af lovens § 23 c, stk. 1, 2. pkt., at henvendelser, der ikke indgives ved digital selvbetjening, afvises af Familieretshuset, jf. dog bestemmelsens stk. 2 og 3.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.1.

For det første foreslås det, at i § 23 c, stk. 1, 1. pkt., i bidragsopkrævningsloven ændres »Indsigelser efter § 2, 2. pkt., anmodninger« til »Anmodninger«.

Forslaget vil betyde, at bidragsopkrævningslovens § 23 c ikke længere vil omfatte indsigelse mod eksistensen af udenlandske bidragskrav efter lovens § 2, 2. pkt., der ved lovforslagets § 20, nr. 2, foreslås videreført som lovens § 2, stk. 3. Sådanne indsigelser vil således ikke længere skulle indgives til Familieretshuset.

For det andet foreslås det, at der i bidragsopkrævningsloven som § 23 d indsættes en bestemmelse, hvorefter indsigelser efter § 2, stk. 3, skal indgives til den myndighed, der opkræver underholdsbidraget.

Forslaget vil betyde, at indsigelser mod eksistensen af udenlandske bidragskrav vil skulle indgives til den myndighed, der opkræver bidraget, dvs. enten Udbetaling Danmark eller restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. den ved lovforslagets § 20, nr. 2, foreslåede nyaffattelse af bidragsopkrævningslovens § 2.

Begrundelsen for forslagene er, at en indsigelse mod eksistensen af et udenlandsk bidragskrav ikke bør indgives til den myndighed, der skal behandle indsigelsen (Familieretshuset), men til den myndighed, der opkræver bidraget sådan, at denne myndighed kan indsende indsigelsen med sagens akter til Familieretshuset.

Herudover skal forslagene ses i sammenhæng med, at bidragsopkrævningslovens § 2 ved lovforslagets § 20, nr. 2, foreslås nyaffattet med henblik på, at kompetencen til at opkræve visse nordiske krav på børnebidrag overføres fra restanceinddrivelsesmyndigheden til Udbetaling Danmark,

og at restanceinddrivelsesmyndigheden fortsat vil skulle opkræve de øvrige bidragskrav. Som led i denne nyaffattelse foreslås det, at den gældende bestemmelse i lovens § 2, 2. pkt., om afgørelse om indsigelser mod eksistensen af udenlandske bidragskrav, der fremsættes under opkrævningen, videreføres som lovens § 2, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer. Det vil således fortsat være Familieretshuset eller familieretten, der træffer afgørelse om indsigelser mod eksistensen af udenlandske bidragskrav, og disse sager vil fortsat altid indledningsvist skulle behandles af Familieretshuset. Dette vil gælde, uanset om opkrævningen foretages af Udbetaling Danmark eller restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.

Til § 21

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 30. juni 2023, jf. dog stk. 2-4.

Denne ikrafttrædelsesbestemmelse vil betyde, at de ved lovforslagets § 20 foreslåede ændringer af bidragsopkrævningsloven vil træde i kraft den 30. juni 2023.

Videre vil den foreslåede ikrafttrædelsesbestemmelse i stk. 1 betyde, at de ved lovforslagets § 20 foreslåede ændringer af kompetencen til at opkræve nordiske bidragskrav også vil finde anvendelse i situationer, hvor Udbetaling Danmark ved ikrafttrædelsen har en anmodning om forskudsvis udbetaling af børnebidrag på grundlag af et nordisk bidragskrav under behandling, og i situationer, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden ved ikrafttrædelsen har et nordisk bidragskrav under opkrævning.

Dette vil betyde, at Udbetaling Danmark i de førstnævnte situationer ved den forskudsvis udbetaling efter ikrafttrædelsen vil skulle opkræve bidragskravene efter bidragsopkrævningsloven i stedet for at sende kravene til restanceinddrivelsesmyndigheden til opkrævning. Udbetaling Danmark vil dog fortsat skulle sende disse krav til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, hvis bidragsbetaleren ikke betaler det skyldige bidrag under opkrævningen.

Den foreslåede ikrafttrædelsesbestemmelse vil endvidere betyde, at Udbetaling Danmark også vil skulle opkræve de nordiske bidragskrav, der er omfattet af den foreslåede ændring af bidragsopkrævningsloven, og som restanceinddrivelsesmyndigheden har under opkrævning på ikrafttrædelsestidspunktet. Der henvises til lovforslagets § 21, stk. 6. Efter ikrafttrædelsen vil restanceinddrivelsesmyndigheden således ikke længere kunne opkræve de omhandlede nordiske bidragskrav, heller ikke selv om restanceinddrivelsesmyndigheden har påbegyndt opkrævningen før ikrafttrædelsen. De opkrævningssager, der efter forslaget overdrages til Udbetaling Danmark, vil blive omfattet af den eksisterende klageadgang i bidragsopkrævningslovens § 23 a, stk. 1.

I relation til sager om indsigelse mod eksistensen af nordiske bidragskrav, som ved ikrafttrædelsen af lovens § 20 er under behandling, vil den foreslåede ikrafttrædelsesbestemmelse betyde, at Familieretshuset vil skulle orientere

Udbetaling Danmark om afgørelsen om indsigelsen, selv om Familieretshuset har modtaget sagen fra restanceinddrivelsesmyndigheden efter bidragsopkrævningslovens § 2, 2. pkt.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 1, nr. 1, 10-13 og 15, træder i kraft den 1. januar 2024.

Lovens § 1, nr. 1, 10-13 og 15, omhandler indberetning af visse betalingsoplysninger. Det foreslåede ikrafttrædelsestidspunkt skyldes, at det bagvedliggende PSP-direktiv træder i kraft denne dag.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovens § 1, nr. 2, 3-5 og 7-9, § 2, § 3, nr. 3, og §§ 4-19 træder i kraft den 1. juli 2023.

Lovens § 1, nr. 2, 3 og 7-9, der omhandler en mindre justering af visse regler for momsgrundlaget ved udtagning og indførelse af omvendt betalingspligt for moms på tele-ydelser, vil således træde i kraft den 1. juli 2023.

Lovens § 1, nr. 4 og 5, om tilpasning af en momsfrigagelse til visse EU-institutioner i forbindelse med covid-19 og § 18 om ophævelse af lov nr. 1434 af 17. december 2019 om ændring af momsloven (Værnsregel mod misbrug af særordningen for rejsebureauer) vil således træde i kraft den 1. juli 2023.

Lovens § 2 og §§ 4-11, §§ 13 og 14, der omhandler ændring af hæftelsesreglerne og indførelse af notifikationsordning i affalds- og råstofafgiftsloven, batteriafgiftsloven, bekæmpelsesmiddelafgiftsloven, cfc-afgiftsloven, chokoladefgiftsloven, emballageafgiftsloven, forbrugsafgiftsloven, isafgiftsloven, kvælstofafgiftsloven, opløsningsmiddelafgiftsloven og pvc-afgiftsloven, vil således træde i kraft den 1. juli 2023.

Lovens § 3, nr. 3, der angår en redaktionel ændring af skattekontrollovens § 6, stk. 1, nr. 3, vil således træde i kraft den 1. juli 2023.

Lovens § 12 om fritagelse for betaling af lønsumsafgift for energivirksomheders aktiviteter vedrørende finansielle ydelser i forbindelse med indefrysningsordningen for høje energiregninger vil således træde i kraft den 1. juli 2023. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 21, stk. 7.

Lovens §§ 15-17 om tydeliggørelse af praksis om skærpede ordensbøder vil således træde i kraft den 1. juli 2023.

Det betyder herudover, at lovens § 19 vil træde i kraft den 1. juli 2023. Dette skyldes, at det findes administrativt hensigtsmæssigt, at loven træder i kraft hurtigst muligt henset til de systemtekniske udfordringer som beskrives i pkt. 2.8 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 4*, at skatteministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for § 1, nr. 6 og 14, og § 3, nr. 1-2 og 4-7.

Bemyndigelsen til, at skatteministeren kan fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for § 1, nr. 6 og 14, om oplysningspligt i forbindelse med delvis momsfradragsret, er nødvendig for at sikre, at bestemmelserne træder i kraft, når Skatteforvaltningen er klar med den systemmæssige understøttelse af initiativet.

Formålet med, at skatteministeren fastsætter tidspunktet

for ikrafttrædelsen af § 3, nr. 1-2 og 4-7, er at sikre, at bestemmelserne træder i kraft på et tidspunkt, hvor Skatteforvaltningen er i stand til på en klar måde at gøre den skattepligtige særskilt opmærksom på sin oplysningspligt i forbindelse med, at denne modtager sin årsopgørelse med den virkning, at bestemmelsen om ansvarsfrihed ikke finder anvendelse.

Meddelelser eller lignende herom, der knyttes til årsopgørelsen, og som opfylder kravet om klarhed, forudsætter systemtilpasninger, som det på nuværende tidspunkt ikke er muligt at sige, hvornår vil kunne gennemføres.

Det foreslås i *stk. 5*, at § 1, nr. 4 og 5, har virkning for erhvervelser eller indførsler, der er foretaget fra og med den 1. januar 2021.

Formålet med virkningsbestemmelsen er at sikre, at der for alle erhvervelser og indførsler, som EU-Kommissionen eller et agentur eller organ, oprettet i henhold til EU-retten, har fået momsfrigagelse for efter de særlige bestemmelser herom, som var gældende fra den 1. januar 2021, vil skulle betales moms på de betingelser, der var gældende på tidspunktet, hvor betingelserne for momsfrigagelsen ikke længe- re var til stede.

I *stk. 6, 1. pkt.*, foreslås det, at den 30. juni 2023 overdrager restanceinddrivelsesmyndigheden til opkrævning hos Udbetaling Danmark krav på underholdsbidrag omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, i lov om opkrævning af underholdsbidrag, som affattet ved denne lovs § 20, nr. 2, hvis kravet den 1. oktober 2022 eller senere har været under opkrævning hos restanceinddrivelsesmyndigheden og den 30. juni 2023 fortsat er under opkrævning.

Videre foreslås det med *stk. 6, 2. pkt.*, at Udbetaling Danmark ved denne overdragelse indtræder som fordringshaver for krav omfattet af 1. pkt.

Samtidig foreslås det med *stk. 6, 3. pkt.*, at Udbetaling Danmark endvidere den 30. juni 2023 indtræder som fordringshaver for krav omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, i lov om opkrævning af underholdsbidrag, som affattet ved denne lovs § 20, nr. 2, der er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden efter opkrævning hos restanceinddrivelsesmyndigheden i perioden fra og med den 1. oktober 2022 til og med den 29. juni 2023.

Forslaget vil betyde, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved den ved lovforslagets § 21, stk. 1, foreslåede ikrafttrædelse den 30. juni 2023 af de ved lovforslagets § 20 foreslåede ændringer af bidragsopkrævningsloven vil skulle overdrage opkrævning af nordiske bidragskrav, der er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, i bidragsopkrævningsloven, jf. lovforslagets § 20, nr. 2, til opkrævning hos Udbetaling Danmark, hvis kravet den 1. oktober 2022 eller senere har været under opkrævning hos restanceinddrivelsesmyndigheden og den 30. juni 2023 fortsat er under opkrævning.

Forslaget vil videre betyde, at Udbetaling Danmark ved denne overdragelse vil indtræde som fordringshaver for de pågældende krav, og at dette fra og med den 30. juni 2023 også vil gælde for krav, der er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, i bidragsopkrævningsloven, jf. lovforslagets § 20, nr. 2,

og som er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden efter opkrævning hos restanceinddrivelsesmyndigheden i perioden 1. oktober 2022 til 29. juni 2023

Samlet set vil forslaget bl.a. betyde, at Udbetaling Danmark efter gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 2, vil skulle behandle sager om indsigelser om eksistensen og størrelsen af de omhandlede krav, der fremsættes under inddrivelsen af kravene hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det vil dog følge af den foreslåede bestemmelse i bidragsopkrævningslovens § 2, stk. 3, jf. lovforslagets § 20, nr. 2, at afgørelse om indsigelser mod eksistensen m.v. af disse krav træffes af Familieretshuset eller familieretten.

Det følger af de foreslåede overgangsbestemmelser i § 6, at den foreslåede ændring af § 2 i bidragsopkrævningsloven ikke vil have betydning for sager om opkrævning og inddrivelse af underholdsbidrag, som restanceinddrivelsesmyndigheden den 30. juni 2023 har under behandling, og som ikke er omfattet af de foreslåede overgangsbestemmelser. Disse sager vil restanceinddrivelsesmyndigheden skulle færdigbehandle som hidtil.

Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede ikrafttrædelsesbestemmelse i lovforslagets § 21, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 7*, at lovens § 12 har virkning for aktiviteter vedrørende finansielle ydelser i forbindelse med energivirksomheders indefrysning for høje energiregninger efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger, der ydes fra den 1. november 2022.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at energivirksomheder, der efter anmodning fra kunderne yder indefrysning efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger, ikke skal betale lønsumsafgift af virksomhedens aktivi-

teter vedrørende finansielle ydelser ydet i forbindelse med indefrysning. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at fritagelsen for betaling af lønsumsafgift vil gælde for aktiviteter vedrørende indefrysning ydet til el- og gasregninger fra den 1. november 2022 til den 31. oktober 2028, mens fritagelsen for betaling af lønsumsafgift vil gælde for aktiviteter vedrørende indefrysning ydet til fjernvarmregninger fra den 1. januar 2023 til den 31. december 2028. Efter forslaget vil fritagelsen for betaling af lønsumsafgift således skulle gælde med tilbagevirkende kraft. Det bemærkes, at reglerne vil være gunstigende.

Til § 22

Efter den foreslåede bestemmelse i § 22 vil loven ikke gælde for Færøerne og Grønland.

Bidragsopkrævningsloven, der oprindeligt blev vedtaget som lov nr. 150 af 24. april 1963 om inddrivelse af underholdsbidrag, gælder efter bidragsopkrævningslovens § 5 direkte for Færøerne, mens den hverken gælder for eller kan sættes i kraft for Grønland. De færøske myndigheder har efterfølgende overtaget sagsområdet person-, familie- og arveret, herunder lovgivningen om opkrævning og inddrivelse af bidragskrav. Derfor foreslås det, at denne ændringslov ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, da de foreslåede ændringer af bidragsopkrævningsloven, jf. lovforslagets § 20, ellers vil gælde for Færøerne.

Lovens øvrige bestemmelser gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

Skatteministeriet

§ 1

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 26. september 2019, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 1295 af 5. december 2019, § 1 i lov nr. 1310 af 6. december 2019, § 1 i lov nr. 810 af 9. juni 2020, § 5 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og § 2 i lov nr. 2616 af 28. december 2021 og senest ved § 1 i lov nr. 904 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets trettende direktiv 86/560/EØF af 17. november 1986 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret på Fællesskabets område, EF-Tidende 1986, nr. L 326, side 40, Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, EU-Tidende 2006, nr. L 347, side 1, Rådets direktiv 2006/138/EF af 19. december 2006 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem hvad angår anvendelsesperioden for merværdiafgiftssystemet for radio- og tv-spredningstjenester og visse elektronisk leverede tjenesteydelser, EU-Tidende 2006, nr. L 384, side 92, Rådets direktiv 2008/8/EF af 12. februar 2008 om ændring af direktiv 2006/112/EF med hensyn til leveringsstedet for tjenesteydelser, EU-Tidende 2008, nr. L 44, side 11, Rådets direktiv 2008/9/EF af 12. februar 2008 om detaljerede regler for tilbagebetaling af moms i henhold til direktiv 2006/112/EF til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten, men i en anden medlemsstat, EU-Tidende 2008, nr. L 44, side 23, Rådets direktiv 2008/117/EF af 16. december 2008 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem med henblik på forebyggelse af momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet, EU-Tidende 2009, nr. L 14, side 7, Rådets direktiv 2009/69/EF af 25. juni 2009 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem for så vidt angår afgiftssvig i forbindelse med indførsel, EU-Tidende 2009, nr. L 175, side 12, Rådets direktiv 2009/132/EF af 19. oktober 2009 om fastlæggelse af anvendelsesområdet for artikel 143, litra b og c, i direktiv 2006/112/EF for så vidt angår fritagelse for merværdiafgift ved visse former for endelig indførsel af goder, EU-Tidende 2009, nr. L 292, side 5, Rådets direktiv 2009/162/EU af 22. december 2009 om ændring af visse bestemmelser i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem, EU-Tidende 2010, nr. L 10, side 14, Rådets direktiv 2010/23/EU af 16. marts 2010 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem for så vidt angår en fakultativ og midlertidig anvendelse af ordningen for omvendt betalings-

1. I *fodnote 1* til lovens titel ændres », Rådets afgørelse 2020/1109/EU af 20. juli 2020 om ændring af direktiv (EU) 2017/2455 og (EU) 2019/1995, for så vidt angår datoerne for gennemførelse og anvendelse som reaktion på covid-19-pandemien, EU-Tidende 2020, nr. L 244, side 3« til: », Rådets direktiv (EU) 2020/284 af 18. februar 2020 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår indførelse af visse krav til betalingstjenesteudbydere, EU-Tidende 2020, nr. L 62, side 7, Rådets afgørelse 2020/1109/EU af 20. juli 2020 om ændring af direktiv (EU) 2017/2455 og (EU) 2019/1995, for så vidt angår datoerne for gennemførelse og anvendelse som reaktion på covid-19-pandemien, EU-Tidende 2020, nr. L 244, side 3«.

pligt ved levering af bestemte tjenesteydelser, som kan være udsat for svig, EU-Tidende 2010, nr. L 72, side 1, Rådets direktiv 2010/45/EU af 13. juli 2010 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem for så vidt angår faktureringsreglerne, EU-Tidende 2010, nr. L 189, side 1, Rådets direktiv 2013/43/EU af 22. juli 2013 om ændring af momssystemdirektivet for så vidt angår en fakultativ og midlertidig anvendelse af ordningen for omvendt betalingspligt ved levering af bestemte varer og tjenesteydelser, som kan være udsat for svig, EU-Tidende 2013, nr. L 201, side 4, Rådets direktiv 2013/61/EU af 17. december 2013 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2008/118/EF hvad angår de franske regioner i den yderste periferi og særlig Mayotte, EU-Tidende 2013, nr. L 353, side 5, Rådets direktiv 2016/1065/EU af 27. juni 2016 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår behandlingen af vouchere, EU-Tidende 2016, nr. L 177, side 9, dele af Rådets direktiv 2017/2455/EU af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer, EU-Tidende 2017, nr. L 348, side 7, Rådets direktiv 2018/912/EU af 22. juni 2018 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem for så vidt angår forpligtelsen til at overholde et minimumsniveau for normalsatsen, EU-Tidende 2018, nr. L 162, side 1, Rådets direktiv 2018/1713/EU af 6. november 2018 om ændring af direktiv 2006/112/EF, for så vidt angår momssatser for bøger, aviser og tidsskrifter, EU-Tidende 2018, nr. L 286, side 20, Rådets direktiv 2018/1695/EU af 6. november 2018 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem, for så vidt angår anvendelsesperioden for den fakultative ordning for omvendt betalingspligt ved levering af bestemte varer og ydelser, som kan være udsat for svig, og for den hurtige reaktionsmekanisme til bekæmpelse af momssvig, EU-Tidende 2018, nr. L 282, side 5, Rådets direktiv 2018/1910/EU af 4. december 2018 om ændring af direktiv 2006/112/EF, for så vidt angår harmonisering og forenkling af visse regler i det fælles merværdiafgiftssystem for beskatning af samhandlen mellem medlemsstaterne, EU-Tidende 2018, nr. L 311, side 3, Rådets direktiv 2019/475/EU af 18. februar 2019 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2008/118/EF for så vidt angår medtagelse af den italienske kommune Campione d'Italia og den italienske del af Luganosøen i Unionens toldområde og i den territoriale anvendelse af direktiv 2008/118/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 83, side 42, Rådets direktiv 2019/2235/EU af 19. december 2019 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem og direktiv 2008/118/EF om den generelle ordning for punktafgifter, for så vidt angår forsvarsindsatsen inden for Unionens rammer, EU-Tidende 2019, nr. L 336, side 10, Rådets direktiv 2019/1995/EU af 21. november 2019 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår bestemmelserne om fjernsalg af varer og visse indenlandske leveringer af varer, EU-Tidende 2019, nr. L 310, side 1, Rådets afgørelse 2020/1109/EU af 20. juli 2020 om ændring af direktiv (EU) 2017/2455 og (EU) 2019/1995, for så vidt angår datoerne for gennemførelse og anvendelse

som reaktion på covid-19-pandemien, EU-Tidende 2020, nr. L 244, side 3, Rådets direktiv 2020/1756/EU af 20. november 2020 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem, for så vidt angår identifikation af afgiftspligtige personer i Nordirland, EU-Tidende 2020, nr. L 396, side 1, og Rådets direktiv 2021/1159/EU af 13. juli 2021 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår midlertidige fritagelser ved indførsel og visse leveringer som reaktion på covid-19-pandemien, EU-Tidende 2021, nr. 250, side 1.

§ 28. For varer, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 1 eller 2, er afgiftsgrundlaget købsprisen for varerne eller for tilsvarende varer eller i mangel af en købspris kostprisen på det tidspunkt, hvor udtagningen finder sted, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. For ydelser, herunder anvendelse af en vare, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 2, 4 og 5, er afgiftsgrundlaget de udgifter, som den afgiftspligtige person har haft i forbindelse med leveringen af ydelsen, jf. dog stk. 3.

Stk. 3 og 4. ---

§ 34 b. ---

Stk. 2. Hvis betingelserne for fritagelsen i stk. 1 ikke længere er opfyldt, skal Europa-Kommissionen eller det relevante agentur eller organ, der har modtaget den fritagne levering, underrette told- og skatteforvaltningen herom, såfremt fritagelsen er blevet anvendt her i landet, og leveringen af de pågældende varer eller ydelser pålægges afgift på de betingelser, der var gældende på leveringstidspunktet.

§ 35 a. ---

Stk. 2. Hvis betingelserne for fritagelsen i stk. 1 ikke længere er opfyldt, skal Europa-Kommissionen eller det relevante agentur eller organ underrette told- og skatteforvaltningen herom, og indførslen af de pågældende varer pålægges afgift på de betingelser, der var gældende på indførselstidspunktet.

2. I § 28, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for varer, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 6, når udtagningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale.«

3. I § 28, *stk. 2*, indsættes som *2. pkt.*:

»1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for ydelser, hvoraf der skal betales afgift ved udtagning efter § 5, stk. 3 og 6, når udtagningen sker til privat brug for virksomhedens indehaver eller dennes personale.«

4. I § 34 b, *stk. 2*, ændres »leveringstidspunktet« til: »det tidspunkt, hvor betingelserne for fritagelsen ophørte med at finde anvendelse«, og som *2. pkt.* indsættes:

»Afgiften skal indbetales senest 14 dage efter påkrav fra told- og skatteforvaltningen.«

5. I § 35 a, *stk. 2*, ændres »indførselstidspunktet« til: »det tidspunkt, hvor betingelserne for fritagelsen ophørte med at finde anvendelse«, og som *2. pkt.* indsættes:

»Afgiften skal indbetales senest 14 dage efter påkrav fra told- og skatteforvaltningen.«

§ 38. ---

6. Efter § 38 indsættes:

»§ 38 a. Momsregistrerede virksomheder skal én gang årligt efter told- og skatteforvaltningens anvisning i forbindelse med en momsangivelse oplyse, om virksomheden har momsfrie aktiviteter omfattet af § 13, stk. 1, der medfører, at der skal opgøres delvis fradragsret efter § 38, stk. 1.

Stk. 2. Ved oplysning om delvis fradragsret, jf. stk. 1, skal virksomheden angive størrelsen af den foreløbige fradragsprocent og slutdatoen i det regnskabsår, hvis omsætning den delvise fradragsprocent er beregnet på baggrund af.«

§ 46. ---

1-9) ---

10) aftageren er en afgiftspligtig person her i landet, der modtager spillekonsoller, tablet-pc'er eller bærbare computere fra en virksomhed etableret her i landet, eller

11) aftageren er en afgiftspligtig person her i landet, der er videreforhandler af gas eller elektricitet, jf. § 14, stk. 2, og som modtager denne gas eller elektricitet fra en virksomhed etableret her i landet, bortset fra når leveringen sker til videreforhandlerens aftagenummer eller målersted, som er defineret i henholdsvis lov om elforsyning og reglerne for gasforsyning.

7. I § 46, stk. 1, nr. 10, ændres »her i landet, eller« til: »her i landet,«.

8. I § 46, stk. 1, nr. 11, ændres »gasforsyning.« til: » gasforsyning, eller«.

9. I § 46, stk. 1, indsættes som nr. 12:

»12) aftageren er en afgiftspligtig person her i landet, der køber ydelser nævnt i § 21 c, stk. 4, fra en virksomhed her i landet, når det primære formål med købet af disse ydelser er videresalg, og aftagerens eget forbrug af ydelserne er ubetydeligt.«

Stk. 2-15. ---

§ 74. Told- og skatteforvaltningen har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til at foretage eftersyn i lokaler, der benyttes af virksomhederne, og til at efterse virksomhedernes varebeholdninger, forretningsbøger, øvrige regnskabsmateriale samt korrespondance m.v., uanset om disse oplysninger opbevares på papir eller på edb-medier. Told- og skatteforvaltningens adgang til kontrol efter 1. pkt. omfatter også adgang til kontrol på arbejdssteder uden for de lokaler, hvorfra virksomheden drives, samt i transportmidler, der anvendes erhvervsmæssigt. Kontrol som nævnt i 2. pkt. kan dog ikke gennemføres på en ejendom, der alene tjener til privatbolig eller fritidsbolig.

Stk. 2-5. ---

10. I § 74, stk. 1, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Materialet nævnt i 1. pkt. omfatter også materiale nævnt i § 80 c.«

11. I § 74, stk. 1, 3. pkt., der bliver 4. pkt., ændres »2. pkt.« til: »3. pkt.«

Kapitel 20
Klageadgang

12. *Overskriften* til kapitel 20 affattes således:

»Kapitel 20

Særligt for betalingstjenesteudbydere«.

§ 79. (Ophævet)

13. Efter § 78 a indsættes i *kapitel 20*:

»§ 79. Ved anvendelse af reglerne i kapitel 20 forstås ved:

1) *Betalingstjenesteudbyder*: Enhver af de kategorier af betalingstjenesteudbydere, som er anført i artikel 1, stk. 1, litra a-d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF, eller en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 i det nævnte direktiv.

2) *Betalingstjeneste*: Enhver af de forretningsaktiviteter, som er anført i punkt 3-6 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

3) *Betaling*: En betalingstransaktion som defineret i artikel 4, nr. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF eller en pengeoverførsel som defineret i det nævnte direktivs artikel 4, nr. 22, med forbehold for de undtagelser, der fremgår af artikel 3 i det nævnte direktiv.

4) *Betaler*: En betaler som defineret i artikel 4, nr. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

5) *Betalingsmodtager*: En betalingsmodtager som defineret i artikel 4, nr. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

6) *Hjemland*: Et hjemland som defineret i artikel 4, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

7) *Værtsland*: Et værtsland som defineret i artikel 4, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366

af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

8) Betalingskonto: En betalingskonto som defineret i artikel 4, nr. 12, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

9) IBAN: IBAN som defineret i artikel 2, nr. 15, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

10) BIC: BIC som defineret i artikel 2, nr. 16, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

§ 80. (Ophævet)

§ 80. Betalingstjenesteudbydere skal for hvert kalenderkvarartal føre et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i forbindelse med de betalingstjenester, som de udbyder, når følgende betingelser er opfyldt, jf. dog stk. 2:

1) En betalingstjenesteudbyder udbyder grænseoverskridende betalinger. En betaling anses for at være en grænseoverskridende betaling, når betaleren befinder sig i et EU-land, og betalingsmodtageren befinder sig i et andet EU-land, på et tredjelandsområde eller i et tredjeland, jf. § 80 a.

2) En betalingstjenesteudbyder udbyder betalingstjenester svarende til mere end 25 grænseoverskridende betalinger til den samme betalingsmodtager i løbet af et kalenderkvarartal. Antallet af de grænseoverskridende betalinger beregnes ud fra de betalingstjenester, der udbydes af betalingstjenesteudbydere pr. EU-land og pr. identifikator, jf. § 80 a, stk. 2. Hvis en betalingstjenesteudbyder har oplysninger om, at en betalingsmodtager har flere identifikatorer, foretages beregningen pr. betalingsmodtager.

Stk. 2. Kravet i stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingstjenester, der udbydes af en betalers betalingstjenesteudbydere, hvis det fremgår af betalingstjenesteudbyderens BIC eller enhver anden forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen og det sted, hvor vedkommende befinder sig, at mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i et EU-land. Betalerens betalingstjenesteudbydere skal ikke desto mindre medtage disse betalingstjenester i den beregning, der er omhandlet i stk. 1, nr. 2.

Stk. 3. Oplysninger i registret nævnt i stk. 1 skal opbevares af betalingstjenesteudbyderen i et elektronisk format i en periode på 3 kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen.

Stk. 4. Er Danmark enten hjemland eller værtsland for betalingstjenesteudbyderen skal oplysningerne i registret nævnt i stk. 1 gøres tilgængelige for told- og skatteforvaltningen ved hjælp af en elektronisk standardformular i overensstemmelse med artikel 24 b i forordning (EU) nr. 904/2010 med senere ændringer. Oplysningerne skal gøres tilgængelige for told- og skatteforvaltningen senest ved udgangen af den måned, der følger det kalenderkvartal, som oplysningerne vedrører. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis de respektive oplysninger skal gøres tilgængelige for et andet EU-land efter tilsvarende regler som følge af, at dette EU-land er værtsland.

Stk. 5. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger registret efter stk. 1 skal indeholde.

§ 80 a. Betaleren, som nævnt i § 80, stk. 1, nr. 1, anses for at befinde sig i det EU-land, der svarer til:

1) IBAN-nummeret på betalereens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalereen og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer,

2) BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betalereen, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

Stk. 2. Betalingsmodtageren, som nævnt i § 80, stk. 1, nr. 1, anses for at befinde sig i det EU-land, på det tredjelandsområde eller i det tredjeland, der svarer til:

1) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalingsmodtageren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer,

2) BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betalingsmodtageren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

§ 80 b. Har en betalingstjenesteudbyder forsøgt indberetning efter § 80, stk. 4, og har told- og skatteforvaltningen meddelt den indberetningspligtige betalingstjenesteudbyder, at indberetningen ønskes genindberettet som følge af fejl eller lignende, skal den indberetningspligtige betalingstjenesteudbyder foretage genindberetning inden en frist, som meddeles af told- og skatteforvaltningen.

§ 80 c. Betalingstjenesteudbydere skal opbevare grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, jf. § 80, stk. 1, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af, om en oplysning skal føres i registret. Grundlaget for de oplysninger, der skal føres i registret, herunder oplysninger til brug for afgørelsen af, om en oplysning skal føres i registret, skal opbevares i 3 kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen.

§ 81. ---

1) ---

2) overtræder § 4, stk. 5, 3. pkt., § 23, stk. 4, 2. pkt., § 30, stk. 3, § 38, stk. 3, 3. pkt., § 43, stk. 3, nr. 1, 4 eller 5, § 47, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. eller 2. pkt., stk. 3, 1. pkt., stk. 6, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 7, § 50, 1. pkt., § 50 b, § 50 c, § 52 a, stk. 1, 3, 5, 6 eller 8, § 52 b, § 52 c, stk. 1-5, § 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt., § 55 d, § 56, stk. 3, 2. pkt., § 57, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 2. og 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 4, 2. pkt., § 62, stk. 9, § 64, stk. 2, 1. pkt., § 65, stk. 1, § 70, stk. 2, § 72, stk. 3 eller 4, § 74, stk. 2 eller 4, § 75, stk. 1, 2, 3, 4 eller 7, eller § 78, stk. 1,

3-7) ---

*Stk. 2-7. ---***§ 29. ---**

Stk. 2. Den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.

§ 80 d. Overholdes kravene, jf. § 80, stk. 1, 3 eller 4, eller regler fastsat i medfør af § 80, stk. 5, ikke, kan told- og skatteforvaltningen give påbud om overholdelse af kravene inden en fastsat frist og betaling af daglige bøder fra overskridelse af fristen, og indtil påbuddet efterkommes.«

14. I § 81, *stk. 1, nr. 2*, indsættes efter »§ 38, stk. 3, 3. pkt.,«: »§ 38 a, stk. 1 og 2,«.

15. I § 81, stk. 1, nr. 2, ændres »eller § 78, stk. 1,« til: »§ 78, stk. 1, eller § 80, stk. 1, 3 eller 4,«.

§ 2

I chokoladeafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1446 af 21. juni 2021, som ændret senest ved § 5 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. § 29, *stk. 2*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 3. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 2.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 4. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

§ 3

I skattekontrolloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 283 af 2. marts 2022, som ændret ved § 3 i lov nr. 2612 af 28. december 2022, foretages følgende ændringer:

§ 2. Enhver, der er skattepligtig her til landet, jf. dog §§ 3 og 4, skal årligt oplyse told- og skatteforvaltningen om sin indkomst, hvad enten den er positiv eller negativ, og give oplysninger om sin ejerbolig, jf. dog stk. 2. Dette gælder, selv om den pågældende ikke er registreret med adresse eller har hjemsted her i landet.

Stk. 2. Den skattepligtige skal ikke give oplysninger til told- og skatteforvaltningen efter stk. 1, hvis oplysningerne er eller burde være indberettet efter skatteindberetningsloven af tredjemand, som er uafhængig af den skattepligtige, og oplysningerne skal anvendes i årsopgørelsen, jf. § 8, eller låses i oplysningsskemaet, jf. § 15.

Stk. 3. Den skattepligtige skal ud over oplysningerne i stk. 1 oplyse om arten og værdien af formue, der omfattes af skatteindberetningslovens §§ 9-14 og 17-19, men som er i udlandet, og om ejendomsværdien af fast ejendom beliggende i udlandet.

Stk. 4. Den skattepligtige skal ud over oplysningerne i stk. 1 oplyse om underskud og tab, som den skattepligtige kun kan modregne i skattepligtig indkomst fra kilder af samme art, som underskuddet eller tabet vedrører. Oplyser den skattepligtige ikke om et kildeartsbegrænset tab, fortaber den skattepligtige retten til at fremføre tabet. Det gælder dog ikke, hvis der kan ske genoptagelse af ansættelsen efter skatteforvaltningslovens §§ 26 eller 27.

§ 6. Efter indstilling fra Skatterådet fastsætter skatteministeren regler om

1)

2)

3) opbevaring af det skattemæssige årsregnskab og af regnskabsmateriale, som har betydning for opgørelsen af den erhvervsdrivendes skattepligtige indkomst, medmindre regnskabsmaterialet er omfattet af bogføringslovens § 10, stk. 1-3.

Stk. 2. ---

§ 82. Den, der med forsæt til at unddrage det offentlige skat afgiver urigtige, vildledende eller ufuldstændige oplysninger til told- og skatteforvaltningens brug for afgørelse af

1. I § 2, *stk. 1, 1. pkt.*, udgår », jf. dog stk. 2«.

2. § 2, *stk. 2*, ophæves.

Stk. 3-4 bliver herefter stk. 2-3.

3. I § 6, *stk. 1, nr. 3*, ændres »§ 10, stk. 1-3« til: »§ 12, stk. 1«.

skattepligt eller skatteansættelse, straffes for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Stk. 2. Den skattepligtige kan kun drages til ansvar for de oplysninger, som den skattepligtige selv skal afgive, kan korrigere i oplysningsskemaet eller har haft indflydelse på ved indberetningen, forinden oplysningen indgår i oplysningsskemaet.

Stk. 3. Begås handlingen groft uagtsomt, er straffen bøde.

§ 83. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. ---

Stk. 4. Den, der med forsæt til at unddrage det offentlige skat overtræder stk. 1-3, straffes for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Stk. 5. Begås overtrædelsen groft uagtsomt, er straffen bøde.

§ 24. Den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender stoffer, varer eller produkter, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgiften.

4. I § 82, *stk. 1*, indsættes efter »§ 289«: », jf. dog § 83 A«.

5. § 82, *stk. 2*, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

6. I § 83, *stk. 4*, indsættes efter »§ 289«: », jf. dog § 83 A«.

7. Efter § 83 indsættes:

»§ 83 A. En skattepligtig kan ikke ifalde ansvar efter §§ 82 eller 83 for oplysninger, der er eller burde være indberettet efter skatteindberetningsloven af tredjemand, som er uafhængig af den skattepligtige, hvis

1) oplysningerne skal anvendes i den skattepligtiges årsopgørelse, jf. § 8, og den skattepligtige ved modtagelse af årsopgørelsen ikke af told- og skatteforvaltningen gøres særsomt opmærksom på sin oplysningspligt, hvad angår de pågældende oplysninger, jf. § 2, *stk. 1*, eller

2) oplysningerne skal læses i den skattepligtiges årsopgørelse eller oplysningsskema, jf. § 15.«

§ 4

I affalds- og råstofafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 14 af 10. januar 2023, foretages følgende ændring:

1. § 24, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, *stk. 2*, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale

afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

§ 5

I lov om afgift af hermetisk forseglede nikkell-cadmium-akkumulatorer (lukkede nikkell-cadmium-batterier), jf. lov-bekendtgørelse nr. 820 af 30. maj 2022, foretages følgende ændring:

1. § 24, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrol-informationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne

Stk. 2. ---

§ 24. Den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle have været betalt efter denne lov, skal svare afgift af varerne.

Stk. 2. ---

lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4

§ 6

I lov om afgift af bekæmpelsesmidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 595 af 29. april 2020, som ændret ved § 3 i lov nr. 168 af 29. februar 2020 og § 4 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, foretages følgende ændring:

§ 31. Den, der overdrager, erhverver eller tilegner sig varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal betale afgift af varerne.

1. § 31, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.

Stk. 2 bliver herefter til stk. 4.

Stk. 2. ---

§ 7

I lov om afgift af cfc og visse industrielle drivhusgasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 448 af 17. april 2020, som ændret senest ved § 5 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, foretages følgende ændring:

§ 15. Foruden den personkreds, der er omhandlet i § 10 i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., hæfter de i § 3 d nævnte registrerede varemodtagere og den, der er i be-

siddelse af varen, for betaling af afgift efter bestemmelserne i denne lov.

1. I § 15 indsættes som *stk. 2-4*:

»*Stk. 2.* Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 3. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter *stk. 2*.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 4. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

§ 8

I emballageafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 600 af 5. maj 2020, som ændret senest ved § 4 i lov nr. 288 af 7. marts 2022, foretages følgende ændring:

§ 20. Den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle have været betalt efter denne lov, skal svare afgift af varerne.

1. § 20, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

Stk. 2. ---

§ 9

I lov om forskellige forbrugsafgifter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1445 af 21. juni 2021, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 2616 af 28. december 2021 og senest § 7 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, foretages følgende ændringer:

§ 14 a. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Told- og skatteforvaltningen kan tillade, at afgiftsberigtigelsen af de i §§ 3 og 11 nævnte varer, der modtages fra udlandet i erhvervsmæssigt øjemed, afregnes efter reglerne i § 16 a, stk. 1-7.

Stk. 6-8. ---

1. I § 14 a, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Virksomheder, der kun modtager afgiftspligtige varer omfattet af § 3 og 11 fra udlandet, kan anmelde sig som registrerede varemottagere hos told- og skatteforvaltningen, jf. § 16 a.«

2. I § 18 a indsættes før stk. 1 som nye stykker:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

§ 18 a. Enhver virksomhed, der overdrager, erhverver, tilegner sig, opbevarer eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, afkræves det skyldige beløb til betaling senest 14 dage efter påkrav. Kan størrelsen af det skyldige beløb ikke opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber, kan told- og skatteforvaltningen foretage en skønsmæssig ansættelse af beløbet. Opkrævningslovens §§ 6 og 7 og § 8, stk. 1, nr. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 21. Foruden den personkreds, der er omhandlet i § 10 i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. hæfter de i § 16 a, stk. 3, nævnte varemottagere og den, der er i besiddelse af varen, for betaling af afgift efter bestemmelserne i denne lov.

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter § 13, § 13 a, stk. 1, eller § 13 b, stk. 1, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 1 bliver herefter stk. 4.

3. § 18 a, stk. 1, 1. pkt., ophæves.

4. I § 18 a, stk. 1, 2. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »beløb«: »efter stk. 2 og 3«.

5. I § 18 a, stk. 1, 3. pkt., der bliver stk. 4, 2. pkt., indsættes efter »anvendelse«: »på beløb omfattet af stk. 2 og 3«.

4. I § 21 indsættes som *stk. 2-4*:

»*Stk. 2.* Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 3. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 2.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 4. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

§ 10

I lov om afgift af konsum-is, jf. lovbekendtgørelse nr. 1148 af 2. juni 2021, som ændret ved § 13 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og § 8 i lov nr. 2616 af 28. december 2021, foretages følgende ændring:

§ 6. Foruden den personkreds, der er omhandlet i § 10 i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., hæfter de i § 1, stk. 5, nævnte varemodtagere og den, der er i besiddelse af varen, for betaling af afgift efter bestemmelserne i denne lov.

1. I § 6 indsættes som *stk. 2-4*:

»*Stk. 2.* Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 3. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 2.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 4. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf

der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

§ 11

I lov om afgift af kvælstof indeholdt i gødninger m.m., jf. lovbekendtgørelse nr. 784 af 24. maj 2022, som ændret ved § 15 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021, foretages følgende ændring:

§ 26. Den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle have været betalt efter denne lov, skal svare afgift af varerne, jf. dog stk. 2.

1. § 26, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, jf. dog stk. 4, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, jf. dog stk. 4.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 4-6.

Stk. 2-4. ---

§ 12

I lov om afgift af lønsum m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 2729 af 21. december 2021, som ændret ved § 11 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, foretages følgende ændringer:

§ 1. ---

Stk. 2. Afgiftspligten efter stk. 1, 1. pkt., omfatter ikke virksomhedens aktiviteter vedrørende

1-9) ---

10) almen voksenuddannelse omfattet af lov om almen voksenuddannelse og

11) arbejdsmarkedsuddannelser og enkeltfag optaget i en fælles kompetencebeskrivelse omfattet af lov om arbejdsmarkedsuddannelser m.v., danskuddannelse omfattet af lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., særlige kompetencegivende voksenuddannelser omfattet af lov om videregående uddannelse (videreuddannelsessystemet) for voksne, erhvervsrettet uddannelse omfattet af lov om åben uddannelse (erhvervsrettet voksenuddannelse) m.v., uddannelser omfattet af universitetsloven, uddannelser omfattet af lov om videregående kunstneriske uddannelsesinstitutioner, uddannelser omfattet af lov om maritime uddannelser, uddannelser omfattet af lov om erhvervsakademiuddannelser og professionsbacheloruddannelser, uddannelser omfattet af lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed, uddannelser omfattet af lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse, uddannelser omfattet af lov om forberedende grunduddannelse og afsøgningsforløb omfattet af lov om kommunal indsats for unge under 25 år.

Stk. 3. ---

§ 23. Den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle have været betalt efter denne lov, skal svare afgift af varerne.

1. I § 1, stk. 2, nr. 10, ændres »voksenuddannelse og« til: »voksenuddannelse,«.

2. I § 1, stk. 2, nr. 11, ændres »år« til: »år, og«.

3. I § 1, stk. 2, indsættes som nr. 12:

»12) finansielle ydelser i forbindelse med energivirksomheders indefrysning for høje energiregninger efter lov om en indefrysningsordning for høje energiregninger.«

§ 13

I lov om afgift af visse klorerede opløsningsmidler, jf. lovbeholdtgørelse nr. 786 af 24. maj 2022, foretages følgende ændring:

1. § 23, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

Stk. 2. ---

§ 14

I pvc-afgiftsloven, lov nr. 2061 af 21. december 2020, som ændret ved § 18 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og § 11 i lov nr. 2616 af 28. december 2022, foretages følgende ændring:

§ 19. Den, der overdrager, erhverver, tilegner sig eller anvender varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle have været betalt efter denne lov, skal svare afgift af varerne.

1. § 19, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, kan told- og skatteforvaltningen udstede en notifikation, der gennem konkrete påbud pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved sine handler. Notifikationen kan gives til virksomheden og den personkreds, som er nævnt i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nr. 1. Notifikationen gives for en tidsbegrænset periode på 5 år og bortfalder herefter. Notifikationen kan gives for en ny periode på 5 år, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Oplysninger om notifikationen registreres i kontrolinformationsregisteret efter skattekontrollovens § 69.

Stk. 2. Har en virksomhed overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Told- og skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende virksomhed tidligere har overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvor der ikke er blevet betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov.

2) Den pågældende virksomhed har modtaget en notifikation fra told- og skatteforvaltningen efter stk. 1.

3) Den pågældende virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt ikke har overholdt påbuddene i en gældende notifikation.

Stk. 3. Har en virksomhed forsætligt eller groft uagtsomt overdraget, erhvervet, tilegnet sig eller anvendt varer, hvoraf der ikke er betalt afgift, som skulle være betalt efter denne lov, skal virksomheden betale afgift af varerne senest 14 dage efter påkrav.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

Stk. 2. ---

§ 15

§ 31. ---*Stk. 2-4. ---*

Stk. 5. Ved fastsættelse af bøde for overtrædelse af § 7, stk. 4, 2. pkt., udmåles en skærpet bøde. Det samme gælder ved overtrædelse af § 20, stk. 1 eller 4-9, såfremt overtrædelsen medfører, at det ikke er muligt at konstatere, om der er betalt afgift efter bestemmelserne i denne lov.

Stk. 6. Har nogen begået flere overtrædelser af § 7, stk. 4, 2. pkt., eller § 20, stk. 1 eller 4-9, eller forskrifter fastsat i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen overtrådt § 7, stk. 4, 2. pkt., eller § 20, stk. 1 eller 4-9, eller forskrifter fastsat i medfør heraf og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør heraf og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

*Stk. 7. ---***§ 25. ---***Stk. 1-4. ---*

Stk. 5. Ved fastsættelse af bøde ved overtrædelse af § 10, stk. 1, 2. pkt., udmåles en skærpet bøde. Det samme gælder ved overtrædelse af § 18, stk. 1-3, 5 og 7-9, såfremt overtrædelsen medfører, at det ikke er muligt at konstatere, om der er betalt afgift efter bestemmelserne i denne lov.

Stk. 6. Har nogen begået flere overtrædelser af § 10, stk. 1, 2. pkt., eller § 18, stk. 1-3, 5 og 7-9, eller forskrifter fastsat i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen overtrådt § 10, stk. 1, 2. pkt., eller § 18, stk. 1-3, 5 og 7-9, eller forskrifter fastsat i medfør heraf og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør heraf og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

Stk. 7. ---

I spiritusafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 504 af 21. april 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021, § 6 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 14 i lov nr. 832 af 14. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 31, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »§ 7, stk. 4, 2. pkt.,«: »eller § 8, stk. 5, 2. pkt.,«.

2. I § 31, stk. 6, 1. og 2. pkt., indsættes efter »§ 7, stk. 4, 2. pkt.,«: »§ 8, stk. 5, 2. pkt.,«.

§ 16

I tobaksafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 21. juni 2021, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og senest ved § 7 i lov nr. 288 af 7. marts 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 25, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »§ 10, stk. 1, 2. pkt.,«: »eller § 10 a, stk. 5, 2. pkt.,«.

2. I § 25, stk. 6, 1. og 2. pkt., indsættes efter »§ 10, stk. 1, 2. pkt.,«: »§ 10 a, stk. 5, 2. pkt.,«.

§ 17

I øl- og vinafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1451 af 8. oktober 2020, som ændret ved § 24 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, § 4 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021 og § 8 i lov nr. 288 af 7. marts 2022, foretages følgende ændringer:

§ 25. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Ved fastsættelse af bøde for overtrædelse af § 6, stk. 1, 2. pkt., udmåles en skærpet bøde. Det samme gælder ved overtrædelse af § 14, stk. 1-7, hvis overtrædelsen medfører, at det ikke er muligt at konstatere, om der er betalt afgift efter bestemmelserne i denne lov.

Stk. 6. Har nogen begået flere overtrædelser af § 6, stk. 1, 2. pkt., eller § 14, stk. 1-7, eller forskrifter fastsat i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Har nogen overtrådt § 6, stk. 1, 2. pkt., eller § 14, stk. 1-7, eller forskrifter fastsat i medfør heraf og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør heraf og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

Stk. 7. ---

1. I § 25, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »§ 6, stk. 1, 2. pkt.,«: »eller § 6 a, stk. 5, 2. pkt.,«.

2. I § 25, stk. 6, 1. og 2. pkt., indsættes efter »§ 6, stk. 1, 2. pkt.,«: »§ 6 a, stk. 5, 2. pkt.,«.

§ 1

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 26. september 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 1548 af 12. december 2018, § 4 i lov nr. 1295 af 5. december 2019 og § 1 i lov nr. 1310 af 6. december 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 67 c indsættes som stk. 2 og 3:

Stk. 2. Omkostninger til persontransport indregnes ved beregning af rejsebureauets fortjenstmargen, jf. stk. 1, med det vederlag, som den sidste virksomhed i transaktionsrækkefølgen, der ikke indgår i et interessefælleskab, jf. § 29, stk. 3, med rejsebureauet, modtog.

Stk. 3. Hvis persontransportydelsen produceres af en persontransportvirksomhed, der indgår i et interessefælleskab med rejsebureauet, indregnes omkostningerne til persontransport med normalværdien for transportydelseerne ved beregningen af rejsebureauets fortjenstmargen.

§ 18

Lov nr. 1434 af 17. december 2019 om ændring af momsloven (Værnsregel mod misbrug af særordningen for rejsebureauer) ophæves.

§ 19

I lov nr. 203 af 13. februar 2021 om ændring af registreringsafgiftsloven, brændstofforbrugsafgiftsloven, ligningsloven og forskellige andre love (Ændring af registreringsafgiften af person- og varebiler og motorcykler, ophævelse af tillæg og fradrag for energieffektivitet, forhøjelse af brændstofforbrugsafgiften og vægtafgiften og omlægning af

§ 9. ---*Stk. 1-10. ---*

Stk. 11. For køretøjer, for hvilke der senest den 17. december 2020 betales forholdsmæssig registreringsafgift efter en af ordningerne i registreringsafgiftslovens §§ 3 a-3 c, har § 1, § 2, nr. 12, og § 3, nr. 8, først virkning fra og med den første afgiftsperiode, som påbegyndes den 18. december 2020 eller senere.

Stk. 12-13. ---

§ 1. Reglerne i denne lov finder anvendelse på opkrævning af underholdsbidrag til barn, ægtefælle eller en uden for ægteskab besvangret kvinde, såfremt bidraget tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse.

Stk. 2-3. ---.

§ 2. Udbetaling Danmark opkræver efter anmodning krav på underholdsbidrag. Restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver dog krav på underholdsbidrag, der er omfattet af § 1, stk. 2, mens afgørelse om indsigelser mod eksistensen af sådanne krav træffes efter § 23 a, stk. 3.

§ 23 a. ---.

brændstof-forbrugsafgiften til CO₂-baseret afgift, justering af beskatning af fri bil og forhøjet deleøkonomisk bundfradrag for privat udlejning af nul- og lave-missionsbiler, forlængelse af ordning med lav afgift på el til erhvervsmæssig opladning af eldrevne køretøjer m.v.), som ændret ved § 7 i lov nr. 2193 af 30. november 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, *stk. 11*, indsættes som *2. og 3. pkt.*:

» 1. pkt., gælder ikke for reguleringer, jf. registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, der er foretaget fra og med den 1. juni 2021. Told- og skatteforvaltningen kan dog efter ansøgning tillade, at regulering efter registreringsafgiftslovens § 3 b, stk. 9, sker på baggrund af de regler og de satser, der var gældende den 17. december 2020.«

§ 20

I lov om opkrævning af underholdsbidrag, jf. lovbekendtgørelse nr. 769 af 7. august 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 1*, ændres » tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse« til: »er fastsat efter lovgivningen for Danmark, Færøerne eller Grønland «.

2. § 2 affattes således:

»§ 2. Udbetaling Danmark opkræver krav på underholdsbidrag, jf. § 1, i følgende situationer:

1) Bidraget er omfattet af § 1, stk. 1.

2) Bidraget er baseret på en afgørelse eller aftale, der er omfattet af konvention af 23. marts 1962 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om inddrivelse af underholdsbidrag, og Udbetaling Danmark har modtaget en anmodning om forskudsvis udbetaling af hele eller dele af bidraget efter § 11, stk. 3, i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

Stk. 2. Restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver krav på underholdsbidrag, når bidraget er omfattet af § 1, stk. 2, uden at være omfattet af stk. 1, nr. 2.

Stk. 3. Afgørelse om indsigelser mod eksistensen af krav på underholdsbidrag, der er omfattet af stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, træffes efter § 23 a, stk. 3.«

Stk. 2. ---.

Stk. 3. Afgørelse efter § 2, 2. pkt., og § 20 træffes efter bestemmelserne i kapitel 2 og 8-10 i lov om Familieretshuset af Familieretshuset eller familieretten.

Stk. 4. ---.

§ 23 b. Social- og boligministeren kan

1) ---.

2) i samråd med skatteministeren fastsætte regler om restanceinndrivelsesmyndighedens behandling af sager efter § 2, 2. pkt., herunder om den administrative behandling af sager om henstand med eller afdragsvis betaling af underholdsbidrag, og

3) ---.

§ 23 c. Indsigelser efter § 2, 2. pkt., anmodninger efter § 20 og anmodninger om indbringelse af en afgørelse for familieretten skal indgives til Familieretshuset ved anvendelse af den digitale løsning, som Familieretshuset stiller til rådighed (digital selvbetjening). Henvendelser, der ikke indgives ved digital selvbetjening, afvises af Familieretshuset, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-4. ---.

3. I § 23 a, stk. 3, ændres »§ 2, 2. pkt.,« til: »§ 2, stk. 3,«.

4. I § 23 b, nr. 2, ændres »§ 2, 2. pkt.,« til: »§ 2, stk. 2,«.

5. I § 23 c, stk. 1, 1. pkt., ændres »Indsigelser efter § 2, 2. pkt., anmodninger« til: »Anmodninger«.

6. Efter § 23 c indsættes:

»§ 23 d. Indsigelser efter § 2, stk. 3, skal indgives til den myndighed, der opkræver underholdsbidraget.«